Nicolae VASILE

DOMINOUL IUBIRII

IADUL

EDITURA INSPIRESCU

Nicolae VASILE

Dominoul iubirii. Iadul

Ediția a II-a, electronică,
revizuită și adăugită.

Ediția I-a, tipărită,
a fost publicată la
Editura INSPIRESCU
din Satu Mare, în anul 2015

Într-un gang comercial, o adevărată stradă acoperită, cu toate puse la locul lor, mesele perfect aliniate, feţele de masă curate, tacâmurile aşezate simetric, într-o ordine nemţescă, vizibilă peste tot, un grup de tineri aşteptau să apară un chelner să-i comande ceva. Erau nişte sportivi români, care tocmai se recreau după un meci internaţional. Faceau parte dintre acele categorii de români favorizaţi de soartă, în acea perioadă!

Era decembrie, afară era un frig de-ţi îngheţa respiraţia, dar la Hamburg se servea aparent în stradă. Erau nişte străzi acoperite din zona centrală.

Tinerii erau nerăbdători să vină cât mai repede câte una din uriaşele halbe de bere. Să aibă motiv de taclale. Părea a nu le lipsi nimic pe lume şi un

sentiment de automulţumire se vedea pe feţele şi în comportamentul lor.

- Vedeţi voi cum este făcută lumea asta, deschisese discuţia unul dintre ei. La noi mori de frig în casă, stai cu mănuşi în mâini la televizor, iar aici poţi umbla în cămaşă în toiul iernii pe stradă. Şi nu i-am văzut niciodată dând în brânci cu munca! Ca să nu mai spun că la sport i-am snopit de câte ori i-am prins!...

- Ia nu mai face tu filozofia asta de doi bani, că nu faci tu frigul acasă, intră în discuţie altul. Neam de neamul tău tot bine aţi dus-o, de la fanarioţi încoace! Străbunicul, bunicul, taică-tu au vândut de toate şi tot în picioare au căzut! Este adevărat că acum nu este o situaţie roză, comuniştii nu prea îi iubesc pe comercianţi, dar iată că ţie ţi-a făcut Dumnezeu cuib cu handbalul. Umbli prin toată lumea pe banii altora, ceva comerţ mai faci, că sângele strămoşilor te împinge! Başca, gagicile! Aseară nu te mai puteai dezlipi de bordelurile din port! Pentru mulţi din ţară nu este bine, este adevărat, dar asta nu este treaba noastră!...

- Hei!... Mai terminaţi dracu' cu tâmpeniile, că nu duc la nimic bun, căută să curme discuţia

începută altul dintre ei. Una este că s-au răsuflat de tot halbele alea şi alta, mult mai rea, că poate iar ne mai înregistrează careva pe aici şi am belit-o când ajungem acasă. Vi s-a cam urât cu binele? Hai, că poate mai avem timp să facem un bridge când ajungem la hotel!

Era o întâmplare tipică a unei echipe sportive, care după un succes în deplasare, după o partidă de cumpărături, şi eventual o vizită prin bordeluri, trăgeau un chef în preziua întoarcerii în ţară. Şi când pierdeau făceau cam la fel, doar că erau puţin mai abătuţi. Se gândeau la criticile de la întoarcere, venite din partea a fel de fel de politruci din domeniul sportului, care parazitau toate structurile.

Marii sportivi constituiau o excepţie din marea masă a populaţiei României dinainte de "revoluţia" din 1989. Sportivii de performanţă, artiştii, ziariştii erau priviligiaţii sorţii, poate şi pentru că erau foarte puţini. O explicaţie mai aproape de realitate este şi aceea că erau singurii cu acces la masele de oameni, în afara politicienilor comunişti. Acest acces le crea o aură de aleşi. Îi urcau pe un podium de premianţi ai societăţii.

Uneori însă, exact acest acces la populaţie le-a creat neplăceri pentru că serviciile secrete de atunci au încercat de multe ori, uneori au şi reuşit, să manipuleze masele prin intermediul acestora. După diverse experienţe personale, mulţi, provenind dintre aceste vedete naţionale, au devenit destul de retraşi şi reţinuţi în comentariile publice, pentru că le era teamă să nu fie înregistraţi.

Din punct de vedere financiar, nu câştigau cine ştie ce. Statul comunist profita de faima marilor sportivi, dar era destul de strâns la pungă şi cu aceştia.

Am avut un coleg în facultate al cărui frate era un celebru handbalist. Câştigase de două ori Campionatul Mondial cu echipa României şi o serie de alte titluri cu echipa de club. Din toate aceste rezultate sportive de excepţie, el ca om reuşise la retragere să aibă doar un apartament şi o maşină, un pic mai dichisite decât ale celorlalţi cetăţeni. Este adevărat că văzuse o bună parte din lume, pe unde călătorise la întrecerile sportive.

Fiul său a continuat să joace handbal. A activat cea mai mare parte a carierei sale după 1989, în

echipa naţională a României şi la o echipă de club străină, nu din cele de vârf. A adunat o avere considerabilă fără a atinge nici pe departe performanţele sportive ale tatălui sau. Economia de piaţă produce efecte notabile şi în sport, nu totdeauna în favoarea rezultatelor sportive!...

Băieţii veseli au mers la hotel unde au încins un bridge care i-a ţinut treji până spre dimineaţă. Dorin, cel pornit spre filozofie, nu prea era în apele lui şi a fost ţinta băşcăliei celorlalţi colegi. Voia să se retragă devreme.

- Eu nu prea aş mai avea chef de bridge în seara asta. Aş vrea să dorm mai repede!

- Hai, măi Dorine, nu mai fi supărat, că orice ar fi trece! Nu ştiu ce te-ar putea deregla atât pe tine! Nici de bordeluri am văzut că nu mai erai aşa interesat! Te pune dracu' să te fi îndrăgostit! Nu este cazul tău. Tu eşti mereu cel căutat de femei, nu trebuie să-ţi faci probleme! După câte ştiu, bărbaţii din neamul tău au avut mare succes, dar tot atât de adevărat este că până la urmă şi-au cam ales neveste dintre femeile rău famate. Poate dă Domnul să schimbi tu tradiţia!...

Hans tocmai se întorsese acasă, în Franţa. Deşi purta un nume german, era cetăţean francez, dintr-o regiune franceză care de a lungul istoriei a fost ori într-o ţară ori în cealaltă. Venea din Egipt, unde petrecuse o vacanţă de vis la Sharm el-Sheikh. Tatăl său avea mari afaceri prin zonă şi în fiecare vară îi aranja un sejur acolo, fără limită de costuri. Putea cumpăra orice şi petrece în cele mai scumpe locuri, dar nu uita, la sfârşit, să-i spună că trebuie să fie capabil să păstreze acelaşi standard şi atunci când va trebui să-şi acopere singur costurile. Altfel, ar fi însemnat că nu este un om de succes şi ar fi riscat să devină frustrat.

De data aceasta a avut chiar mai mult să îi spună. Îi propunea, având în vedere vârsta tatălui, să preia partea lui dintr-o firmă unde deţinea 50% din acţiuni. Celelalte aparţineau unui bun prieten al bătrânului. Cei doi înfiinţaseră împreună acea firmă în tinereţile lor şi aceasta s-a dezvoltat foarte mult. Deşi aveau părţi egale, îşi sfătuise fiul să se bazeze pe experienţa celuilalt acţionar, care se dovedise în timp a fi un partener loial şi eficient. A urmat sfatul tatălui şi firma a mers foarte bine în continuare.

Paul crescuse urmând exemplul tatălui său. Îi plăceau lucrurile bine făcute, dar nu într-o rigiditate lipsită de suflet, ci într-o combinaţie interesantă de determinism ştiinţific amestecat cu un idealism artistic. Avea un cult pentru corpul uman, în special pentru corpul femeii. Îşi construise un model mental de femeie pe care o tot căuta. Această pornire spre aprecierea frumosului se lega armonios şi cu un talent moştenit tot de la tatăl său, pictura. De multe ori se odihnea pictând. Picta flori, peisaje, clădiri. Nu-i reuşeau portretele, motiv pentru care a renunţat la ele. Nu facea nimic de complezenţă, nu-i plăceau jumătăţile de măsură.

Studiile de inginerie şi economie, urmate de activităţi didactice şi de management, au urmat aceeaşi dorinţă de perfecţiune, de creare a unor structuri noi, care să apropie realitatea de modelele mentale concepute de el. Nu încerca niciodată să adapteze modelele sale la realitate.

Tot un model mental a fost pentru el şi căsnicia. S-a căsătorit, pentru că aşa era modelul social majoritar acceptat, dar spera că prin

gândirea şi afectivitatea sa va reuşi să contribuie mult la îmbunătăţirea acestuia. Cu această speranţă a intrat în obişnuinţa vieţii familiale, a unei familii bine aşezate, după standardele societăţii actuale, cu doi copii, băiat şi fată. Avea tot ce raţiunea unui om putea concepe, cu excepţia a ceea ce scapă raţiunii, fericirea. Concepuse un model pentru fericire şi singura preocupare care îl lega de viitor era să găsească o situaţie care să corespundă acestuia. Nu ar fi ezitat să schimbe tot modul său de viaţă dacă situaţia respectivă ar fi cerut-o!

În căutarea unei asemenea situaţii favorabile era foarte deschis oricărei oportunităţi. S-ar fi dus oriunde în lume pentru căutarea fericirii!...

Ce gânduri de viitor îşi putea face un tânăr din România comunistă? Pentru toţi românii, ca de altfel pentru toţi cetăţenii din ţările comuniste, modelul era gata pregătit de autorităţi după învăţăturile marelui Lenin. Uniformizarea era unul din instrumentele societăţii socialiste multilateral dezvoltate, cum o botezaseră conducătorii politici de atunci. Cu toate aceste tipare pregătite de

regim, oamenii se deosebeau totuşi între ei, măcar în două categorii, buni şi răi.

Cei buni făceau eforturi datorită pornirii lor interioare pentru performanţă. Ei urmau să devină motoarele unei societăţi aproape blocate de multitudinea celor răi, care utilizau din plin binefacerile unui astfel de regim. Aceştia din urmă trăiau deja în Rai, pentru cei care mai erau şi un pic religioşi, sau în Comunismul biruitor, pentru cei care credeau în ceea ce li se spunea la lecţiile de învăţământ politic.

Recompensele pentru cei buni se încadrau în limite destul de restrânse, pentru că averile erau strict controlate, deplasările în străinătate în scop turistic erau practic inexistente, iar dacă vreunul avea veleităţi intelectuale şi cutezanţa să comenteze se mai trezea şi arestat.

Pedepsele pentru cei răi erau în general prin muncă. Ce incoerenţă crasă de filozofie, în societatea în care ţi se spunea tot timpul că ”munca l-a creat pe om”, munca era în acelaşi timp şi o foarte prezentă formă de pedeapsă! Se inventase termenul de ”pedeapsă la locul de muncă”.

Alex provenea de la ţară. Profitase de toate sistemele de burse oferite de statul socialist, altfel nu ar fi putut absolvi nici măcar liceul, ce să mai vorbim de universitate!

Mulţi oameni valoroşi ai României de azi au parcurs cam acelaşi traseu şi au fost în situaţii similare.

Fusese premiant în toate formele de învăţământ pe care le absolvise. Era proaspăt absolvent de facultate, avea multe gânduri de viitor. Provenea dintr-o familie cu mari neajunsuri economice şi mare deficit de linişte. O boală de oase îl ţinuse mult timp prin spitale, dar nu pierduse niciun an de şcoală. Parcă se născuse din nou după absolvirea facultăţii şi depăşirea problemelor de sănătate.

Acest debut în viaţă, cu mari dificultăţi, l-a facut să fie mai înţelegător, cu o mare capacitate de a înţelege şi gestiona situaţiile limită. Nu prea era la curent cu ce se întâmpla pe lume, cu excepţia şcolii şi spitalului. A fost un elev model. Ajunsese la olimpiada de fizică, faza pe ţară, fiind în spital. La fel a fost şi în studenţie. Publicase deja prima carte de specialitate, împreună cu mentorul său, când era încă student în ultimul an!

Prima dată când a ieşit din orizontul şcolar spre cel public a fost după un succes studenţesc. Intrase în vizorul presei. Luase un premiu naţional la o disciplină pe care o va dezvolta mult când va ajunge la maturitatea lui de specialist. A contribuit la aceasta printr-o serie de proiecte şi brevete de invenţie. Fusese ajutat de o ziaristă de la o revistă, care i-a luat mai multe interviuri.

Alina, aşa o chema pe ziaristă, nu îi era straină, ca figură, chiar de la prima întâlnire. Fusese într-o perioadă crainică la o televiziune. Era chiar şocat că vede pe viu o persoană pe care se obişnuise să o vadă la televizor.

Într-o atmosferă relaxată, printr-o discuţie liberă, total informală, i-a luat de fapt un interviu, în care îl prezenta ca pe o mare speranţă a cercetării româneşti.

Premiza realizării acestei previziuni, aceea că el va deveni un mare specialist al domeniului, s-a adeverit repede. La scurt timp după aceea, el a ajuns angajatul unuia dintre cele mai renumite institute de cercetări din acea perioadă.

Se ajungea foarte greu atunci să lucrezi într-o asemenea instituţie. Exista un sistem destul de riguros de repartiţii guvernamentale, bazat pe

rezultatele din timpul facultăţii. Mai intrau, pe lângă cei merituoşi, şi destui cu pile şi relaţii. Nu era cazul lui Alex.

Sportivii veseli se întâlneau periodic, fie la un chef, fie la un bridge.

Dorin continua să fie apatic. Nu mai era el. Era tipul reprezentativ al omului care nu trebuia să aibă nicio grijă a zilei de mâine şi totuşi, de o bună bucată de vreme, nu mai era în apele lui. Ceilalţi începuseră să fie îngrijoraţi, crezând că este bolnav. A tot încercat fel de fel de explicaţii, dar n-a mers. Prietenii îl ştiau atât de bine încât nu-i putea păcăli. La un moment dat, nu a mai putut ţine în el şi le-a spus adevărul.

- Vă spun, dacă îmi promiteţi că nu râdeţi de mine.

- Hai, bă, nu mai face pe nebunu'! Spune ce ai!...

- Ei bine, sunt îndrăgostit. Dar rău de tot. Nu aş fi crezut că o să ajung să sufăr atât. Ştiţi că la mine era coadă de femei. Am cunoscut o fată care este tot ce nu sunt eu. Eu sunt sportiv, ea este

firavă, eu sunt bogat, ea este de o sărăcie lucie, eu sunt superficial, ea este foarte profundă, eu sunt leneş, ea este deosebit de muncitoare. Nu sunt sigur dacă şi ea mă iubeşte, dar eu sunt topit. Nu pot să mai trăiesc fară această femeie şi voi face tot ce pot eu să fac, tot ce este omenește posibil, să o cuceresc. Dacă nu o să reuşesc, mă voi considera toată viaţa mea un incapabil!...

- Atunci, lasă dracu' tot! Lasă chefurile, lasă bridge-ul, lasă celelalte femei şi concentrează-te pe ce vrea ea, dacă vrea ceva de la tine! Hai, pa!... De acum o să încercăm să ne descurcăm şi fără tine! Pe tine deja te considerăm pierdut pentru cauza noastră. Dacă o vei cuceri vreodată, după aceea, dacă dânsa, măria sa, ne va accepta, ne vom mai întâlni şi noi din când în când. Aşa, ca băieţii. Doar nu vei deveni un fătălău care va petrece numai cu muierile!...

Mira provenea tot de la ţară. Era al treilea copil al unei familii sărace, care avea mulţi copii. Ajunsese la asumarea unor responsabilităţi familiale de la o vârstă foarte fragedă. Aceasta consta în curajul de a merge singură cu vacile la câmp, la vârsta când alţi copii mergeau la

grădiniţă. Nu o deranja deloc această muncă. Era chiar mândră de atâta încredere. Era slabă şi părea neajutorată, dar avea un psihic foarte tare. La ţară, în acea vreme, încă erau păstrate standardele de pe vremea turcilor. O femeie era apreciată dacă era grasă. Mama sa nu-şi făcea însă probleme privind aparenta fragilitate a fetei, aşa fusese şi ea când era mică. Cu ea semăna.

Dimineaţa pleca devreme cu vacile. Frigul de început de toamnă o făcea să se strângă în flanelul rămas mic, care nu mai reuşea să-i acopere corpul firav. Nu spera la unul nou decât la Crăciun, când ori va primi unul nou, ori va prelua unul de la fraţii mai mari. Nu ştiau cine este Moş Crăciun. Primeau ce primeau de la părinţi sau bunici. Prefăcătoria cu Moş Crăciun, care vine pe coş, nu avea loc în familia sa.

La început, acomodarea cu "colegii" de muncă de pe câmp îi creă o oarecare teamă fizică. Erau pe acolo nişte găligani, mai mari ca vârstă, care-i inspirau un sentiment de respingere provenit din înţelegerea total diferită a lucrurilor. Aceştia îi inspirau ceva similar copacilor seculari de la marginea satului. Erau oameni în devenire, pe lângă care timpul trecea fără să producă schimbări, dar nici ei nu doreau altceva. Aşa au

fost şi părinţii, şi bunicii, şi străbunicii lor. Erau celule ale acelei veşnicii născute la ţară. Nu-i deranja sarăcia, nu-i deranja nimic.

Ea nu privea această stare de spirit din sat ca pe ceva negativ, dar ea îşi propunea altceva. Săracia cruntă în care trăiau acasă o îndârjea, o făcea să lupte cu toată puterea ei să schimbe lucrurile şi nu doar pentru ea, ci pentru cât mai mulţi.

Auzise de undeva că este bine să înveţi carte şi restul va veni. Încă din primele clase, a invăţat tot ce găsea în cărţile de şcoală. Avea de la Dumnezeu ceva ce se cheamă echilibru, avea în sânge pornirea de a oferi ceva înainte de a cere, de a face prima mişcare. De unde toate acestea într-un ghem de copil?

I-a venit o idee în relaţia cu găliganii de pe câmp. S-a gândit să le spună poveşti. Îi plăceau mult poveştile pe care i le spuneau mama sau bunicul. S-a gândit că poate acestea îi vor sensibiliza pe durii săi colegi de văcărit. Rezultatul a fost neaşteptat de bun. După câteva încercări ajunsese la o regulă. Abia o aşteptau cu poveşti noi. Nu mai făcea faţă cu ceea ce afla de la alţii, aşa că a început să caute cărţi noi de poveşti,

pentru că cererea era în continuă creştere. Citea seara acasă poveşti noi, pe care le povestea a doua zi pe câmp celor doritori să asculte. Erau tot mai mulţi. A reuşit astfel un extraordinar transfer de bunătate prin comunicare, prin artă. În fond, şi poveştile reprezintă o formă de artă.

Odată realizat acest echilibru interuman pe câmp, s-a gândit să-şi facă şi o mică afacere. Sărăcia cruntă în care trăia împreună cu familia îi crea o pornire interioară spre orice muncă cinstită care să-i ajute. Şi voia cu tot corpul ei fragil şi sufletul ei uriaş să găsească ceva.

A început să ia în grijă şi vacile altor vecini. Era un efort în plus, dar îi aducea ceva bani pentru rechizite şcolare şi, de ce nu, pentru ceva de îmbrăcăminte. Pe câmp devenise nu numai eminenţa cenuşie, dar şi mica prinţesă a găliganilor. Aceştia abia aşteptau s-o ajute, ca astfel să aibă momente de linişte în care să le mai spună câte o poveste.

Reuşise să construiască o situaţie în care, deşi şcoala şi păzitul vacilor îi solicitau mult efort şi timp, le făcea pe amândouă cu sentimentul că face ceea ce trebuie. Avea, totuşi, o nemulţumire sufletească când, zgribulită în flanelul ei rămas

mic, lua vacile unor vecini care aveau copii de vârsta ei, colegi de clasă cu ea. Nişte puturoşi, care nu aveau grijă de animale şi nici nu învăţau.

Nu se abătea din drumul ei, dar se gândea mult la asemenea situaţii.

Fiecare familie cu problemele ei. Ea le ştia pe ale familiei sale şi găsise o soluţie de a participa la rezolvarea lor. Restul nu era treaba ei.

La şcoală toate mergeau perfect, pentru că îi plăcea ceea ce făcea acolo. Era mereu premiantă, lua numai note de 10. Se mândrea cu faptul că, într-o mini-piesă de teatru pe care o jucau la diferite evenimente şcolare, ea juca rolul notei 10, pe care o şi avea inscripţionată pe o pancartă agăţată pe piept. Rămăsese şi o fotografie în care se regăsea în această ipostază, singura de altfel, pentru că altele arseseră într-un incendiu care avusese loc la locuinţa părinţilor săi.

A urmat liceul, pe care l-a început la unul renumit din Constanţa, dar pe care l-a schimbat repede pentru noul liceu economic care se deschisese şi care a început cu elevi transferaţi de la celelalte existente. Părinţii au împins-o în această direcţie.

Mulţi părinţi săraci alegeau pentru copiii lor licee de specialitate, economice, industriale etc, în defavoarea celor teoretice, pentru că ofereau, pe lângă posibilitatea de a urma studii universitare, şi alternativa intrării mai rapide "în câmpul muncii", devenind astfel un sprijin pentru ei. Destinul ei s-a stabilit de atunci, deşi ar fi putut performa în oricare altă specializare, inclusiv dintre cele artistice. Mama sa dorea ca fata să întrerupă chiar şi acel liceu dacă ar fi găsit o partidă convenabilă să o mărite. Pentru o fată se considera că măritatul este o afacere mai bună decât şcoala. Nici nu bănuiau ei ce comoară de copil aveau.

Chiar îi găsiseră pe unul care-i tot fluiera pe la ferestre frumosul cântec peruan "Trecea condorul". Mira a respins toate aceste tentative ale părinţilor şi şi-a văzut de drumul ei în viaţă.

Intrarea la facultate, la ASE, a fost o formalitate. A urmat aceeaşi linie, de fată cuminte, de la ţară, care se ocupa serios de scopul pentru care venise acolo, să înveţe. A beneficiat de tot sistemul de burse pe care autorităţile socialiste îl oferea elevilor şi studenţilor merituoşi şi cu o "origine sănătoasă".

Mira era fata care l-a îmblânzit în asemenea mod pe Dorin. Tocmai absolvise facultatea şi, fiind prima în promoţie, obţinuse un post de asistent universitar, care urma să devină efectiv după un stagiu de trei ani în economia reală.

Era o practică curentă în acea perioadă, pentru acomodarea absolvenţilor cu problemele reale ale economiei. Această a doua repartiţie o avea în turism. Era bătălie mare pentru un asemenea post, dar tot poziţia sa fruntaşă pe lista absolvenţilor îi oferea posibilitatea de a alege.

Nu se purtau prea rău reprezentanţii regimului socialist cu absolvenţii merituoşi, mai ales cu cei cu "originea sănătoasă", proveniţi din mediul muncitoresc sau de la ţară.

Ea îndeplinea şi această a doua condiţie, pe lângă cea de şef de promoţie. Era aşa cum o descrisese Dorin colegilor lui şi încă mult mai mult. Era de o frumuseţe extremă, o faţă blândă, dar care exprima şi o inteligenţă ascuţită, un corp superb, de fotomodel, foarte determinată în tot ce făcea şi cu o bunătate de înger. Cum face

Dumnezeu când împarte calităţile pe oameni? Prea le înghesuie pe toate la unii şi nimic la alţii! Vorba lui George Tpârceanu, era tipul de femeie care *''te făcea să-ţi laşi baltă toate interesele''*.

Pe lângă aceste calităţi date de Dumnezeu, avea şi altele care ţineau de voinţă, de puterea de muncă, de tărie umană. Pe toate le punea în slujba unor ţinte alese după principiile specifice omului simplu de la ţară, după remarcabilul bun simţ ţărănesc. Pe acestea le dobândise de la părinţi, mai ales de la mama sa. Una dintre aceste ţinte era să iasă din starea de sărăcie în care trăia împreună cu familia sa şi îşi propunea să o facă printr-o muncă cinstită şi asiduă. Nu era adepta speculaţiilor de niciun fel. Odată, când, datorită frumuseţii ei, a fost solicitată să pozeze ca fotomodel, mama sa i-a interzis categoric. Această activitate ieşea total din categoria activităţilor serioase în înţelegerea mamei sale. Ea s-a conformat total, în mod natural, fără să considere că a făcut un sacrificiu. Avea o abilitate înnăscută de a înţelege lucrurile, de a separa binele de rău, care nu a părăsit-o niciodată în viaţă.

O altă ţintă a să era să aibă o familie construită după principiile creştineşti, adică ”până ce

Dumnezeu o va despărţi”. A ţinut cu sfinţenie la acest principiu, trecând peste orice tentaţie materială sau sentimentală de dimensiuni la care puţine alte persoane ar fi rezistat.

Dorin îşi pusese întradevăr toate interesele în cucerirea ei. A fost o redută greu de cucerit! Acele deprinderi căpătate din sportul pe care îl practica, adică încrederea în sine, răbdarea şi insistenţa au fost cele care l-au ajutat să aibă succes în cele din urmă.

Mira era o persoană la care tot arsenalul folosit de Dorin în cazul altor femei nu a dat rezultate. Ea voia să vadă că el este capabil să se schimbe radical în modul lui de a fi, să înceapă să aprecieze alte valori, să fie mai puţin robul materialului în detrimentul unor valori morale, culturale. El a făcut eforturi extraordinare pentru a deveni omul căruia cea care devenise stăpâna gândurilor sale să-i spună ”Da”, acel cuvânt magic pe care un bărbat poate să-l aştepte mai mult de o viaţă de la o femeie!

Dorina provenea şi ea de la ţară! A avut o copilărie de care îşi amintea mereu cu plăcere. Părinţii îi făceau toate bucuriile unui copil normal de la ţară, fără exagerările specifice copiilor mofturoşi de la oraş. A fost singură la părinţi, ceea ce şi explică parţial deosebita grijă a părinţilor!

La început cu dulciuri şi îmbrăcăminte, apoi cu bâlciuri şi plimbări la oraş, mai târziu cu plecări în excursii şi tabere în ţară sau chiar în străinătate, au fost tot atâtea metode de a o face să petreacă o copilărie minunată. Avea şi obligaţii, unele de familie, altele proprii.

Dintre obligaţiile proprii, cele mai multe erau legate de învăţat. A învăţat conştiincios, la toate disciplinele. Avea mereu ca obiectiv să ia un premiu la sfârşitul anului şi de regulă îl lua. Nu era mereu cel mai valoros, dar eforturile erau reluate cu speranţe şi pentru anul următor.

Făcuse şi nişte cursuri de vioară, care nu i-au plăcut în mod deosebit, motiv pentru care a şi renunţat la ele.

Dintre sarcinile la nivelul familiei, cea care îi era alocată ei era păzitul vacii. Trebuia să ducă vaca la păscut pe marginea şanţurilor sau pe la

capetele lanurilor. Satul nu avea un islaz unde să poată lăsa animalele libere la păscut.

Această ocupaţie temporară, pe care i-o dăduseră părinţii nu ca pe o pedeapsă, ci ca pe o metodă de formare a responsabilităţii, nu i-a plăcut deloc. Prinsese ură pe biata vacă! Nici produsele lactate nu îi mai plăceau din această cauză, nici atunci şi nici mult timp după aceea. Acestea îi aminteau de neplăcuta activitate din copilărie.

Plecarea la liceu şi ulterior la facultate a scăpat-o de această corvoadă, fiind înlocuită cu mult mai plăcuta participare la excursii ori tabere şcolare sau studenţeşti.

Când nu era ceva organizat de şcoală sau universitate, părinţii îi luau un sejur turistic şi unul dintre ei o însoţea. Se stabilise astfel o relaţie foarte puternică şi profundă între ea şi părinţii săi. Avea să rămână aşa pentru toată viaţa! Era foarte greu pentru cineva de a slăbi într-un fel această relaţie.

Nu exista limită de comparaţie pe care ea să o aibă în privinţa părinţilor săi! Îi punea pe aceştia pe aceeaşi treaptă cu oricine, indiferent de nivel. Odată, auzind la televizor nişte referiri la data de

naştere a reginei Elisabeta a II-a a Marii Britanii, reacţia ei imediată a fost "...este de o seamă cu tata!...", altă dată, o referire similară, între maică-sa şi un fost prim ministru!

În primul sejur turistic în care nu a fost însoţită de unul din părinţi, l-a cunoscut pe Alex. Era studentă în ultimul an. Era însă însoţită de o verişoară! Părinţii lor se bazau pe faptul că fiecare o însoţeşte pe cealaltă şi niciuna nu este astfel singură. El era în al doilea lui concediu după absolvirea facultăţii.

La restaurantul unde luau masa organizat, comform procedurilor firmei de turism, s-a nimerit ca într-o zi cei doi să fie la aceeaşi masă. Acesta a fost începutul lor comun.

Serile următoare nu le-au mai petrecut la restaurantul la care erau arondaţi. Au fost la altele, mai bune, care aveau şi muzică.

Iubirea lor a început acolo, pe fondul muzicii lui Gil Dobrică! Combinaţia de Pinot Noir cu Pepsi Cola a fost de bun augur!

Au petrecut împreună un sejur foarte plăcut, după care au continuat să se întâlnească la Bucureşti.

La un an după această întâlnire s-au căsătorit şi după încă un an au avut un băiat!

Mai târziu, Dorina i-a mărturisit că de la prima vedere a ştiut că el va fi bărbatul vieţii ei. Încă de la prima vedere îşi propusese să facă tot ce este necesar pentru a se căsători cu el. Aceasta nu presupunea însă şi a avea relaţii sexuale înainte de căsătorie. Obiceiurile de la ţară stabileau reguli foarte drastice în acest sens! Săracele fete!... Dar şi săracii băieţi!...

Ceea ce îşi mai amintea după trecerea anilor era şi aceea că, în primul moment, i-a plăcut modul delicat în el care folosea furculiţa şi cuţitul. El nu ştia că le foloseşte într-un anume mod!

Alina era genul de femeie care nu ramânea neremarcată, atât prin ce spunea cât şi prin cum arăta. Avea un aspect şi o voce care te făceau să doreşti să o revezi, o calitate remarcabilă pentru cineva care se adresează publicului! Zvonurile spuneau că ea fusese cândva îndepărtată din

televiziune la intervenţia Elenei Ceauşescu, care nu suporta să vadă femeile frumoase nici măcar la televizor!

Pe vremea aceea, politicienii de la vârful piramidei puteau face orice. Puteau chiar întrerupe o emisiune de televiziune care se desfăşura în direct.

Ea risca să nu mai găsească de lucru în domeniul public. Cercul politicienilor de la putere era destul de restrâns şi o asemenea întâmplare se afla foarte repede. Pentru a nu ieşi scandal, toţi se solidarizau, iar persoana în cauză devenea indezirabilă. Norocul ei a fost că a fost remarcată de directorul unei reviste, o personalitate influentă în acea perioadă, cu mari relaţii la nivelul politic cel mai înalt. A fost singurul care a riscat oferindu-i un loc de muncă! Tot în acea perioadă grea a colaborat cu unul dintre marii oameni de cultură români, cu care ulterior s-a şi căsătorit.

Cu ocazia unei conferinţe internaţionale, care avea loc pe litoral, Alina venise să facă nişte interviuri cu marile personalităţi interne şi internaţionale participante.

S-a întânlit cu Alex, care participa ca specialist la acel eveniment. Avea de prezentat o lucrare la acea conferinţă. Era proaspăt căsătorit şi venise împreună cu soţia.

Au petrecut un sejur în care au îmbinat perfect utilul cu plăcutul. Cu această ocazie Alina şi Dorina s-au cunoscut şi chiar au intrat într-o relaţie de prietenie, iar, când s-au întors în Bucureşti, i-a invitat la ea acasă. Locuia, împreună cu soţul său Radu, într-un apartament luxos situat într-un bloc vechi dintr-o zonă centrală a Bucureştiului.

Era o excelentă ocazie pentru ei de a mai pregăti nişte articole pentru publicare, iar pentru soţia sa, Dorina, mare pasionată de cinematografie, de a vedea filme bune. Familia Alinei, dispunea de multe casete video cu cele mai noi şi apreciate filme, precum şi de aparatura adecvată de vizionare. Era o mare ocazie! În acea perioadă, televiziunea emitea doar două ore pe zi, iar la cinematografe nu se mai aduceau filme noi din lipsă de fonduri.

Alina cu Alex redactau, corectau articole din domeniul ştiinţei, pentru revistă, iar Dorina cu

Radu vizionau filme bune. Această plăcută simbioză a durat câţiva ani.

Dorina era genul de fată cuminte, de la ţară, premiantă pe linie atât la şcoală cât şi la universitate. Fiind singură la părinţi, a căpătat o pornire de care nu s-a debarasat toată viaţa, aceea de a nu şti să împartă niciodată, nimic cu nimeni. Avea sentimentul că totul i se cuvine şi, odată un obiect încăput pe mâna ei, era imposibil să mai recuperezi ceva din el. Avea un foarte dezvoltat simţ al proprietăţii. Mai avea ceva ce o individualiza foarte tare, zodia. Era născută în Zodia Fecioarei, o fecioară conştientă de zodia ei. Toate acestea făceau din ea o persoană extrem de corectă, de curată, în sensul de bine îngrijită, dar făcea şi mult caz de situaţie, reproşând celor care nu puteau fi la fel. Peste toate mai era şi foarte geloasă! Vai de capul unui soţ să aibă o astfel de soţie, mai ales unul din Zodia Gemenilor, precum era partenerul ei de viaţă, care avea şi înclinaţii artistice cu tendinţe de dedublare în toate, în viaţă, în profesie, în literatură!

Alex avusese ocazia să constate gelozia soţiei cu ceva timp în urmă.

Erau în primul an de căsătorie. Dorina lucra în acea perioadă într-un oraş din provincie unde făcea naveta săptămânal. Când se întâlneau în week-end acasă, la Bucureşti, trăiau momente intense de dragoste împlinită, de soţi proaspăt căsătoriţi, care lipseau unul altuia timp de o săptămână.

Într-unul din aceste week-end-uri, a văzut-o că era cam supărată. Era cumva cum nu o văzuse niciodată până atunci şi chiar era îngrijorat. Îi era teamă să nu aibă o problemă de sănătate.

După multe tatonări, i-a spus ce o durea. Găsise un fir de păr lung şi blond pe pernă şi se întreba de unde putea să fie. Ea era brunetă şi tunsă scurt. Vecina de jos era blondă şi cu părul lung.

Alex nu o văzuse niciodată până atunci pe vecina de jos. Dumnezeu ştie cum ajunsese acel fir de păr acolo! Cu biata vecină s-a întâlnit prima dată într-o lume virtuală creată de furia soţiei!...

O vorbă românească spune despre cineva care s-a supărat brusc, că ”i-a sărit muştarul”. Exact aceasta s-a întâmplat cu Dorina!... Alex fusese într-o delegaţie în URSS, în zona care atunci se chema Republica Ucraina. Era la modă să aduci de acolo muştarul ”Garciţa”. De fapt era o mare lipsă de imaginaţie a ruşilor, garciţa însemnând, de fapt, în limba rusă, muştar. Având în vedere relaţiile lor amicale, a sunat-o pe Alina să o întrebe dacă doreste aşa ceva. Ea a confirmat, chiar cu entuziasm. Ştia de existenţa şi calităţile acestuia. A adus trei borcane, unul pentru acasă, altul pentru soacră-sa, abonată la orice aducea, şi al treilea pentru noii lor prieteni. Îi spusese soţiei aceasta.

Alex urma să se întânlească cu Alina la o conferinţă şi a folosit ocazia pentru a-i da muştarul ei. La scurt timp după aceea, Dorina le a făcut o vizită, să vadă un film. Chiar soţul ei îi sugerase ideea, având în vedere că el avea de făcut acasă o treabă foarte plictisitoare, punea faianţă în apartament! Fără să ştie că le dăduse deja muştarul lor, ea a mai luat un alt borcan. Uitase să-i spună, nu considerase că era aşa de important. Când a aflat că-l primise deja, a facut o criză de gelozie din care n-a mai ieşit niciodată. Şi-a închipuit că cine ştie ce întâlniri secrete avea

soţul său cu noua lor prietenă de familie. Plăcutele lor reuniuni s-au întrerupt total, singurul nelămurit fiind Radu! Nici nu a insistat prea mult! În lumea oamenilor de cultură discreţia era apreciată ca o mare calitate. Niciodată nu se încerca aflarea mai multor informaţii, mai mult decât cel în cauză era dispus să le ofere! Cei patru nu s-au mai văzut niciodată cu toţii!

Au aflat ulterior, din presă, că Radu ajunsese unul dintre importanţii demnitari ai culturii române. Era dinainte un lider recunoscut de ceilalţi, la ei în casă se întâlneau cei mai renumiți oameni de cultură! Pe unii dintre ei i-a cunoscut şi Alex.

Alina era sufletul organizării acestor reuniuni. Îi şi plăcea să organizeze evenimente, avea un talent înnăscut pentru aşa ceva.

La scurt timp Radu a murit. A avut un cancer de plămâni de care nu ştiuse nimic anterior! Fuma foarte mult!... Când a simţit primele simtome de boală, era deja prea târziu! În câteva săptămâni a şi murit!...

Ea a suportat greu moartea soţului. S-a izolat de toţi o perioadă, după care a trebuit să-şi găsească o altă activitate, deoarece revista la care lucra

practic dispăruse. Multe din publicaţiile de dinainte de 1989 au intrat în dificultăţi financiare după aceea.

Mira trăia o viaţă cu contraste extreme şi de un dramatism aparte! Se născuse la ţară, într-o familie foarte săracă. Avea cinci fraţi, iar părinţii nu lucrau nicăieri!

După o perioadă în care a fost supusă la toate metodele prin care un bărbat încearcă să cucerească o femeie, s-a căsătorit până la urmă cu Dorin. Acesta provenea dintr-una dintre cele mai bogate familii din Bucureşti, dinainte de război.

Prima vizită a lui, împreună cu părinţii săi, la ţară, pentru a-i cunoaşte pe ai ei şi pentru a o cere oficial de soţie, a reprezentat un şoc pentru el şi mai ales pentru mama sa. Diferenţa de condiţii de trai dintre ceea ce cunoştea el, ca urmaş a unor oameni foarte bogaţi, şi ce a văzut acolo era uriaşă. Aceasta însă nu a constituit un impediment în calea căsătoriei lor. Tatăl său a dobândit o mare apreciere pentru viitoarea sa noră, pentru felul în care ea a reuşit să se realizeze ca om, trăind cu atâtea lipsuri. Îşi iubea nora ca pe propria fiică şi până la moartea sa el

nu a putut să doarmă noaptea dacă nu trecea seara pe la copii, să-şi sărute nora şi să-i ureze noapte bună.

Pentru ea, întemeierea unei familii a însemnat ceva foarte important. Aborda tot ce făcea în viaţă cu multă responsabilitate. Noua sa familie evolua frumos, dar familia părinţilor săi a luat o turnură extrem de tragică. I-au murit ambii părinţi şi toţi fraţii în câţiva ani. Fiind singura supravieţuitoare, a trebuit să se ocupe singură de toate cele ce se fac la conducerea unor fiinţe pe ultimul lor drum. Intrase într-un dezechilibru psihic. Simţea că se luptă cu un blestem. Avea însă o tărie remarcabilă de a înfrunta acestă viaţă plină de dificultăţi.

După dispariţia părinţilor şi fraţilor s-a dedicat total noii sale familii şi profesiei. Când îl cunoscuse pe Dorin, principalul cusur pe care i-l găsise era acela că era prea bogat şi că nu avea nicio problemă de niciun fel. Atât de mult se obişnuise cu dificultăţile încât i se părea anormal ca cineva să nu le aibă!...

Au trăit foarte fericiţi o perioadă, erau tineri, frumoşi, nu le lipsea nimic pe lume. Au avut repede doi copii. Avea un soţ ideal, care se dovedea a fi şi un bun profesionist, şi o carieră universitară de succes, construită pe muncă

asiduă şi corectitudine în tot ce făcea. Parcă venise şi vremea ei, iar Dumnezeu o rasplătea pentru greutăţile prin care trecuse. N-a fost însă să fie de lungă durată!...

Dorin ajunsese, din succes în succes, să fie director la un mare hotel din Bucureşti. Avea în el gena succesului. Tot ce încerca îi ieşea foarte bine! El oricum făcuse parte din înalta societate bucureşteană de când se născuse! Chiar dacă comuniştii le luaseră foştilor oameni bogaţi dinainte de război tot ce aveau fizic, priceperea lor, relaţiile, cultura nu au putut să le-o ia! Sunt anumite acumulări de generaţii, care nu pot fi luate de nicio putere politică, oricât de insistentă şi rău intenţionată ar fi aceasta.

Un mare hotel din Bucureşti de pe vremea comuniştilor era o cloacă de securişti şi de oameni care trăiau la limita legii, care ar fi folosit orice mijloace să înlăture pe oricine le-ar fi periclitat interesele. El, poate şi inspirându-se de la soţia sa, care era un apostol al corectitudinii, a încercat să introducă ordinea acolo unde aceasta nu era de dorit. Aceasta a fost suficient pentru ca cei ce manipulau întreaga societate românească de atunci să-i vrea răul. I s-a înscenat ceva şi l-au eliminat în cel mai brutal mod posibil, ajungând în

închisoare. Acei neisprăviţi chiar se bucurau că au eliminat un urmaş al burgheziei care ajunsese prea departe într-o epocă condusă de clasa muncitoare!...

Pentru Mira începea din nou coşmarul. În mintea ei revenea ideea că trăieşte un blestem, că tot ce îşi apropie, tot ce îi este drag, nu rezistă, i se întâmplă ceva rău. Voia să moară, dar avea doi copii de crescut, cărora nici nu ştia cum să le spună ce s-a întâmplat cu tatăl lor. Ce puteau înţelege nişte copii de câţiva ani? Pentru o perioadă le-a spus că tatăl lor este în spital, ceea ce ulterior avea să devină o realitate.

După Revoluţie şi-a dovedit repede nevinovăţia, dar cât a stat închis se înbolnăvise foarte grav de o boală combinată inimă-plămâni, fără şanse de vindecare. Nu şi-a mai revenit niciodată! A urmat tot timpul un tratament pentru a rămâne în viaţă, dar nu a mai fost niciodată apt pentru o viaţă normală.

Ei nu i-a mai rămas decât să se refugieze în munca profesională pe care o facea cu o credinţă aproape religioasă. A jurat să facă tot ce este omenesţe posibil pentru a avea grijă de Dorin

până la sfârşitul zilelor şi că nu îl va părăsi niciodată!...

Revoluţia a constituit piatra de hotar a două lumi total diferite. Oameni de toate felurile, speriaţi, optimişti, pesimişti, corecţi, incorecţi, liniştiţi, zgomotoşi, intrau într-o experienţă istorică pe care nu o trăise nimeni în istorie până atunci. Ei învăţaseră la şcoală că socialismul este cea mai evoluată epocă din istorie, că toţi, din toată lumea, vor ajunge cândva în această epocă şi apoi împreună vom ajunge în comunism. Nimeni nu le spunea, poate că nimeni nu ştia, că ar fi posibilă şi o întoarcere la capitalism sau poate chiar mai înapoi!...

Se deschidea o nouă lume şi pentru străini. Ţări precum România deveneau un tărâm al făgăduinţei pentru unii, un teren de experienţe pentru alţii, dar oricum, ceva foarte interesant pentru toţi.

Hans urma să vină pentru a iniţia noi afaceri, dar şi pentru a-şi diversifica modul de petrecere a timpului liber.

Paul voia să caute modele noi de structuri de afaceri, mai aproape de idealurile sale, dar şi modele noi de viaţă.

Dorin intra în noua epocă cu singura certitudine că Mira nu-l va părăsi niciodată iar aceasta îşi propunea să aibă grijă de soţ şi de copii indiferent ce se va întâmpla.

Alina voia să poată cultiva pentru posteritate memoria şi realizările culturale ale lui Radu.

Alex avea mari oportunităţi de realizare profesională în noua situaţie, când era de aşteptat că rinocerii fostei epoci se vor retrage singuri sau vor fi scoşi cu forţa. Dorina nu dorea decât să-şi crească copilul, să aibă grijă de părinţi, să-şi controleze şi să-şi conducă din umbră soţul, pentru care intuia o carieră spectaculoasă. Zicala care-i plăcea era aceea că în spatele oricărui bărbat puternic este o femeie puternică şi ea se considera o astfel de femeie!

Toţi sperau că va urma o perioadă mai bună decât ceea ce trăiseră până atunci! Era începutul unei noi epoci, care de regulă este însoţit de entuziasm!

Hans, deşi nu intenționa să iasă din sfatul tatălui său privind respectarea liniei date de co-partenerului său mai în vârstă în mersul general al firmei, a iniţiat totuşi investiţii în Germania de est, dar şi în alte ţări din fostul lagăr socialist, printre

care şi România. La noi venise prima dată la o vânătoare, unde Alina lucra pentru firma organizatoare pe partea de relaţii publice. Cu experienţa sa de presă scrisă şi televiziune, se descurca foarte bine în noua ocupaţie, care începuse să se dezvolte şi în România. Ocupaţia de "reprezentant PR", care venea de la prescurtarea din limba engleză, "Public Relations", a înflăcărat imaginaţia multor fete frumoase care vedeau în aceasta o mare oportunitate profesională pentru interfaţa presă-mediul de afaceri.

Pentru el a fost o dragoste la prima vedere. Cum a vazut-o pe Alina, aceasta a devenit ţinta vieţii sale. Mai fusese însurat anterior, avea şi copii, dar din păcate o incompatibilitate totală cu prima soţie l-a dus la divorţ, unul rapid, prin înţelegere reciprocă. Când ajunsese prima dată în România era un burlac foarte vânat de femei, mai ales de cele care ştiau că este şi foarte bogat. El nu avea însă ochi şi urechi decât pentru una, care nu era deloc într-o dispoziţie favorabilă începutului unei relaţii. Era încă foarte afectată de pierderea fostului soţ. Lucra la publicarea memoriilor acestuia şi la promovarea operei sale, parte din ele interzise în perioada comunismului. Tot prin acea perioadă, organiza acţiuni de

marketing pentru diverse firme străine care doreau să intre pe piaţa din România. Astfel, a organizat şi o prezentare a unei firme germane din domeniul electric. Conform procedurilor de organizare a unor asfel de acţiuni de marketing, se invitau toate persoanele reprezentative ale domeniului. A fost surprinsă când pe listele oficiale, pe care le obţinuse de la minister, a văzut numele lui Alex. La rândul lui, acesta a fost surprins când a primit invitaţia de la ea!

Nu mai comunicaseră de mult. De la povestea cu "muştarul"! În afara informaţiilor din presă despre Radu şi obişnuitele condoleanţe la moartea acestuia, nu mai vorbiseră de mulţi ani. A fost o revedere plăcută. Amândoi păreau că trăiesc plăcerea reîntânlirii. Şi-au reamintit fel de fel de întâmplări, reluând după ani o relaţie caldă, dar nu fierbinte. Ea era tot timpul cu gândul la Radu, iar el nu putea să uite criza de gelozie a soţiei, care se mai repetase ulterior şi pentru alte femei, fără nici un motiv real. Se întâlneau din când în când doar pentru câte o discuţie la o cafea. Chiar şi aceste întâlniri s-au întrerupt la un moment dat, când el a plecat pentru o jumătate de an în Italia.

Acolo s-a întâmplat ceva foarte important pentru el. A avut o viziune că mama sa va muri!

Mama sa avea nişte probleme de sănătate încă de la plecarea sa, dar acestea nu erau foarte grave. Această premoniţie i-a creat însă o stare psihică specială. Era foarte apropiat sufleteşte de mama sa, dar în acel moment se afla, fizic, la o mare depărtare. Ca să se simtă aproape de ea a început să scrie despre ea. A scris despre toţi din jurul ei, despre familia sa, despre rudele apropiate, astfel că în câteva luni a rezultat ceea ce va deveni mai târziu un roman, primul său roman.

La scurt timp după întoarcerea în ţară mama sa a murit.

La întâlnirile lor, care s-au reluat, fiecare era afectat de pierderea unei persoane dragi, ea de pierderea lui Radu iar el de pierderea mamei sale. Această situaţie a condus la o empatie reciprocă. Pe acest fond, s-a gandit să-i arate Alinei încercarea sa literară. Fiind un roman autobiografic, prezenţa sa era destul de vizibilă în roman. Ceva din fiinţa sa, care o iubea în secret pe Alina, l-a îndemnat ca să schimbe numele său real din roman şi să-i dea numele de Radu eroului din roman, adică numele soţului ei pierdut. Probabil realismul şi sensibilitatea scrierii, numele eroului, care-i amintea de Radu, a făcut-o să-i placă foarte mult şi să-l încurajeze s-o publice. Au

urmat întâlniri mai dese la care au lucrat împreună pe manuscris. I-a făcut mai multe corecturi de redactare, ajungând la un adevărat roman.

Nu era ceva uşor publicarea unei cărţi în acea perioadă. Cartea era gata de publicare, dar mai trebuia să găsească o editură dornică să o publice.

Alex urma să plece într-o delegaţie de serviciu la Cluj-Napoca. Pentru a-şi umple timpul pe drum a luat cu el manuscrisul. Mai putea face eventuale corecturi în momentele libere de pe drum sau din hotel.

De obicei, un roman are o mulţime de variante intermediare până când autorul ia greaua decizie de a se stabili pe una şi de a-i da drumul la tipar. Jocul de situaţii, intrigi, personaje, sunt într-o negociere continuă cu autorul ca să ocupe un loc cât mai bun în varianta finală.

Constatase încă de atunci că empatizează cu personajele, fiindu-i greu uneori să separe lumea reală de lumea virtuală a cărţii.

La Cluj-Napoca a avut o discuţie cu decanul facultăţii cu care avea o relaţie amicală. La un

moment al adevărului, la un restaurant, după mai multe pahare de vin, i-a spus acestuia de noua sa iniţiativă, cea din domeniul literar.

Decanul nu a reacţionat negativ. Avea o editură care publica de regulă cărţi tehnice, dar mai încerca din când în când şi câte un roman sau volum de versuri. Scrisese şi el un eseu!

I-a cerut manuscrisul să-l citească.

A doua zi, la micul dejun, decanul era nedormit. Citise toată noaptea.

- Măi, eşti nebun? Ai creat ceva măreţ! Nu credeam că poţi avea aşa talent!

- Chiar ţi-a plăcut sau spui aşa din complezenţă?

- Serios, mi-a plăcut. Dacă nu ai aranjat deja cu vreo editură, să ştii că ţi-o public eu!

- Nu, nu am ajuns să discut cu nici o editură. De fapt, eu mai am de lucru la această carte. Am publicat atâtea cărţi tehnice, dar în literatură este altfel. Nu ştiu dacă mă înţelegi, dar când scrii o astfel de carte suferi. Suferi împreună cu personajele!

- Nu mai pierde timpul! Nu am citit în viaţa mea ceva mai emoţionant despre mamă! Cartea este excepţională.

- Mă bucur că ţi-a plăcut!

- Cred că asta o să rămână după tine! Face mai mult decât toate zecile de cărţi tehnice pe care le-ai scris!

Când a venit la Bucureşti s-a întâlnit cu Alina, să-i spună vestea bună. Mai avea şi câteva capitole unde voia să introducă ceva nou, să mai facă nişte modificări.

- M-a bucurat poziţia prietenului meu de la Cluj-Napoca. Ştiam că are şi el nişte încercări literare, dar nu cunoşteam amănunte.

- Să ştii că este bună cartea! Eu am făcut într-o perioadă şi critică de carte la televiziune şi am ceva experienţă. Este ceva naiv, pur, de o mare sensibilitate, dar şi de un crud realism!

- Să ştii că eu nu ştiu nimic din teoria literară, curente etc.

- Este şi bine că nu ştii. Aceasta este treaba criticilor. Scriitorul vine cu creaţia, cu

sensibilitatea lui. Eşti un fel de Moromete. Asta îmi inspiră atmosfera cărţii!

- Pentru rolul tău decisiv în apariţia acestei cărţi nu vrei să apari într-un fel în ea? Să devii unul din personaje?

- Nu pot să zic că nu mi-ar plăcea!?... M-ai luat prin surprindere. Mai bine nu! O să stârnesc iar o serie de discuţii cu Dorina şi nu vreau să-ţi mai fac şi alte probleme! Mulţumesc oricum că ai dat numele de Radu personajului principal. M-a emoţionat foarte mult când am constatat. Când citeam manuscrisul nici nu mai ştiam când erai tu şi când era Radu. Ai dat o mare lovitură sentimentală! Nu-ţi ascund că asta m-a atins prima dată când am început să citesc.

- Este decizia ta! Mie îmi pare rău!

Între timp, apropierea lor mentală a devenit o apropiere fizică plăcută, caldă şi apoi fierbinte. Trecuseră mai mult de zece ani de la întâmplarea cu muştarul. Şi-au pus problema chiar să se căsătorească. Ea urma să-l îndepărteze definitiv pe Hans, iar el să divorţeze. Nu a fost aşa de uşor, având în vedere că în tot acest timp, în paralel, celălalt intensifica presiunile de a o

convinge să-i devină soţie, făcând uz de toată potenţa sa economică.

Alina şi Alex nu au avut tăria să-şi ducă până la capăt gândirea!... Viaţa a fost mai puternică decât sentimentele, mai puternică decât visurile! După un timp ea a acceptat să se căsătorească cu pretendentul său străin şi să plece din ţară pentru o perioadă.

Ulterior, când s-au întânlit la un târg la Bucureşti, Alina i-a povestit despre noua sa viaţă. Căsătoria lor era aproape să nu se realizeze. Era puternic contestată de rudele lui. Era o familie din înalta societate franceză. Românii nu erau prea bine văzuţi acolo. Faptele rele facute de unii români prin străinatate se rasfrângeau asupra tuturor. Aceasta era supărarea amândurora, dar avea şi o supărare numai a ei, care era să conducă la nerealizarea căsătoriei. Au pus-o să semneze un contract de căsătorie. Acolo acest fapt era unul curent, dar ea a văzut acest contract ca pe o dovadă de neîncredere în ea şi nu a vrut să-l semneze, ceea ce însemna neînfăptuirea căsătoriei. La insistenţele lui, promiţându-i că este doar de formă, că nu-l va înregistra niciodată, a cedat pâna la urmă. Simţea însă că păşise cu

stângul în viaţa lor comună. Acest sentiment s-a stins însă cu timpul!

A urmat o perioadă frumoasă. Au călătorit prin întreaga lume, vara stăteau mult prin Spania, unde soţul avea o casă de vacanţă. Era nevoită însă să meargă cu el şi prin locuri cu minim de confort, prin Africa, prin Siberia, unde soţul său nu voia să scape niciuna din escapadele de vânatoare cu prietenii săi! Era un mare pasionat de astfel de evenimente!

Pentru ea, aceste evenimente nu erau deosebit de plăcute, în plus, mai erau şi foarte costisitoare!

Alex mergea curent în străinătate cu probleme de afaceri. Într-una din aceste deplasări şi-a aranjat programul în aşa fel încât la întoarcerea de la un târg internaţional să se întâlnească cu noua familie undeva în drumul lui. I-au organizat un program în care intra şi o seară la un restaurant.

Au fost toţi trei. După o halbă uriaşă, aşa era obiceiul acolo, Alina a renunţat. Aşa se întâmpla în mod curent, la chefurile destul de dese, ea pleca, iar el rămânea până noaptea târziu cu prietenii. Hans era un campion recunoscut al restaurantelor, iar ei începuse să-i displacă aceste

practici. În seara aceea venise special pentru oaspetele lor.

Au rămas doar ei doi. Au avut o discuţie ca între bărbaţi!

- În primul rând aş vrea să-ţi mulţumesc pentru sprijinul pe care i-l dai Alinei în România. Este o situaţie dificilă acolo şi este bine să ai pe cineva să te ajute!

- Nu este nicio problemă pentru mine. O fac din plăcere. Alina este o veche cunoştinţă. Când pot, o ajut cu cea mai mare plăcere! Şi ea m-a ajutat de multe ori pe mine. Ajutorul este reciproc.

- Apropo, de când vă cunoaşteţi?

- Din studenţie. Primul interviu mi l-a luat când eram student.

- Deci, o ştii dinainte de căsătoria cu Radu?

- Da, cu mult înainte!

- Mă impresionează mult cultul pe care îl are ea pentru Radu, pentru memoria lui. Probabil era un om deosebit!...

- Da!... Era un superior prin cultura sa. Era un lider! În jurul lui, în casa lui, se adunau cele mai reprezentative figuri ale culturii româneşti din perioada comunistă. Nu a colaborat cu regimul. Era un opozant. A avut blocate câteva lucrări din acest motiv.

- Am constatat că ea are acces la cel mai înalt nivel politic în Rămânia! Am însoţit-o la întâlniri cu Preşedintele, cu Primul Ministru, cu Preşedintele Parlamentului! Am fost deosebit de onorat. Probabil aceste relaţii le-a cultivat dinainte de revoluţie!

- Dai o aşa de mare importanţă unor asemenea contacte?

- Nu!... Dar este ceva simbolic care are importanţa lui. De exemplu, prin reciprocitate, eu aici nu am putut să-i ofer ceva similar. Cu toată importanţa familiei mele în Franţa, eu nu am putut să-i ofer Alinei participarea la nişte recepţii la nivelul conducătorilor statului!

- Te deranjează aceasta?

- Personal mă deranjează, dar a fost totodată şi un ajutor pentru mine în disputa cu părinţii mei. Acesta a fost un argument pentru mine, că ea nu

este oricine în România. Este o persoană din cea mai înaltă societate românească, şi sunt mândru de aceasta!...

- Cu românii cum te înţelegi?

- În familia mea au fost în general păreri bune despre români. Diverşi membri ai familiei părinţilor mei, prietenii acestora, au avut firme de construcţii, firme de echipamente electrice, care au avut mulţi muncitori din România. Muncitorii români sunt foarte apreciaţi în Franţa! Ce a fost nou pentru mine au fost să-i cunosc pe românii din România! Datorită Alinei sunt pus în situaţia să-i cunosc pe mulţi.

- Şi,... sunt altfel decât românii din Franţa?

- Da,... sunt mult diferiţi! Sunt acasă la ei şi consideră că bine este cum gândesc ei!...

Cei din Franţa sunt nevoiţi să se supună sistemului nostru, care este mult mai strict. Dar sunt foarte simpatici şi foarte petrecăreţi. Am un uşor sentiment că îi cam exploatează pe străini. Merg pe ideea că aceştia au bani şi trebuiesc jumuliţi!

- Aici este o problemă de sistem de referinţă. Românii cred că pentru acelaşi serviciu străinii trebuie să plătească preţul de la ei de acasă, iar străinii se aşteaptă să plătească preţul din România.

- Atunci care mai este avantajul să vii în România?

- Preţurile mici reprezintă singurul motiv pentru care vin străinii în România?

- Ah, nu!... Eu am venit în România pentru vânătoare şi pentru femei! O femeie ca Alina nu am găsit în ţara mea. Nu în sensul bancurilor de la voi, ci în sensul pozitiv. Un lucru nou pentru mine au fost bancurile. La noi nu sunt bancuri!

- Care este sensul acelor bancuri la care te referi?

- Este un banc referitor la cei care se însoară cu femei din alte ţări. Acesta spune că la tinereţe este bine să te însori cu o spaniolă pentru că este foarte focoasă, la vârsta mijlocie cu o franţuzoaică pentru cultura sa, iar la bătrâneţe cu o româncă pentru că face nişte parastase excepţionale!...

- Ha, ha, ha!... I l-ai spus Alinei?

- Da!... De ce nu? Are un deosebit simţ al umorului! Dar este şi adevărat! Ea face nişte parastasuri excepţionale pentru Radu!

- Da, ai dreptate! Odată pe an, la comemorarea morţii lui Radu, cei mai renumiţi oameni de cultură români şi nu numai, se întânlesc în amintirea lui. Este, pentru mulţi, poate singura ocazie când se mai întâlnesc între ei, oameni care în mod normal nici nu se mai salută! Radu reuşeşte să fie un bun mediator al culturii române chiar şi după moartea sa!...

Nana era o femeie simplă de la ţară, care venea destul de des pe la Alex cu diverse treburi ale ei, dar şi pentru diverse activităţi casnice ale acestuia.

Era o enciclopedie a zicalelor de la ţară, dar şi a bunului simţ al oamenilor simpli.

El şi fraţii săi o cunoscuseră de mici copii, când venea destul de des pe la ei. O mai ajuta pe mama lor având grijă de ei. Pe cei mai mici îi şi legăna spunând ”nana, nana, nana,... ”, de unde i-a rămas şi numele! Numai ei îi spuneau aşa!

După moartea mamei sale, vedea în Nana o prelungire a celei dispărute. Având o copilărie nefericită, fiind mai tot timpul prin spitale, departe de mama sa, acesta a simţit mereu lipsa mamei. Ducea lipsa acelei cocoloşeli specifice mamelor de băieţi!

Nana îi inspira aşa ceva. Se comporta cu el precum altă dată o făcea mama sa. De câte ori ajungea acasă tensionat, o discuţie cu Nana era cel mai bun calmant. Era calmantul viu al casei!

Mira începuse să-şi găsească un nou echilibru, concentrându-se pe activitatea profesională, unde era foarte eficientă. Obţinuse toate titlurile universitare posibile, lucra pe multe proiecte de cercetare. Îşi crease şi o oarecare opoziţie, mai ales datorită exigenţei sale deosebite. Nu intrase în corul celor care-i treceau la examene pe studenţi pe bandă rulantă. Intraseră în folclorul universităţii câteva cazuri când a lăsat repetent un fotbalist celebru sau când i-a dat nota cinci la examen băiatului rectorului, care avea până atunci numai note de zece! Iniţiase un proiect de construcţie instituţională de mare amploare, înfiinţarea unui institut româno-englez de studii

postuniversitare pentru managerii din economie. Proiectul s-a aprobat, iar ea, care avusese ideea şi elaborase toată documentaţia, a devenit primul director al părţii române. Aştepta decizia părţii engleze pentru numirea directorului din partea lor şi apoi noua instituţie putea să înceapă să funcţioneze.

Primul director numit de partea engleză a fost Paul. Venea în România cu speranţa unor noi începuturi. Avea posibilitatea să găsească noi situaţii care s-ar fi putut potrivi cu modelul său de viaţă. Trăia o deziluzie în viaţa sa de familie. Satisfacţia vieţii personale evolua mult în afara standardelor modelului construit de el. Considera că Dumnezeu este nedrept cu oamenii, în sensul că după ce obţine ce vrea de la ei, în sensul perpetuării speciei, îi părăseşte, lăsându-i debusolaţi pe valurile unei vieţi tumultuoase, dar lipsită de satisfacţii sentimentale!

Nu-i plăceau jumătăţile de măsură. Ar fi fost oricând dispus sa renunţe la orice şi să o ia de la capăt, dacă la finalul noului drum ar fi întrezărit un strop de fericire.

Nu era de acord cu opinia generală din societate, că după o anumită vârstă sentimentele oamenilor nu mai contează. Era adeptul opiniei că oamenii mai în vârstă au şansele lor la viaţă, că ei trebuie să caute în continuare conjuncturi favorabile pentru o viaţă plină de satisfacţii sentimentale şi asta făcea de o bună perioadă de timp.

Venirea lui la Bucureşti o începuse cu stângul. La aeroport a fost impresionat negativ de mulţimea de taximetrişti care îl agresau nu numai psihic dar chiar şi fizic. Ajunsese să fie bruscat, pentru a-l face clientul lor!... Se întreba dacă autorităţile române ştiau că principalul drept al clientului este acela de a alege prestatorul unui serviciu?...

La hotel a avut, la început, o surpriză plăcută. Era un hotel nou, într-o zonă centrală, destul de aproape de Academia de Studii Economice, acolo unde urma să-şi desfăşoare cea mai mare parte a activităţii viitoare. A făcut un duş, a tras un pui de somn. Seara urma să ia masa cu cineva din partea română, instituţia care organiza evenimentul pentru care venise.

Când se pregătea să plece la restaurant, a intrat în baie pentru toaleta obişnuită, şi la închiderea uşii de la baie, prin interior, a ieşit clanţa de la uşă, pe care a scăpat-o în vasul de la WC-ul plasat în apropiere. Uşa de la baie a rămas blocată prin interior.

A încercat în toate felurile să iasă civilizat din penibila situaţie, dar nu a reuşit. În baie nu era telefon, nu era buton de urgenţă. Până la urmă a trebuit să-şi utilizeze mâna la căutarea clanţei prin vasul destul de murdar, conform standardelor sale.

Reprezentantul părţii române intrase în panică la recepţia hotelului. Nu ştia ce se întâmplă. Nu era obişnuit ca un englez să întârzie la întâlnire, mai ales că întâlnirea urma să aibă loc la hotelul unde locuia!

A doua zi evenimentele au decurs perfect!

La hotel nu a mai avut niciun fel de neajunsuri, micul dejun a fost destul de bun, deşi incomparabil cu renumitul "english breakfast" cu care era obişnuit la el acasă. Logistica evenimentelor a funcţionat de asemenea foarte

bine şi era în drum spre prima întâlnire programată.

Era într-o maşină care mergea spre Academia de Studii Economice, unde urma să aibă prima întâlnire cu partea română. Privea în gol pe geamul maşinii, dar gândurile duse cu totul în altă parte nu îl împiedicau să nu observe multitudinea de fete frumoase care se perindau pe trotuar prin dreptul maşinii care, datorită aglomeraţiei, mai mult stătea decât mergea. Se apropiase de Piaţa Romană, unde se afla ţinta călătoriei sale.

Brusc, la intrarea în intersecţia din Piaţa Romană, atenţia i-a fost atrasă de sfera de piatră cocoţată pe turnul clădirii. Fetele frumoase continuau să defileze pe la geamul maşinii în care se afla. Probabil erau studente acolo. Acest gând l-a făcut mai optimist în privinţa activităţii pe care tocmai urma să o înceapă.

Îi plăceau femeile, dar şi reciproca era adevarată, şi ele îl plăceau pe el! Această plăcere însă nu o exterioriza, încât pentru ceilalţi avea mai degrabă un comportament de homosexual. Îndeplinea criteriile de atractivitate masculină binecunoscute, adică era "puţin mai frumos ca dracul”. Compensa prin capacitatea de a întreţine o relaţie plăcută, o conversaţie inteligentă şi prin

corectitudinea faţă de prieteni, fie că aceştia erau bărbaţi sau femei. Reuşea să fie prieten cu multe femei, fără ca prietenia lor să se termine neapărat în pat. Nu era un vânător de femei. Mai repede era un căutător pentru o anume femeie, care să corespundă modelului său. Căuta de mult o astfel de femeie!

Mai târziu, la o discuţie cu rectorul, nu a uitat să-l întrebe despre istoria ciudatei bile. Acesta i-a spus legenda.

Rectorul în funcţie "se lăuda" că avusese grijă ca renumita bilă să-şi păstreze locul chiar şi în timpul unor reparaţii recente a acoperişului clădirii!

Legenda, nedreaptă şi nefondată pentru absolvente, inventată de băieţi, spune că acea bilă va cădea singură cand va exista o singură absolventă virgină a ASE-ului!...

Nedreaptă din două puncte de vedere: în primul rând că făcea o generalizare care niciodată nu poate fi adevarată şi în al doilea rând că "aprecierea" venea din partea unei minorităţi, atât numerice, cât şi ca forţă intelectuală, cea a băieţilor din ASE. La ASE nu au mers niciodată

băieţii premianţi ai liceelor, ci premiantele, iar, ca număr, băieţii au fost totdeauna în inferioritate!

O altă nedreptate, în acelaşi context, este şi faptul că această universitate, populată în cea mai mare parte de femei, a fost condusă numai de rectori bărbaţi!... Dacă doamnele vor depăşi vreodată proverbiala aversiune interfeminină şi se vor concentra spre o ţintă, îşi vor impune un rector din rândul lor. Poate din acel moment şi cursul legendelor se va schimba!...

Între timp, Paul a ajuns în impunătoarea aulă şi în scurtă vreme reuniunea programată a început. Evenimentul era organizat de ASE şi Universitatea din Constanţa, din partea română, împreună cu o instituţie din străinătate. Reuniunea se desfăşura în limba engleză.

În prezidiu, alături de el, mai erau doi rectori, bărbaţi, şi o doamnă superbă, care, bănuia el, era vreo englezoaică de la vreuna din reprezentanţele instituţiilor britanice din Bucureşti.

Avea în jur de treizeci şi cinci de ani, o coafură adecvată trăsăturilor feţei şi un zâmbet abia perceptibil. Când râdea, făcea o cută a buzei

inferioare, ceea ce-i dădea un farmec ştrengăresc aparte, semănând cumva cu Penelope Cruz, iar când era sobră îi ieşeau în evidenţă determinarea privirii şi fruntea lată ale Angelinei Jolie! O bluză galbenă cu guler înalt completa o apariţie majestuoasă, dar blândă în acelaşi timp. Mai văzuse multe femei frumoase, dar distante, cu o emanaţie de răutate. Nu era cazul de data aceasta. Gândea că, în sfârşit, au trimis şi englezii pe cineva de calitate într-o ţară din estul Europei, precum România! Abia aştepta s-o audă vorbind. Aştepta să-i audă vocea. Paul avea o pornire de a caracteriza oamenii după voce.

Într-o engleză impecabilă, cu formă şi fond, ea a avut o prestaţie mult peste ce era obişnuit să audă la asemenea întâlniri. Vocea plăcută, alegerea delicată a cuvintelor, completau plăcuta apariţie a acelei distinse doamne.

Surpriza şi mai plăcută a fost când a realizat că frumoasa şi distinsa doamnă era tocmai reprezentanta părţii române în activitatea comună care se inaugura şi pentru care el venise în România. Perspectiva unei colaborări apropiate cu această minunată făptură îl umplea de entuziast şi deschidea o cale cu totul nouă vieţii sale.

Toate formalităţile legale erau îndeplinite şi urma ca directorii celor două părţi să se întânlească. Acela a fost momentul când Mira şi Paul s-au întânlit pentru prima dată.

Cum a cunoscut-o, Paul a realizat că viaţa lui s-a schimbat radical, că ceva esenţial s-a întâmplat cu el. A fost momentul în care şi-a dat seama că speranţele sale profesionale, legate de venirea în România, pot fi însoţite şi de o realizare neaşteptată în plan sentimental.

Seara pregătită de partea română a fost pe măsura restului zilei. A fost o seară extraordinară şi corespundea cu gândirea lui, cu modelul său, pentru care acceptase aventura venirii în România.

Au avut invitaţii la un spectacol de teatru, la Teatrul Naţional. Se juca piesa "Toujours l'amour", cu Dan Puric şi Carmen Ungureanu. Alegerea a fost foarte potrivită, atât pentru calitatea în sine a spectacolului, dar şi pentru că este uşor de înţeles pentru oricine. Este un spectacol de pantomimă, care nu necesită traducere. Era cea mai bună soluţie pentru invitaţii străini.

Era o frumoasă poveste de dragoste jucată dumnezeieşte de cei doi protagonişti. În timpul piesei, cei doi se ceartă şi ”Ea” iese din scenă şi invită un bărbat din primul rând din sală ca răzbunare faţă de partenerul din piesă cu care tocmai se certase. Este un element de teatru interactiv care dă mult farmec acestei piese. Evident că acel anumit loc din primul rând avea o semnificaţie anume. Ocupantul lui trebuia să fie neapărat un bărbat. Se obţinea foarte greu o invitaţie pentru acel loc. Folosind o relaţie cu un prieten al lui Dan Puric, au reuşit să obţină acel loc pentru Paul.

Cu Mira alături, de care era deja fascinat încă de la întâlnirea de dimineaţă şi invitat pe scenă de Carmen Ungureanu, o actriţă deosebit de frumoasă, la un spectacol de mare clasă la Teatrul Naţional din Bucureşti, Paul simţea că zboară! Nu-şi amintea ca orgoliul lui de bărbat să mai fi trăit atât de intens vreodată!

Seara s-a încheiat, ca într-un vis din alte epoci, printr-o masă, la un restaurant din apropierea Teatrului, unde cei doi protagonişti ai splendidei piese acceptaseră să participe. Acelaşi prieten comun organizase seara până la capăt.

În acea noapte, Paul a decis schimbarea totală a cursului vieţii sale! A hotărât să divorţeze. Toate gândurile sale de viitor erau de acum legate numai de această fiinţă încântătoare. Fascinaţia zilei care tocmai se încheiase şi plăcerea de a fi pentru totdeauna alături de ea, au contribuit la luarea acestei decizii. Pentru el căsătoria proprie ieşise de mult din tiparele modelului său. A renunţat la familie fără prea multe resentimente.

Mira nu ştia nimic de hotărârile sale. Avea cu el o colaborare foarte corectă şi eficientă , dar nimic din comportamentul său nu lăsa să se întrevadă vreun mod de implicare sentimentală. După mulţi ani, el i-a mărturisit sentimentele sale, ceea ce a surprins-o foarte mult.

Problemele familiale grave pe care le avea o făcuseră să renunţe total la tot ce era legat de sentimente. Devenise o persoană practic fără sentimente, ceea ce contraria pe foarte mulţi, având în vedere vârsta şi frumuseţea sa deosebită. Foarte mulţi bărbaţi ar fi făcut orice să aibă parte de o mică atenţie din partea sa. Nu l-a incurajat pe niciunul. Nu l-a încurajat nici pe

bietul Paul, dar a fost şocată de deciziile grave pe care acest om le luase pentru iubirea secretă pe care i-o purta.

A scris despre iubirea sa, a pictat, a făcut multe trimiteri la iubirile celebre, neezitând să se considere unul dintre fericiţii îndrăgostiţi ai omenirii.

După mult timp, multe speranţe, multe suferinţe, ceea ce pentru Paul a însemnat o veşnicie, Mira a zis magicul ”Da”. A devenit femeia lui în cel mai deplin sens al cuvântului.

Trecuseră mai mult de zece ani de la îmbolnăvirea lui Dorin, timp în care nu mai cunoscuse ce este acela un bărbat. Au avut o relaţie îndelungată şi caldă, de care nu ştia absolut nimeni, nici în ţară, nici la Londra. Era secretul lor, păstrat cu sfinţenie. Paul ar fi făcut orice ca relaţia lor să devină oficială, în schimb ea şi-a propus ca ei doi să fie singurii cunoscători ai acestui adevăr, indiferent ce s-ar întâmpla. Ea continua să aibă grijă de soţul său cu aceeaşi convingere ca înainte.

A desfăşrat, în această perioadă, aceeaşi activitate deosebit de eficace la Londra şi la Bruxelles, fără a renunţa la activităţile din ţară.

Dorin se obişnuise de mult cu situaţia lui tragică, din care era conştient că nu va mai ieşi niciodată. Echilibrul său psihic, format mai ales din perioada când era sportiv de performanţă, dar şi obişnuinţa cu viaţa din înalta societate, îl făceau să găsească un mod de a-şi petrece timpul şi de a mai uita de greutăţile inevitabile ale unui om bolnav grav care-şi va petrece toată viaţa în jurul casei. Avea dificultăţi la mers, la respirat şi o insuficienţă cardiacă. O durere şi mai mare însă i-o provoca gândul că alături de el îşi irosea viaţa o femeie remarcabilă precum Mira. Cea mai frumoasă şi inteligentă femeie pe care avusese ocazia să o cunoască depunea nişte eforturi deosebite pentru a întreţine singură casa. Deseori, simţea la ea supărarea normală a unei femei care trăieşte practic singură. Ea făcea eforturi mari să nu se simtă în familie stresul acestei situaţii, dar nu totdeauna era posibil. Sunt fapte mai presus de noi care nu pot fi ascunse. Avea şi ea nevoie de ocrotire, de sprijinul cuiva.

El îşi omora timpul cu prietenii de bridge care îl vizitau destul de des. Aceştia erau o binecuvântare pentru el. Îl faceau să mai uite de viaţa dură pe care o trăia. Fiind un om raţional, de

multe ori gândea că necazurile pe care le trăia pot fi o compensare a multiplelor satisfacţii pe care le trăise în prima parte a vieţii sale.

Mira îl trata ca pe un copil. De multe ori spunea că este al treilea copil al său. Voia să nu simtă nicio lipsă, să nu cumva să înţeleagă că i-ar reproşa ceva. Trecuseră deja mulţi ani de când erau în această situaţie şi nu se întrezărea nicio schimbare, nici măcar într-un viitor mai îndepărtat!

Alex muncea foarte mult! Era eficace şi eficient în acelaşi timp. Caracterizat cu un singur cuvânt, era competitiv! Era director general la institut, preşedinte sau vicepreşedinte la mai multe patronate, asociaţii profesionale sau de afaceri. Devenise o persoană influentă în mediul de afaceri şi în cel ştiinţific. Principiile managementului carierei şi managementului schimbării, pe care le preda studenţilor, le aplica şi la propria activitate. A acumulat mult când trebuia să acumuleze, până la treizeci şi cinci de ani era un foarte bun specialist în aspectele fundamentale şi practice ale domeniului în care activa şi îşi dăduse doctoratul la vremea lui, când acesta putea efectiv să-l

ajute, atât ca pregătire profesională cât şi drept carte de vizită. Apoi, a intrat în managementul de firmă, după care a trecut la managementul unui domeniu de amploare naţională, iar, în final, a ales să rămână la mediul universitar. De fiecare dată când a intrat într-un nou domeniu, a adus contribuţii importante, care l-au propulsat todeauna spre poziţii de decizie. Simţea totuşi nevoia să facă o schimbare radicală, să se retragă din orice formă de administraţie. Obosise de atâta responsabilitate şi activitate acaparatoare. Voia ceva care să-i lase mintea mai liberă. Administraţia omoară inspiraţia, spunea de multe ori când încerca să-şi justifice opţiunea!

După întâmplarea cu Alina, a început să activeze şi în domeniul literar, devenind, fără să-şi propună, şi scriitor. Un mediu nou, fascinant, de care avea nevoie ca să schimbe rigiditatea a ceea ce făcuse până atunci.

Lansarea primei lui cărţi a avut loc la Teatrul Naţional din Bucureşti. Erau cumulate mai multe evenimente. Avea loc aniversarea a 50 de ani ai institutului, pe care el îl conducea de 15 ani. Pe lângă cele specifice unei aniversări, a fost şi un spectacol. Pentru că avea mulţi invitaţi străini, care nu cunoşteau limba română, a ales tot piesa

”Toujours l’amour” a lui Dan Puric, care nu necesita traducere.

Tot atunci şi tot acolo s-a lansat şi Revista umoristică ”Plai cu boi” a lui Mircea Dinescu, cei doi colaborând la organizarea evenimentelor. Cartea sa de debut a fost bine primită, nu atât ca o deosebită valoare literară, ci ca o surpriză venind de la o personalitate extraliterară. Prima cronică îl declara ca pe un ”Moromete al ştiinţei”!

„Autorul face parte dintre oamenii scrisului, fără a dori neaparat să se considere scriitor. Cartea sa se împarte în mod egal între jurnal, document, reportaj şi gândire literară. Aceasta din urmă oferă o structură volumului, are funcţie de liant între diferitele modalităţi narative pentru a alcătui întregul. Autorul nu are nevoie de ficţiune pentru a se reconstrui prin scris. Spiritul exact, de om de ştiinţă, cercetător avizat, profesor universitar şi manager general al unui mare institut de cercetări, afla în propria substanţă de viaţă materialul necesar susţinerii epice. Şi o face atent, echilibrat, aproape rece, fără efuziuni sentimentale sau lungi introspecţii teoretice. Scrisul său este preocupat să cuprindă o viaţă

trecută, în mijlocul căreia se află propria-i persoană, dar şi un anumit mediu familial, parte a unui univers social complex. Având la temelie adevărul existenţei, romanul se revendică speciei Bildungs Roman-ului, prin grija cu care urmăreşte devenirea personajului central. În jurul lui Alexandru şi din amintirile sale se dezvoltă naraţiunea încărcată de fapte adevărate, de la anii copilariei pâna la ultima pagină. Pornit din lumea satului, parcurge o copilărie deloc idealistă, dar fastă, până când un banal accident la o miuţă în curtea şcolii îl transferă pentru multă vreme în universul sanatorial. Capacitatea intelectuală a copilului, un fel de Moromete al ştiinţelor exacte, îl aduce însă mereu în frunte. Ascensiunea profesională, viaţa de familie, împlinirea ca om de ştiinţă, cu burse de studiu în ţări ale Apusului, îi mulţumesc fiinţa, fără a-i face tangibilă fericirea. Finalul cărţii îl găseşte pe protagonist într-un moment de reflecţie vecin cu pesimismul. Cum spunea Blaga, „o carte e o boală învinsă", pare a acţiona răsturnat în cazul eroului cărţii, împlinirea de sine fiind pusă cu discreţie în umbra mereu schimbătoare a timpului."

Autorul cronicii era un apreciat critic, ceea ce a constituit o intrare cu dreptul în lumea scriitoricească. Ulterior, avea să mai scrie şi alte volume, romane sau eseuri filozofice.

Pe lângă satisfacţiile profesionale, avea şi multe satisfacţii familiale. Băiatul său fusese un elev şi un student eminent, cu studii de licenţă la Princeton şi doctorat la Imperial College din Londra. Şi-au construit o casă nouă. Din punct de vedere sentimental, era însă în derivă.

Relaţia sa cu Dorina devenise mai mult formală! Soţia nu reuşea, nici după zeci de ani, să schimbe ordinea de prioritate de la familia părinţilor săi la familia sa. Nu reuşea să devină eroul principal al vieţii sale!... Gelozia exagerată a acesteia continua să creeze un plus de tensiune în familie.

Pentru Alex, căsătoria Alinei cu Hans reprezenta încă un sentiment de neîmplinire sufletească! Nici din punct de vedere social nu avea prea multe satisfacţii. Deşi era o persoană vânată pentru a participa la evenimente mondene, de cele mai multe ori le refuza, pentru că Dorina alegea să meargă, practic în toate sfârşiturile de săptămână, la ţară, la părinţii săi, în detrimentul

altor posibile angajamente, şi crea presiune şi asupra celorlalţi să facă la fel.

Cu toate funcţiile lui măreţe, în fiecare vineri şi sâmbătă muncea în gospodăria de la ţară, la socri, unde făcea, fără mofturi, toate treburile, cele mai de jos, specifice acolo. Lucra cot la cot cu ţăranii şi se murdărea din cap până-n picioare! Există o artă şi în a munci fără să te murdăreşti, pe care el însă nu o stăpânea! Seara, cădea mort de oboseală şi rezista cu greu la comentariile soacrei, care-l compara cu haidamacii din sat, faţă de care evident că era mai puţin eficient. Nu-l deranja ideea că era un agricultor mai puţin eficient, dar îl supăra rău de tot ideea de a fi comparat. Nu-şi propusese să concureze cu nimeni acolo!... Făcea aceste eforturi doar pentru liniştea casei!

A fost salvat, într-un târziu, indirect de către soţia sa, probabil fără să gândească la ceea ce avea să urmeze! Aceasta, la insistenţele fiului lor, a luat un căţel, care la una dintre primele vizite la ţară a şi omorât un pui de găină. Acest fapt a fost ceva de neiertat pentru soacra sa, care le-a interzis să mai aducă acolo ”monstrul de căţel”. Între soacră şi căţel, Alex a ales căţelul!...

De atunci, chinul deplasării la ţară în fiecare week-end a luat sfârşit, însă situaţia din familie s-a înrăutăţit şi mai mult.

El devenise foarte ataşat de Blacky, aşa îl chema. Acesta ajunsese să fie cel mai apropiat suflet cu care comunica. Avea grijă de el, îl hrănea, îl ducea la doctori. Câinele însă îmbătrânea şi el. Ei îmbătrânesc de şapte ori mai repede decât oamenii! Avea din ce în ce mai multe probleme de sănătate. La un moment dat a trebuit să fie operat. L-a dus la doctor şi a făcut greşeala să asiste la operaţie. Avea o tumoare canceroasă pe unul din şolduri. A trebuit să-l opereze. A fost o operaţie foarte grea şi periculoasă având în vedere vârsta bietului animal. După operaţie, a fost inconştient până după miezul nopţii. A stat tot timpul cu el. Şi-a revenit greu, cândva în noapte, şi, cu mare dificultate, a venit la el să-l lingă pe faţă. Aceasta era forma lui de supremă mulţumire!

Câinele s-a vindecat, dar, de stres, Alex a făcut peste câteva zile un atac de panică, cu paralizia temporară a întregului corp. După câteva săptămâni, a căzut de pe casă, unde se urcase să desfunde o scurgere. În urma căderii, s-a rănit grav la un picior. A făcut o contuzie generalizată

la toată gamba stângă, dar fără fractură. L-a deranjat la mers câteva luni. Avea un sentiment straniu. Simţea ca şi cum ceva rău îl urmărea permanent, că un pericol iminent îl pândea şi nu ştia ce să facă!

La scurt timp după căderea de pe casă, a sunat la o universitate, dintr-un alt oraş, unde avea o colaborare, dorind să anunţe că nu poate veni la un examen care era deja programat, din motive de sănătate. De obicei, îl suna pe decan, cu care avea o relaţie foarte amicală. Acesta era şi el inventator şi îl cunoscuse la un salon internaţional de invenţii. Nu răspundea pe niciunul dintre telefoanele pe care le avea! L-a sunat atunci pe prodecan:

- Bună ziua, domnule prodecan. Ştiţi ceva, ce este cu domnul decan? Nu răspunde pe niciunul din telefoane!

Cu o voce afectată, prodecanul, un băiat tânăr, foarte valoros, cu studii în SUA, i-a răspuns:

- Păi,... nu ştiţi?

- Ce să ştiu?...

- A murit acum câteva zile. Abia l-am înmormântat! A făcut infarct acasă, în somn.

În acelaşi mod şi în aceeaşi zi au murit şi profesorul Panaitescu şi doctorul Ignat, prietenii dânsului! Aici în oraş totul este privit ca un blestem!...

Decanul fusese un remarcabil specialist în industrie. Avea mai multe invenţii proprii. Îl cunoscuse la Salonul de Invenţii de la Zagreb. După activitatea industrială, acesta se orientase spre o carieră universitară, unde evoluase pe scara administrativă până la funcţia de decan. Îi solicitase lui Alex să ţină un curs la universitatea sa, unde dorea să acrediteze o nouă disciplină pentru care nu avea profesori.

Din punct de vedere sentimental, viaţa decanului a fost însă un dezastru! Fusese căsătorit de şase ori şi a murit singur. Nu a avut niciun copil cu niciuna dintre fostele soţii!

Aceste întâmplări l-au pus şi mai tare pe gânduri! Cei trei morţi fuseseră prietenii lui apropiaţi. Unul era liderul de sindicat al profesorilor din universitate, iar celălalt un

renumit medic din localitate, ambii prieteni ai decanului.

Aceştia îl însoţeau la masă, la restaurant, aproape de fiecare dată când acesta se deplasa în localitatea respectivă, după cursuri sau după examene. Toţi muriseră în aceeaşi zi în care el căzuse de pe casă!...

A văzut toate aceste întâmplări ca pe nişte semne. Trebuia să ţină cont de ele.

Intenţiona să aibă o discuţie cu Nana. De cele mai multe, ori se distra la sfaturile ei, dar în sinea lui căuta să ţină cont de ele. Înţelepciunea ei avea ceva deosebit, parcă venea de undeva din vremuri foarte îndepărtate! Nu trecea uşor peste învăţămintele ei!

Se adunaseră cam multe întâmplări negative şi simţea nevoia să ia o măsură radicală cu viaţa sa. Încă de la atacul de panică, doctorul i-a spus că aceasta a fost pe fond de stres extrem şi ar fi bine să găsească o soluţie de a trăi mai liniştit.

A decis să renunţe la toate funcţiile din administraţie, păstrând doar cursurile de la universitate şi activitatea pe un proiect la institut. Decizia venea să pună în aplicare anumite gânduri

ale sale anterioare. Nu a luat această decizie cu prea mare reţinere. Începuse să simtă efectele pozitive ale acesteia. Devenise mai calm, era mai prezent în familie, studenţii şi doctoranzii săi au observat şi ei o mai mare atenţie din parte sa. Toate păreau că merg aşa cum preconizase şi începuse să se creadă că nu mai vor fi schimbări majore în viaţa sa până la momentul retragerii din activitate. Simţea o mare satisfacţie constatând, retroactiv, că a atins mult mai multe ţinte faţă de ce îşi propusese el în tinereţe. La un bilanţ, pe care şi-l facea deseori în mintea sa, toate păreau bune, dar totuşi avea un gen de nemulţumire difuză în tot ce trăia, în tot ce făcea!

Alex avusese până atunci o viaţă plină. Chiar exista pericolul unei ineficiente automulţumiri! Toată viaţa lui a avut dorinţa de a fi mai mult decât poziţia pe care o ocupa, de a fi cu nişte paşi înaintea colegilor de generaţie. În perioada şcolară şi universitară, când a fost elev, era dintre aceia cu premii la olimpiadele şcolare, încă din studenţie publicase deja mai multe articole ştiinţifice şi o carte. În perioada de formare ca specialist, când a fost cercetător, a fost dintre aceia care inventau, care avea brevete proprii,

dintre care unele premiate la saloanele interne şi internaţionale. Când a intrat în managementul de instituţii, era dintre cei care conduceau patronate, asociaţii profesionale, camere de comerţ, iar când a ajuns la demnităţi de nivel naţional, era unul dintre puţinii de la acest nivel implicaţi în domenii creatoare, în inovare, în literatură etc.

Poziţiile de conducere pe care le-a deţinut au venit în mod natural prin evidenţa competenţelor sale. Ştia să folosească entropia sistemelor pe care le conducea, să folosescă energia valurilor care l-au adus la putere, nu să se aşeze împotriva acestora. Când simţea că aceasta nu mai este posibil, ori se retrăgea, ori nu mai solicita un nou mandat. Prefera să nu-şi sacrifice liniştea de dragul unor poziţii administrative sau câştiguri materiale.

Majoritatea poziţiilor de conducere le-a părăsit din proprie iniţiativă, lăsând în urmă situaţii funcţionale, echilibrate şi multe regrete ale foştilor subalterni. Unii din foştii subalterni i-au mărturisit ulterior că se simţeau foarte protejaţi în preajma lui. Dădea impresia unei siguranţe deosebite în tot ce facea şi rezolva probleme manageriale de mare dificultate, inspirând la cei din jur un sentiment de lejeritate. Parcă se juca! Dar era o joacă de

oameni maturi, cu mize deosebit de importante, practicată permanent cu zâmbetul pe buze. Aprecia mult existenţa unui sentiment de linişte în mediul în care îşi desfăşura activitatea. Combinaţia de om de ştiinţă cu om de litere şi om de afaceri îi oferea o poziţie care, prin recunoaştere şi credibilitate, îl făcea un foarte bun negociator şi mediator.

Aşa a procedat şi în viaţa privată. A sacrificat multe pentru a-şi păstra linştea!

Ca negociator, este foarte important să fii recunoscut ca partener valid de partea cealaltă, să reprezinţi cinstit şi corect partea ta şi, nu în ultimul rând, să fii foarte sincer. Le îndeplinea pe toate.

A negociat contracte colective de muncă la diferite instituţii, la diverse ramuri de activitate la nivel naţional. A negociat ani de zile cu multe mii de salariaţi. Calităţile de negociator l-au făcut să aibă puţine eşecuri. Se mai întâmplau însă şi din acestea. La prima negociere la institut, la scurt timp după revoluţie, a negociat cu peste 4000 de salariaţi, după care au urmat câteva sute de contestaţii, pe parcursul a aproape un an.

În perioada dintre negocieri şi contestaţii, venise la el un salariat care nu se remarcase anterior decât prin scandalurile pe care le făcuse la multiplele locuri de muncă pe unde fusese:

- Domnule director, am o veste bună, şi pentru dumneavoastră şi pentru mine! Pentru dumneavoastră, că presupun că v-aţi săturat de mine, la câte belele am făcut prin institut, iar pentru mine că am găsit o soluţie mai bună, merg la un salariu mai mare.

- Să-ţi dea Dumnezeu sănătate şi noroc pe acolo pe unde vei merge! Mă bucur pentru dumneata! Mai pot să te ajut cu ceva?

- Da!... Pentru asta am şi venit de fapt! La transfer îmi trebuie o recomandare de la fostul loc de muncă. Sunteţi amabil să îmi daţi o astfel de recomandare? Este simplă, are un model tip şi doar trebuiesc bifate poziţiile cu ”X-uri”.

- Ştii ce te rog, dat fiind că sunt foarte ocupat, fă-ţi singur recomandarea şi vino cu ea la semnat!...

Atât a aşteptat salariatul. A completat recomandarea punând ”X” la poziţia ”excepţional” peste tot.

La şedinţa de contestaţii, la scurt timp după aceea, anexase la cerere recomandarea ”excepţională” semnată chiar de director, care nu a putut să-i refuze cererea de mărire a salariului negociat. Fusese păcălit!...

Mult timp, astfel de recomandări au fost întocmite formal şi rezultatul lor s-a văzut!...

Ca mediator, a beneficiat de credibilitatea sa în diverse medii de activitate. Astfel, a mediat disputele dintre investitorii din domeniul parcurilor eoliene şi primari, reprezentanţi ai Ministerului Mediului şi Operatorului de transport şi sistem, pentru diverse avize şi autorizaţii. A mediat cu succes disputa dintre cele două Camere de Comerţ din localitate, în urma căreia trebuia să rămână doar una, conform legii, convingându-le să se unească şi a reuşit în final fuziunea lor. Uneori se şi distra cu capacitatea lui de mediere!

Era în tren. Venea de la Varşovia. Acolo, deşi avea bilet la vagonul de dormit clasa I, care presupunea doar două paturi, a constatat că însoţitorul de vagon mai introdusese în plus o persoană. Intrusul era un bătrân ţigan care venea tocmai din Suedia.

Deşi la început au fost indispuşi de prezenţa unei a treia persoane, Alex şi un student din Lituania, celălalt ocupant de drept al compartimentului, au intrat intr-o discuţie interesantă cu neaşteptatul lor coleg de călătorie, mai ales după câteva pahare de vişinată suedeză.

Le-a povestit istoria plecării lui din ţară şi situaţia pe care o avea în Suedia. Avea 5 copii născuţi în România şi 7 născuţi în Suedia. Aceştia din urmă erau fruntaşi la şcoală, nu creau niciun fel de probleme, în schimb fraţii lor mai mari nu puteau deloc să se lase de proastele obiceiuri deprinse înainte de plecarea din ţară. Furau şi cerşeau, ceea ce, conform legii de acolo, însemna expulzarea. Bătrânul venea în ţară să înceapă o repetată acţiune, la limita legii, de a readuce în ţara adoptivă pe doi dintre fiii lui delincvenţi.

Ajunseseră la graniţa între Slovacia şi Ungaria. Vameşului ungur îi căşunase pe bietul bătrân şi voia cu orice preţ să-l dea jos din tren. Observase că ţiganul avea paşaport suedez.

În medierea sa între ţigan şi vameşul ungur, s-a folosit de informaţiile pe care le avea privind protecţia oferită de statul suedez cetăţenilor săi în

astfel de situaţii. A reuşit să-l mai potolească astfel pe vameş şi să-l salveze pe ţigan.

La coborârea din tren, la Arad, acesta i-a spus:

- Mulţumesc mult, tată!... Dacă mă dădea jos din tren aveam multe de pierdut. Îmi lua banii pe care-i aveam la mine.

- Nu e nevoie să-mi mulţumeşti, tataie! Sănătate!

- Vezi, fii mai atent când mai mergi cu trenul!... Am văzut, când ai mers la toaletă, că ai lăsat haina cu portofelul în compartiment! Fii mai atent, tată! Sunt fel de fel de oameni prin tren şi nu toţi sunt ca mine.

Însă negocierile şi medierile cele mai dificile pe care Alex le-a avut au fost cele cu femei, sau între femei. Femeile cedează cel mai greu la punctele lor de vedere în interesul unui bine general, atât în cazul problemelor profesionale, cât şi în cazul problemelor personale. Alex îşi propusese o ţintă greu de atins. Unii poate nici nu şi-au imaginat o asemenea ţintă! Ar fi dorit ca toate femeile din viaţa lui, personală şi profesională, să coopereze

între ele, să fie ca nişte surori. Îl deranja vizibil slalomul pe care uneori trebuia să-l facă printre ele pentru a menaja orgoliul unora când, din diverse motive, trebuia să dea mai multă atenţie vreuneia dintre ele. El a fost totdeauna îndrăgostit de câte o femeie, chiar dacă ea a ştiut sau nu, chiar dacă aceasta a acceptat sau nu. De obicei, ele alergau după el. Avea el ceva ce le atrăgea, fără ca să facă ceva anume în acest sens.

Doar în cazul primei iubiri, din perioada liceului, şi cu Alina, situaţia a fost inversă. După acestea a alergat el!...

Pe prima a scăpat-o, datorită unei conjuncturi imposibile. Era chiar să se sinucidă de supărare. Cu toată aprecierea din partea femeilor, a debutat totuşi cu mare greutate în relaţiile cu acestea, pentru că în realitate era un mare timid! Cele care au avut succes în relaţia cu el au fost cele care au preluat ele iniţiativa.

Femeile din viaţa lui au fost mereu un subiect de gândire şi de meditaţie. Eficienţa sau ineficienţa din alte domenii de activitate depindeau de echilibrul relaţiei cu cea pe care o iubea în acel moment. După căsătorie, în cea mai mare perioadă de timp, acest rol de suport

sentimental i-a fost oferit de soţie. La ea se întorcea întodeauna!...

Nana l-a ghicit că este ceva în neregulă cu el. Într-o seară, găsindu-l singur la televizor, cu mintea pierdută, fără să ştie la ce se uită, l-a provocat la o discuţie. Şi el căuta de ceva timp să aibă o discuţie cu ea.

- Ce faci, maică? Eşti supărat? Să nu-mi spui că nu, că nu o să te cred! Tu eşti cel mai dăştept băiat pe care l-a dat valea asta a noastra, toţi ăia de pe la noi spun aşa, toţi te întreabă, toţi te caută, dar, în loc să fii vesel, eşti mereu trist şi supărat! Văd eu pe faţa ta! Pe mine nu mă păcăleşte nimeni!...

- Nu sunt supărat, Nană! Sunt doar obosit! Sunt multe treburi pe care le fac şi eu, dar nu pot să le fac chiar pe toate! Oamenii te caută numai când au nevoie de tine! Când nu mai poţi sa-i ajuţi, nici nu te mai salută! Important, pentru mine, este să fiu eu mulţumit, să ştiua că fac numai ce trebuie, ce este bine!

- Aşa este, dar acum cred că eşti nemulţumit de ceva, după cum te văd eu! Ascultă-mă pe

mine, maică, pentru că sunt femeie bătrână. Toate pleacă de la femei! Când este bolnav, omu' se face bine cu o femeie, dar şi când este bine totul se strică tot de la o femeie! Dacă te simţi rău, găseşte şi tu o femeie! Nu este nicio pagubă că eşti însurat, Dumnezeu iartă, dacă îţi face bine! Dumnezeu nu vrea omul să o ia razna pentru că nu are femeia potrivită şi nici ca o femeie să înnebunească din lipsă de bărbat! Şi la femeie, şi la bărbat, se vede pe faţa lor când nu le sunt toate oile acasă. Adică se vede când nu au tot ce le trebuie, înţelegi tu ce vreau să zic. Se vede cum se usucă pe picioare de dor!

- Dar de unde să iau eu femeia aia minunată, Nană?

- Care este să fie a ta, vine şi de la curu' Pământului, maică. Maică-ta, când trăia, nu ţi-a spus asta?

- Şi cum este când te strică o femeie?

- Când vrei prea tare pe una care nu este să fie a ta! Te urmăreşte durerea şi după moarte, maică!

- Dar, Nană, cum a fost viaţa ta, că văd că prea le ştii pe toate?

- Eu am greşit maică, cum greşesc toate femeile! Noi prea le vrem pe toate odată! Am avut un bărbat pâinea lu' Dumnezeu! Făcea de toate, se pricepea la toate şi mă şi iubea ca pe ochii din cap!

- Şi ce s-a întâmplat cu el?...

- L-am bătut la cap într-o zi, când era cam sărbătoare, să meargă în pădure să ia nişte lemne, să termine un prăpădit de gard. A avut un accident în pădure şi mort a fost! N-o să-mi iert toată viaţa mea!...

- Şi nu te-ai mai măritat? Erai încă tânără, frumoasă!

- Doamne, fereşte! Nici prin cap nu mi-a trecut!...

- Dar dacă un bărbat făcea o pasiune pentru tine? Erai încă tânără! Se îndrăgostea de tine, foarte tare, aşa hodoronc-tronc, cum spuneţi voi pe la ţară! Nu este păcat să omori viitorul unui om pentru că tu gândeşti numai la trecut?...

- Nu este păcat maică, dacă i-o spui de la început! Fiecare este stăpân pe viaţa lui! Păcat

este dacă îl amăgeşti pe om, dacă îl încurajezi şi pe urmă îl refuzi.

Toate aceste gânduri, rămase din discuţia cu Nana, i-au trecut prin cap, într-o fracţiune de secundă, când a văzut-o pentru prima dată pe Mira. I-a fulgerat creierul! Participa la o lansare de proiect la Universitate. Primul gând care i-a venit în minte a fost acela referitor la ”curu' Pământului”!

Rezultatele profesionale ale ei deveneau tot mai importante. În ţară conducea Institutul Româno-Englez, la a cărui înfiinţare contribuise din plin, în străinătate fusese numită director al unui puternic organism internaţional, ulterior a fost numită ambasador al acestuia la Uniunea Europeană. Avea şi o firmă de consultanţă internaţională. Devenise o mare personalitate la nivel global, dar continua să îşi ţină cu multă conştiinciozitate şi cursurile din ţară.

Deşi umbla des prin străinătate, acasă toate erau la locul lor. Copiii aveau familiile şi afacerile lor, iar lui Dorin nu îi lipsea niciodată nimic. Când pleca ”în lumea largă”, îl suna, cum ajungea la destinaţie şi îi spunea doar ”Miţa e la Montreal”,

sau ”Miţa este la Hanoi”, sau câte alte sute de destinaţii s-au adunat în cei aproape douăzeci de ani de când ducea o astfel de viaţă. Parafrazau din renumita schiţă a lui Caragiale. Pentru Dorin, aceste scurte informaţii erau suficiente. Însemna că ea este bine şi altceva nu mai conta.

Alex nu o cunoscuse până atunci, deşi părea că o mai văzuse undeva, cândva, dar nu îşi amintea unde! La prima vedere avusese impresia că nu este româncă! Probabil, pentru el, era acea imagine pe care ne-o facem fiecare dintre noi despre persoana care considerăm că ne lipseşte! Era ceea ce imaginaţia sa crease, parcă o avusese din naştere în codul său genetic!

Îşi amintea cum prin vis putea să zboare şi, uneori, în zbor, urmărea o nălucă având profilul ei difuz, într-un joc de culori care se propaga în neant. Se trezea supărat că nu o putea ajunge să o vadă mai bine, mai de aproape. Acum, viaţa îi scotea în cale persoana care semăna cu aceea din visurile sale, care întruchipa năzuinţele lui de o viaţă în plan sentimental.

Iar trebuia să o caute pe Nana, să o întrebe ce semnificaţie au aceste visuri!

La evenimentul de lansare a acelui proiect european, al cărui director era, Mira s-a comportat foarte rece şi distant faţă de auditoriu. Acesta era format din profesori universitari, conducători de doctorat şi din doctoranzi. Bărbaţii din sală o sorbeau din priviri. Era frumoasă, distinsă, avea o alură majestuoasă! Era îmbrăcată foarte elegant, dar în acelaşi timp simplu. Tot ce spunea inspira inteligenţă, coerenţă, dar şi distanţă, răceală administrativă. A lăsat totuşi o punte de legătură cu cei din sală, anunţând că în proiect este prevăzută şi elaborarea unui curs de teoria cunoaşterii, care urma să fie publicat şi pe care şi-ar dori să-l facă în colaborare. Urma să trimită un mesaj tuturor conducătorilor de doctorat, cu un cuprins de principiu, la care să se adauge ulterior contribuţiile celor ce se ofereau să colaboreze.

Nu s-a oferit decât Alex, care vedea în aceasta posibilitatea apropierii de ea, posibilitatea lucrului împreună, ceea ce era pentru el ceva de vis.

După discutarea cuprinsului cursului ce urma să fie elaborat, ea i-a propus să ţină impreună şi predarea acestui curs. O idee nouă, un curs cu doi profesori, care desfăşurau o discuţie pe tema dată în faţa studenţilor, doctoranzilor.

De când au început elaborarea cursului, ulterior, la predarea în comun a acestuia, au fost mai mult împreună, venind fiecare din diverse locuri pe unde mai aveau şi alte activităţi. De fiecare dată, ea îl aştepta cu două banane pe care le mâncau împreună! Aceasta îl ducea cu mintea la primii ani de şcoală, când făcea acelaşi lucru cu colega sa de bancă.

Aceste activităţi i-au apropiat foarte mult, ca pe doi colegi de şcoală care şi-au descoperit nişte jucării comune!

Proiectul presupunea organizarea unor evenimente şi în alte localităţi, în alte universităţi, ceea ce le-a oferit ocazia să plece împreună în diverse deplasări. Astfel, au fost împreună la Sibiu, unde au organizat împreună o Şcoală de vară. A fost o ocazie excelentă de a se cunoaşte mai bine! Într-o după amiază, după prelegeri, au făcut o plimbare într-un parc situat în apropierea universităţii. Ea coborâse înaintea lui şi îl aştepta

nerăbdătoare şi un pic agitată, la ieşirea din hotel. Când l-a văzut, a făcut un gest de "Slavă Domnului", spre surprinderea lui. Nu ştia ce se întâmplă! El coborâse cu câteva minute înaintea orei fixate!

- Am întârziat, încercă el să se scuze?

- Nu, am coborât eu mai devreme. În sfârşit, bine că aţi venit! M-aţi salvat.

- Dar ce s-a întâmplat?

- Oh! Să nu dramatizăm! Nimic important!

Au plecat către parc. După un moment de linişte, a început ea.

- Ieri, la masa de prânz, am făcut nişte fotografii cu mai mulţi doctoranzi. Este bine să rămână amintiri de la asemenea evenimente! Doar că unul din ei mi-a spus azi dimineaţă că a făcut fotografia şi o să o pună în camera lui, alături de icoană!... Acum, acel doctorand mă aştepta jos şi insista să merg cu el la plimbare!... Nu-mi plac comportamentele extreme! Îmi este frică de maniaci! Am mai cunoscut cazuri în viaţa mea şi nu-mi plac. Unii s-au desparţit, şi-au abandonat familiile din cauza mea şi asta nu-mi

place! Mă feresc. Uneori este o pacoste şi să arăţi bine, deşi nu ai nici un merit! Aşa te-a lăsat Dumnezeu!...

- Sper că dumneavoastră nu sunteţi aşa! Păreţi un om bun, calm, de încredere! Deasemenea, sper să nu vă îndrăgostiţi de mine şi să deveniţi ca toţi ceilalţi, pe care nu mai ştiu cum să-i ocolesc! Dacă vom ajunge într-o asemenea situaţie nu vom mai putea lucra împreună! Până acum am lucrat foarte bine şi aş dori să avem o colaborare îndelungată! Dacă constat că se va întâmpla aşa, atunci nu vom mai comunica deloc. Am familia mea, aveţi familia dumneavoastră! În cultura noastră, de oameni de la ţară, căsătoria este până ce moartea ne va despărţi!

L-au trecut fiorii! El se îndrăgostise nebuneşte de ea de cum a văzut-o. La vârsta lui, încerca să nu se comporte ca un licean. A mai aşteptat un pic să-şi revină şi a îngânat ceva.

- A,... nu,... sunt om în toată firea!... Sunt vaccinat la aşa ceva.

Au continuat să meargă pe o stradă care ducea spre parc. Ea vorbea uşor distrată, el era gânditor. La un moment dat, ea s-a aplecat să ia ceva de jos. Era un şurub cam ruginit!

- Ce faceţi cu el?, a găsit el imediat motivul să iasă din perplexitatea anterioară.

- Îmi trebuie acasă. Totdeauna am nevoie când repar câte ceva. Când văd fel de fel de piese pe jos, le adun, răspunse ea foarte natural, fără niciun fel de prefăcătorie.

- Păi, dumneavoastră reparaţi pe acasă, întrebă Alex de-a dreptul contrariat!

- Da,... eu repar, şi la ţară, şi la Bucureşti, dar mai ales în străinătate, unde reparaţiile sunt foarte scumpe!...

Pentru un timp au mers iar in linişte, după care ea a început să-şi povestească calm şi impersonal viaţa, de parcă ar fi vorbit despre altcineva!...

După presiunea multor pretendenţi care doreau să se căsătorească cu ea, în final a ales pe unul dintre ei şi s-a căsătorit. Era vorba de Dorin! Au realizat repede tot ce trebuie unei noi familii, au avut şi doi copii. După o perioadă plăcută şi plină de împliniri, a urmat partea urâtă a vieţii! Soţului, care fusese directorul unei instituţii socialiste, i s-a făcut o înscenare, în urma căreia a fost

condamnat la închisoare, unde, datorită condiţiilor grele, s-a îmbolnăvit foarte grav. A fost eliberat la Revoluţie, dar boala nu a trecut! Este în continuare grav bolnav, după zeci de ani negăsindu-se un tratament eficient. În acest timp, a fost şi tată şi mamă pentru copii, pe care a reuşit să-i pună pe făgaşul lor, fiind acum oameni la casele lor.

Au ocolit de mai multe ori parcul, alternând discuţia cu mersul în linişte. Ar fi putut vorbi o viaţă şi tot nu ar fi terminat ce aveau să-şi spună!

În contextul de apropiere sufletească creat între ei pe parcursul acelei discuţii, au început ca pe "dumneavoastră" să-l înlocuiască treptat cu "tu". Într-un final, a avut o tresărire, concluzionând:

- Doamne, dar de ce îţi spun eu ţie acestea?... Aceste lucruri nu le mai ştiu decât soţul şi copiii mei!... A continuat:

- Domnule profesor, să nu invidiezi niciodată pe nimeni, că nu ştii ce viaţă are!... Nu vă luaţi prea mult după aparenţe, ca să nu aveţi surprize neplăcute!... Nimeni nu este ce pare a fi!...

S-au întors în linişte la hotel şi apoi au plecat spre Bucureşti.

Atunci a erupt vulcanul iubirii lor, a cărui lavă i-a acoperit de tot, i-a separat de restul lumii şi avea să le schimbe total vieţile!

Nu i-a spus însă nimic despre Paul! Pe parcursul lungii discuţii din parc îi spusese că printre problemele cu fel de fel de nebuni, admiratori maniaci ai săi, era şi unul care şi-a părăsit de vreo douăzeci de ani familia pentru ea, fără ca ea să-l încurajeze în nici un fel!...

Era în al nouălea cer, datorită încrederii pe care i-a arătat-o! Nu-i venea să creadă că acea femeie extraordinară, această superfemeie, îi povestea atâtea despre viaţa ei.

Mira însă îl tot atenţiona să nu se îndrăgostească de ea! Paşii ei erau însă tocmai contrari acestor îndemnuri la precauţie.

Când s-au întors de la Sibiu, îşi uitase puloverul în maşina lui!...

Când a sunat-o să-i spună, l-a invitat acasă la ea, la o cafea, văzând în aceasta şi o ocazie de a

finaliza cuprinsul cărţii comune la care începuseră să lucreze.

Locuia într-un apartament nou, luxos, într-un cartier central al oraşului. I-a prezentat colecţia sa de cărţi vechi. Avea unele exemplare foarte valoroase. Dintre fotografii, la loc de cinste stătea una cu preşedintele Comisiei Europene, la recepţia oficială a documentelor în calitatea sa de ambasador la Uniunea Europeană din partea acelui organism internaţional la care lucrase un timp.

A făcut cafelele, după care a urmat o lungă discuţie, în continuarea celei din parcul de la Sibiu.

- De mult nu am mai avut o discuţie atât de plăcută şi deschisă ca aceea de la Sibiu. Simţeam şi eu nevoia de a discuta cu cineva! Merg prin multe ţări, prin multe instituţii, unde timpul trece repede, rezultatele profesionale sunt importante, dar vine un moment când constaţi că de fapt eşti singur!...

- Ce vrei să spui? Eu cred că tu nu poţi fi niciodată singură! Totdeauna este coadă la a vorbi ceva cu tine!

- Tocmai asta este!... Aceasta este măsura singurătăţii mele. După ce îi rezolv pe toţi de la coada de care spui, vin acasă şi vorbesc singură! Astăzi sunt mijloace moderne care te pot face să nu fii singur chiar şi de la mii de kilometri distanţă. Dar trebuie să fie cineva la celălalt capăt al firului! Cineva cu care să ai acelaşi limbaj, cineva care să te înţeleagă!... Cineva cu care să poţi discuta mai mult decât "Miţa e la Londra"!...

A făcut o pauză, în care i-a prezentat colecţia de ceşti de cafea. Erau multe tipuri de ceşti, foarte frumoase. Majoritatea provenea din colecţii autohtone. Deşi călătorea foarte mult, considera că cele mai frumoase obiecte ceramice le găsea în ţară.

A revenit la discuţie:

- Vezi cum suntem noi făcuţi. Toţi cei care mi-au văzut aceste colecţii de cărţi vechi, de ceşti de cafea, cred că cine ştie câţi bani am dat pe ele, având în vedere că ştiu că plec mult prin străinătate, că sunt o persoană cu ceva posibilităţi materiale. Nimic adevărat! Eu le-am luat cu

preţuri foarte mici, dar am umblat mult după ele, le-am ales după o gândire a mea. Nu am făcut un scop în sine. O fac de plăcere.

- Lasă, că au devenit o valoare acum! Cred că dacă le-ai vinde ai obţine un preţ mare pe ele! Le-a crescut valoarea numai pentru că sunt ale tale, s-au îmbibat de personalitatea ta!

- Nu deveni linguşitor, că rişti să intri şi tu la capitolul "Alţii" şi nu o să-ţi placă! Glumesc, a schimbat ea tonul discuţiei, văzând că el se întristase. Fără să recunoască, remarca lui îi făcuse plăcere!

Cele aflate de la ea îi creaseră acesteia o aură de Maica Domnului! Începuse să o divinizeze. Trăia cu senzaţia că erau doar ei doi pe lume. Pe el nu îl mai interesa de nimeni şi de nimic în afară de Mira.

Avea despre ea viziunea unei persoane care se sustrage vieţii. Fusese atât de lovită de neplăcerile vieţii încât căuta să stea deoparte de teama unor posibile necazuri viitoare. El însă o invita mereu la viaţă.

În această perioadă Alex era într-o stare de creativitate maximă! Inventa, scria cărţi tehnice, romane, eseuri, ajunsese să scrie şi poezii!...

La o reuniune din acea perioadă, la un interviu, a fost întrebat cum poate să scrie şi brevete de invenţie şi romane şi poezii în acelaşi timp? Este adevărat că toate sunt creaţii, dar sunt totuşi foarte diferite, la care el a răspuns:

- Este foarte greu şi de făcut şi de explicat. Ceea ce este simplu şi clar definit este de unde vin sursele de inspiraţie. Sunt foarte atent la tot ce este şi tot ce se întâmplă în jurul meu. Observ ce nu fac ceilalţi oameni şi mă apuc să fac eu, aşa ies brevetele, observ ce fac ceilalţi oameni şi mă apuc să scriu despre ei, şi aşa ies romanele. Cu poeziile este mult mai greu şi mai complicat!... Pentru a scrie poezii, trebuie să înveţi să suferi. Să suferi pentru ce nu poţi să faci, pentru ce nu poţi să ai, pentru ce nu poţi să fii. Când este suferinţa mai mare, fie şi la miezul nopţii, cauţi ceva de scris şi scrii ce gândeşti. Aşa iese, dacă eşti norocos, dacă eşti sensibil, dacă te-a ales Dumnezeu, o poezie. Cu rimă sau fără rimă. Dacă nu eşti norocos şi sensibil, iese o frustrare.

Fiecare întâlnire sau discuţie între ei îl inspira şi mai scria încă o poezie. Ea a intrat în jocul lui, dar din când în când îl mai atenţiona să nu se înflăcăreze prea tare, că ea are o viaţă foarte complicată şi nu vrea să-l facă să trăiască ulterior mari dezamăgiri. El parcă nici nu auzea, iar ea intra şi mai tare în jocul său pasional. La un moment dat, în contextul teoriei cunoaşterii, domeniul pe care-l predau împreună, în dialog, şi în care lucrau o carte, el a deschis o discuţie despre iubire:

- Ştiai că Nae Ionescu, idolul meu în logică şi teoria cunoaşterii, s-a ocupat şi de tratarea filozofică a iubirii! Am citit recent că şi-a inaugurat cursul de Logică şi Teoria cunoaşterii, la Universitatea din Bucureşti, în 1919, cu tema ”Funcţiunea epistemologică a iubirii”!...

- Interesant!... Şi ce anume ar putea filozofa cineva pe tema iubirii!... Iubirea este sau nu este!... În rest este prietenie!... Totdeauna am pus mai mare preţ pe prietenie decât pe iubire!... Prietenia reprezintă continuitatea pe când iubirea este exact opusul acesteia!...

- Păi vezi că este de discutat filozofic despre iubire? Tocmai ai început!...

- Da,... dar asta este tot, în rest te las pe tine! Tu mai ştii şi altceva?

- Oh!... Multe mai sunt de spus! De exemplu, o similitudine a iubirii cu logica! Este cunoscută noţiunea de ”iubire platonică”, care vine de la Platon, în care de fapt tu te iubeşti pe tine însuţi!... A mai introdus Nietzsche, marele filozof german, pe cea de ”iubire pitagoreică”, de la triunghi şi celebrul matemetician al acestuia, Pitagora. De fapt el descrie astfel celebra sa iubire în trei, el, iubita şi prietenul său! Prin similitudine putem inventa şi noi doi termeni, acela de ”iubire aristotelică”, în doi, de la Aristotel, creatorul logicii binare şi de ce nu pe cel de ”iubire ptolemeică”, adică iubire în patru, de la Ptolemeu, celebru matematician al patrulaterului!...

- M-ai lămurit!... Cred că în curând o să inventezi şi în domeniul iubirii! Eşti genial!...

După încă un curs, la Piteşti, când s-au întors acasă, şi-a uitat fularul în maşina lui!...

A urmat o nouă invitaţie la ea acasă. De această dată, i-a pregătit ceva de mâncare, pentru că el pleca de acolo direct într-o altă deplasare în afara oraşului.

I-a prezentat colecţia sa de obiecte de îmbrăcăminte şi de încălţăminte. Avea o mulţime! Devenise o persoană foarte elegantă. Era foarte atentă cu prezenţa sa publică. Nu apărea niciodată îmbrăcată la fel în două zile consecutive. Remarcase şi el acest lucru înainte să-i spună ea.

Surpriza lui a fost când a aflat că acele splendide rochii, fuste, bluze şi le realiza singură!... Stăteau pe ea dumnezeieşte!... Era cazul ideal de haine frumoase, care se potriveau perfect pe o femeie frumoasă!... Există şi haine frumoase care pe anumite femei stau ca pe gard!...

Învăţase croitoria de mică, acasă şi la şcoala din localitatea natală. Se perfecţionase

ulterior singură, cu diverse ocazii.

Momentul de emoţie maximă a fost însă după o vizită la casa ei de la ţară, numai ei doi!

Era prin preajma sărbatorilor de iarnă. După o activitate comună la Universitate, până la întoarcerea şoferului, care se dusese la serbarea de Moş Crăciun a copilului său, Mira l-a învitat pe

Alex la casa ei de la ţară, la locul său natal care se afla în apropierea oraşului.

I-a prezentat casa veche, unde într-o singură încăpere au trăit o bună perioadă de timp opt persoane! Era vorba de părinţi şi cei şase copii. Era casa în care o parte din familie mai locuia şi când a venit Dorin cu părinţii săi să o ceară de soţie.

Au mers prin curtea plină de păsări, de ciulini, de resturi de vegetaţie uscată ramasă din vara precedentă. Erau diverşi pomi, dintre care unii existau şi atunci când ea era copil. Îşi amintea cu durere cum, pentru ea şi fraţii săi, de cele mai multe ori, fructele constituiau singura mâncare a zilelor respective.

Alex urmărea starea de emoţie a Mirei, dar în acelaşi timp era el cuprins de o emoţie extremă. Au intrat apoi într-o extensie nouă a casei, construită tot în stilul rustic specific zonei, dar care avea toate dotările cerute de un nivel de trai modern. Pregătise ceva de mâncare, câte un pahar de vin şi o cafea. Îi pregătise păstrăv la grătar cu cartofi natur, mâncarea lui preferată, pe care o comanda de regulă când mergeau împreună la restaurant.

El i-a cerut, şi ea a acceptat cu plăcere, să uite de acea prezenţă oficială şi să fie o gospodină de la ţară, care stă de vorbă cu un prieten ”la gura sobei”.

Prefera aspectul său de femeie blândă, caldă, simţitoare, celui de superfemeie puternică, influentă chiar şi dublat de o frumuseţe şi deşteptăciune deosebite. O prefera în varianta sa umană!

Au vorbit mult. Ea se transpusese în ceea ce era şi ceea ce simţea când trăia dificila viaţă de acolo. I-a povestit cum avea grijă de păsări, cum aduna buruieni pentru porci şi toca vrejuri de dovleac pentru raţe, cum păzea vacile pe câmp, şi pe ale sale, dar şi pe ale altora, pentru a obţine nişte bani.

- Cum ai reuşit să mergi în paralel cu şcoala? Bănuiesc că părinţii nu aveau nici posibilitatea şi nici dorinţa ca tu să urmezi cursuri universitare.

- Deşi acum, oriunde m-aş afla, abia aştept să mă întorc aici, la ţară, cînd eram mică, dorinţă era să plec din sat. Nu aveam ceva cu satul în sine, dar realizam că în sat nu voi putea să fac nimic din ceea ce doream. Făceam multe treburi! Păzeam vacile, coseam, culegeam fructe, pentru a

aduna bani de rechizite şi chiar pentru îmbrăcăminte. Altfel nu puteam începe anul şcolar, părinţii nu aveau posibilităţile necesare!

- Care a fost momentul cel mai greu?

- Când a trebuit să merg la liceu. Ai mei nu credeau în necesitatea învăţatului! Deja îmi găsise pe unul din sat cu care să mă mărite. Noroc că oraşul era aproape şi nu a trebuit să plătesc gazdă. Veneam în fiecare zi acasă, pe jos, pentru că nu aveam bani de autobuz. Am intrat întâi la un liceu teoretic, dar apoi m-au mutat la unul economic, care tocmai se deschisese. Era ideea maică-mi, pentru că astfel se ajungea mai repede "în câmpu' muncii". Puteam veni ca socotitoare la CAP-ul din sat! După aceea nu a mai fost o problemă. Învăţam foarte bine la liceu, profesorii le-au spus părinţilor că puteam avea bursă oriunde voi merge. După liceu nu am mai avut niciun fel probleme, totul a mers perfect din punct de vedere profesional.

Era adorabilă! Să vezi o superfemeie precum Mira intrând alături de tine în astfel de amintiri, dintre care unele foarte dureroase, era un privilegiu pentru un scriitor, dar şi un sacrilegiu, pentru un om îndrăgostit nebuneşte de ea.

În perioada următoare au urmat declaraţii exaltate de iubire din partea lui, la care ea nu răspundea de niciun fel, dar nici nu se delimita, nu-l respingea. La unele tentative radicale de ruptură, venite din partea lui, însoţite chiar de poezii rele şi insultătoare, ea era cea care relua cu calm şi diplomaţie ciudata lor relaţie.

Uneori, tensiunea provenea şi din anumite defecte de comunicare. Mijloacele moderne de comunicare, deşi sunt foarte disponibile în lumea civilizată, mai au şi zone în care nu au acoperire.

Când pleca în ”lumea largă”, aveau momente când comunicarea nu era posibilă. Era o femeie activă, foarte implicată şi determinată în tot ce făcea. Luată de valul activităţilor multiple pe care le desfăşura, mai uita să-l anunţe când pleca în zone unde nu putea fi contactată. Urma o perioadă de coşmar pentru el, era îngrijorat să nu i se fi întâmplat ceva.

Alex nu era un bărbat gelos, toată viaţa a avut grijă să nu cumva să pice în meteahna tatălui său. A avut o copilărie de coşmar datorită geloziei acestuia şi o considera ca pe o boală foarte greu de suportat de cei din jur.

El voia doar să ştie că Mira este bine, mai ales după lungile călătorii cu avionul. După numeroase întâmplări pe care el le trăise cu ocazia multiplelor sale deplasări căpătase o oarecare teamă de avion. Au avut o discuţie pe acest subiect:

- Te rog, să găsim o metodă prin care să ştiu că eşti bine pe acolo pe unde eşti! Sunt ţări prin Africa pe unde nu este disponibil Internet-ul, dar există linii telefonice internaţionale pe care poţi da SMS-uri. Nu vreau să atentez la exclusivitatea comunicării cu "Miţa e în Togo", dar este suficient un mesaj, "Sunt bine". Este greu să nu ştii nimic despre o persoană la care ţii atât de mult şi care se află prin ţări cu fel de fel de pericole!

- Te înţeleg, dar caută şi tu să ai mai multă încredere în capacitatea mea de a mă descurca! Uneori, este greu să găseşti un telefon internaţional în Africa! Nu mai intra şi tu în panică, aşa din orice!

- Vreau, dar nu este uşor. Mi-am propus de multe ori, dar nu reuşesc mereu. Te rog să nu te superi că am deschis această discuţie.

- Nu,... nu mă supăr!... Chiar mă măguleşte grija pe care mi-o porţi, pentru care îţi mulţumesc. Uite, să fim mai veseli, îţi fac o

propunere! Când eşti foarte stresat de absenţa mea, apucă-te şi descrie starea pe care o simţi, scriind o poezie! Dacă îmi va plăcea foarte mult poezia, voi stabili o prioritate absolută pentru tine şi îţi voi comunica mereu pe unde mă aflu, printr-un mod la care o să mă gândesc. Aşa a ajuns la a scrie poezia ”Dor”:

Dor

Mereu, când dorm,
te am în vis,
când mă trezesc,
te am în gând,
deschid calculatorul
tot sperând,
ca de la tine să primesc,
cât de curând,
măcar un rând,
măcar un rând!...

Mereu, când pleci,
mă doare-un gând,
că nu eşti bine,
că nu mai vii,
aştept ceva,
şi nu primesc,
un mic semnal,

cât de plăpând,
măcar în gând,
măcar în gând!...

Când te întorci
abia aştept
ca să te văd,
să-ţi povestesc,
aş vrea să râd,
cât pot de mult,
dar iar nu pot,
că stau la rând,
dar până când,
dar până când?...

Să fiu cu tine,
aş vrea să dorm,
în somn
pot deseori să zbor,
să vin la tine,
oriunde-ai fi,
ca împreună să putem fi,
cum mi-ai promis,
măcar în vis,
măcar în vis!...

I-a plăcut foarte mult poezia!... Totodată s-a simţit descumpănită de trăirile pe care el le exprima mult mai bine prin poezie decât în discuţiile lor. O dureau răspunsurile pe care nu putea să i le dea, deşi şi-ar fi dorit din tot sufletul. De atunci comunicarea lor s-a îmbunătăţit semnificativ. A câştigat privilegiul de a fi în permanent contact cu ea, în limita posibilităţilor tehnice.

Un caz interesant, dacă nu ar fi avut în el o doză suficientă de pericol, a fost când comunicau, ea din Togo, la plus 50 de grade şi el de la Ciorogârla, îngropat cu tot cu maşina în zăpadă de doi metri, la minus 40 de grade!

Au stat blocaţi acolo o zi şi o noapte!... A ascultat, împreună cu şoferul şi un coleg de serviciu, de sute de ori melodia grecească ”Palamakia”. Ce altceva aveau de făcut!...

Atunci a trăit, pe pielea sa, o mostră crasă de ineficienţă guvernamentală! Un sens al autostrăzii era blocat total de zăpadă, iar pe celălalt, curăţit de zăpadă, circulau fel de fel de maşini, de la poliţie, armată, ISU etc, care cu megafoanele la maxim, ofereau celor înzăpeziţi ”ceai cald din

partea Guvernului Boc”. Cu toate că singura soluţie de deblocare ar fi fost demontarea barierelor metalice dintre cele două sensuri, aprobarea executării acesteia a durat două zile!...

Un alt exemplu negativ, de data aceasta de comunicare, se referea la Chişinău. Mira plecase de la Londra spre Chişinău. După două zile, timp în care nu a putut-o contacta de niciun fel, a primit de la ea un SMS că a avut o problemă cu avionul şi apoi, timp de patru zile, iar nu a mai aflat nimic, în ciuda multor mesaje trimise.

Au fost probleme tehnice. La Chişinău, mai rău ca în Togo! Era perioada de guvernare comunistă în Moldova, când erau restricţionate comunicările spre România!...

În toată această perioadă, el a stat ca pe jar! Aceste mijloace de comunicare electronică sunt foarte eficiente, foarte comode, dar uneori apar întârzieri inexplicabile, de ore sau chiar zile, care pot conduce la mari neplăceri sau chiar adevărate drame.

Anghel era un prieten de suflet al lui. Îl cunoscuse la sanatoriu, unde stătuseră în aceeaşi

cameră aproape doi ani. Alex era elev, iar Anghel era student la filozofie la Cluj-Napoca. Ambii aveau probleme cu oasele, care se vindecau foarte greu. Tratamentele ţineau ani de zile. Dacă el făcea şcoală chiar în sanatoriu, pentru Anghel era mai greu. El trebuia să meargă în sesiuni, la universitate, să-şi dea examenele.

După plecarea din sanatoriu, fiecare a avut drumul său în viaţă. S-au mai întâlnit după mai bine de 20 de ani. Era după apariţia primului roman al lui. Prin intermediul prietenului său de la Cluj-Napoca, cel care de fapt îi publicase cartea, un exemplar a ajuns şi la Anghel. Era cadru didactic la Universitatea Babeş-Bolyai. La următoarea deplasare la Cluj-Napoca, cu ocazia unei conferinţe, au programat să se întâlnească. Îşi dăduseră întâlnire în holul unui hotelului unde avea loc evenimentul respectiv. Avea de moderat o sesiune cu care începea programul de după amiază. Îşi propusese să ajungă acolo pe la ora prânzului, să mănânce şi apoi, până la începerea lucrărilor, să stea de taclale cu Anghel. Nu se mai întâlniseră de mai bine de două zeci de ani. Între timp comunicaseră doar prin câteva scrisori, scrise de mână, despre situaţia din spital, despre sănătate şi foştii colegi de acolo. Mai mult despre trecut decât despre prezent! . Anghel nu folosea

nici calculatorul, nici telefonul mobil, iar telefonul fix pe care-l avea era mai mult defect! Una era să scrii şi să citeşti scrisori şi alta era să stai de vorbă cu el! Când începea o idee nu se mai oprea, era greu să-l opreşti, să intervii în discuţie. Avea un ton ridicat şi un ritm sacadat similar cu cel al lui George Călinescu şi dădea impresia că îi place să se asculte vorbind. Acorda o mare atenţie dicţiei!

- Alex dragă,... nici nu ştii cât mă bucur că, în sfârşit, ne întâlnim!... Am mai corespondat noi, am mai ţinut legătura şi cu diverşi foşti colegi din sanatoriu. Când am găsit cartea ta la Editură, la Răducu, parcă m-a luminat Dumnezeu! Răducu era Decanul de la Cluj- Napoca, prietenul care-i editase cartea.

- Dar de unde îl cunoşti pe Răducu? Nu ştiam că vă ştiţi!...

- Răducu!... Este un băiat de zahăr!... M-a ajutat să public o carte. Ştii cât de greu se publică azi! Mai trec, când am timp, pe la editură să văd ce a mai scos. Când am văzut cartea ta, după prezentarea autorului de pe copertă, am realizat că tu eşti! Nu îmi spusesei că scoţi o carte la

Cluj!... Am citit-o şi mi-am zis că este totuşi cazul să ne întâlnim!...

- Am publicat multe cărţi, dar fiind în domenii diferite de activitate nu mi-a venit să deschid discuţia pe această temă! Într-adevăr, am constatat şi eu că doar câteva scrisori pe an este insuficient! Apropo, de ce nu foloseşti telefonul mobil sau e-mail-ul? Am putea comunica mai uşor!...

- Nu folosesc asemenea instrumente!... Eu sunt tot cu scrisul de mână. Nu mă obişnuiesc cu metodele astea moderne. O să mor un tradiţionalist!... Toate cărţile pe care le-am publicat au fost scrise întâi de mână şi apoi cei de la edituri au făcut restul!...

- Ce faci? Unde eşti? Cu ce te ocupi? Ai familie?, continuară în avalanşă întrebările lui Anghel. Nici despre acestea nu am reuşit să discutăm în sumara noastră corespondenţă!

Anghel vorbea atât de tare încât chiar îi deranja pe cei din jur şi atât de repede încât trebuia să faci efort pentru a-l putea urmări.

- Sunt bine. Sunt directorul unui institut de cercetări din Bucureşti, sunt profesor universitar,

sunt însurat şi am un copil, i-a răspuns concis Alex la şirul de întrebări.

- Măi,... eşti şi scriitor!... De ce eviţi să spui asta?... Ascultă-mă pe mine, eşti scriitor!... Am citit cartea ta şi m-a uns pe suflet!... Aşa de bine ai descris viaţa noastră din sanatoriu, că pentru o noapte m-ai făcut să mă simt ca şi cum aş fi fost din nou acolo!... Am plâns, mă' pezevenchiule, şi eu nu plâng aşa uşor!...

- Mă bucur că ţi-a plăcut cartea!... Vezi, avem şi noi ciudăţeniile noastre! Dacă din întâmplare nu aveam un prieten comun, poate cartea nici nu ar fi ajuns la tine!...

- Tu ce faci? Am aceleaşi întrebări pe care mi le-ai pus tu mie.

- Dragule,... află că fac bine! Acum fac bine, dar am avut ceva probleme de familie.

- În ce sens ai avut probleme de familie?

- În alt sens decât au ceilalţi. Am făcut greşeala să mă însor după zeci de ani de burlăcie!... Ce-mi lipsea mie însurătoarea?... Eu aveam tot ce-mi trebuia, mâncare, spălat rufe

etc., de la maică mea. M-am însurat şi nu a ieşit bine.

- Cum adică nu a ieşit bine? S-a întâmplat ceva cu doamna? Este bolnavă? A murit?

- Nu, dragule!... Ea este o femeie de zahăr, dar eu nu mă puteam obişnui! Ea voia să avem o viaţă socială, să mergem în vizite, să mergem la spectacole şi, Doamne fereşte, să avem copii. Ce mă făceam eu cu toate astea pe cap?... Când mai citeam, când mai scriam, când mai completam jurnalul? Ştii bine că îl ţin de la 7 ani!?

- Şi ce s-a întâmplat până la urmă? Zici că acum eşti bine!

- Am discutat cu ea. I-am propus să găsească alt bărbat, i-am propus chiar să o ajut să găsească un om bun. L-am găsit împreună şi luna trecută am fost la nuntă!...

- Şi acum te simţi bine?

- Ca un prunc!... Reiau viaţa de acolo de unde o lăsasem când m-am însurat. În perioada căsătoriei nu am putut face nimic pentru sufletul meu, rămăsesem în urmă cu multe! Nu reuşeam să le fac pe toate şi mă bucur că am avut tăria să

renunţ la ceea ce îmi consuma cel mai mult timp şi îmi producea cele mai mici satisfacţii.

- Mai era o soluţie, mult mai practicată de alţii. Sincer să fiu, soluţia ta este mai puţin utilizată!...

- Care era aceea?

- Să-ţi iei o amantă!...

- Glumeşti?... Păi cum să mă descurc cu două dacă eu n-am putut doar cu una?...

- Soţia credea că eşti la amantă, amanta credea că eşti la soţie şi tu puteai să studiezi liniştit în bibliotecă!

- Ha, ha, ha! Este bună!...

Trecuse mai bine de o noapte de când stăteau de vorbă şi Anghel nu dădea nici cel mai mic semn că ar fi dorit să ajungă la finalul discuţiei. Mai aveau mult de vorbit. Nu vorbiseră de slujbe, de politică etc. Discuţia s-a încheiat a doua zi dimineţa, când Alex trebuia neapărat să se întoarcă la Bucureşti!... Pentru moderarea sesiunii l-a rugat pe un coleg să-l înlocuiască, iar mâncarea le-au adus-o cei din restaurant acolo, în holul hotelului.

I-a propus lui Anghel să vină pe la el, la Bucureşti, când are vreo problemă pe la minister sau în altă parte. Îi oferise varianta să doarmă la el acasă şi astfel puteau continua discuţia.

Mira avea o mare problemă economică referitoare la familia sa. Soţul, împreună cu prietenii lui veseli, deschiseseră o afacere. Aceasta a mers bine o perioadă, dar criza economică i-a dus la faliment, cu obligaţia plăţii unor sume foarte mari. Solidaritatea ei familială a funcţionat şi de această dată. A trebuit să vândă tot, pentru a putea acoperi pierderile. I-a spus despre aceste probleme. Îi spunea tot! Aceasta era convingerea lui în acel moment. Modul însă cum i-a spus, gestionarea acestui moment de o deosebită tensiune, precum şi comportamentul său în acel moment, au scos în evidenţă, încă odată, corectitudinea, echilibrul, tăria ei sufletească.

Era într-o dimineaţă, devreme. Plecau împreună la un curs în altă localitate. Nu părea nimic deosebit. Chiar la ieşirea din oraş au vrut să

oprească să bea o cafea. A fost doar un pretext pentru a putea discuta ceva în absenţa şoferului.

- Am păţit ceva de o gravitate comparabilă cu aceea când l-au arestat pe Dorin, a început ea cu o voce slabă, dar fără să pară că este panicată.

- Ce este?... Ce s-a întâmplat?... El devenise brusc mai îngrijorat decât ea.

I-a povestit despre încurcăturile economico-financiare în care intrase soţul său sfătuit de prieteni. Consecinţele erau deosebit de grave.

- Să ne întoarcem înapoi, a propus Alex. Anunţăm că s-a întâmplat ceva grav şi amânăm cursul.

- Nu!... Ne facem programul normal de azi şi de celelalte mă ocup de mâine. Nu putem încurca nişte oameni care cred în noi şi ne aşteaptă!

Au mers mai departe, la curs, unde a fost adorabilă, ca şi cum nimic nu s-ar fi înâmplat! S-a întrecut pe sine în claritate şi inteligenţă.

În perioada următoare, premergătoare Crăciunului, ea era la Londra. L-a sunat. Era foarte abătută.

- Bună! Fac ceva foarte dureros şi simt nevoia să vorbesc cu cineva.

- Ce faci aşa de dureros? Îmi face o mare plăcere să îţi fiu de folos!

- Împodobesc pentru ultima dată Pomul de Crăciun în apartamentul meu de la Londra. După sărbători voi fi nevoită să-l vând. Mă doare foarte tare ideea vânzării acestuia!... Mă despart de el ca de o fiinţă!... Aici este viaţa mea din ultimii douăzeci de ani!... Poate a fost orgoliul unei fete de la ţară să aibă un apartament în centrul Londrei, la care nu sperase niciodată, dar de care acum îi este foarte greu să se despartă!

- Mă doare foarte tare ceea ce-mi spui! Simt ca şi cum mi s-ar întâmpla mie. Tu eşti o persoană puternică şi sunt convins că vei găsi soluţii în viitor şi fără acest apartament. Am început să te cunosc.

- Şi mai am o durere pentru care te-am sunat. Îmi pare rău că nu te-am invitat odată la mine acasă, la Londra. De acum, nu se va mai putea!...

Consideră că ai fost cu mine aici în această seară şi am împodobit împreună ultimul Pom de Crăciun!...

- Mulţumesc de invitaţie! Particip cu plăcere şi cu durere. Dar îţi fac o contrapropunere, să umplem câte un pahar de vin şi să bem în paralel cu împodobirea ultimului pom. Un pahar de vin totdeauna te mai inveseleşte!

- De acord. Ştiu că pe tine vinul te inspiră. Poate imortalizezi momentul. Noroc!...

- Noroc să dea Dumnezeu!...

A scris, în aceeaşi seară, poezia "Tristeţea ultimului pom":

Tristeţea ultimului pom

Darul Domnului
ce vine,
şi tot vine către mine,
mă ajută,
mă conduce
şi tot duce,
într-o bună viaţă dulce.
Dar ce-aduce
se şi duce,

tot ce urcă
se şi surpă!...
Spune-mi, Doamne,
ce e bine?
Să mai cred sau nu în tine?
Spune-mi Doamne
ce urmează?
O mai fi bine cu mine?
Spune-mi, Doamne,
ce mă ţine?
Dragostea şi datoria
celor care ţin la tine!...

Situaţia nou creată, dar şi altele, pe care el nu le ştia atunci, au fost motivele ei pentru refuzul unei relaţii totale. Ei doi deveniseră nedespărţiţi în mentalul lor, comunicau tot. Direct, sau prin mijloacele de comunicaţii, erau tot timpul împreună. Aveau o comunicare dincolo de persoanele lor fizice. Alex dorea însă mai mult, dorea din toată fiinţa lui ca ea să fie femeia lui în cel mai deplin sens al cuvântului. El nu dorea să fie doar apreciat, doar respectat, doar înţeles, el dorea să fie iubit. Ea nu a putut face mai mult, tot timpul vorbea de prietenie, de o mare şi profundă

prietenie, dar niciodată de iubire. A fost un refuz destul de radical şi nediplomatic din partea ei. Acest refuz a fost însă dărâmător pentru el. A intrat într-o stare de disperare vecină cu moartea.

A acuzat-o că nici măcar nu-i citea poeziile în care el pusese atâta suflet. I-a spus că nu mai vrea să comunice în nici un fel cu ea, sperând, astfel, să o uite. Nu au putut rezista însă fără să comunice. Lipsa de comunicare, după verdictul ei, nu a durat decât câteva zile. Niciunul nu putea trăi fără a şti de celălalt!

Viaţa reintrase într-un normal relativ privind comunicarea dintre ei. El era îndrăgostit nebuneşte de ea, ar fi făcut orice să fie împreună, iar ea savura plăcerea intelectuală de a fi cu el fără dorinţa, sau putinţa, de o mai mare implicare într-o relaţie sentimentală. Erau într-o continuă dezbatere filozofică, care era punctată din când în când de câte o poezie de a lui. O tulburau poeziile lui, încât, după o nouă poezie, nu putea răspunde repede mesajelor acestuia. Avea nevoie de un timp de reflexie. După fiecare poezie, urma o schimbare de subiect în discuţiile lor filozofice. Erau într-o continuă tatonare sentimentală.

Acasă, seara. Nana stătea la masă în faţa televizorului făcând o mulţime de treburi în acelaşi timp, după cum îi era obiceiul. Când Alex a intrat în cameră, tocmai părea că-l aştepta.

- Ce bine c-ai venit. Vreau să-ţi spun ceva. Te-am căutat.

- Ce este, Nană? De ce m-ai căutat? Şi eu voiam să vorbesc cu tine mai demult. Uite că am şi uitat ce intenționam să te întreb. Am îmbătrânit, uit din ce în ce mai des!

- Păi, uite ce am citit eu în boabele astea!... Nu este bine!... Sunt tot felul de pericole în jurul tău!...

- Ce pericole să mai fie, Nană, că m-am lăsat de toate cele periculoase!... Acum singurul pericol ar fi să să beau, din greşeală, o sticlă de otravă în locul berii ăsteia, spuse el, arătând spre o sticlă de bere pe care tocmai o scosese din frigider.

- Bate-ţi gura!... Să nu mai spui niciodată aşa ceva!... Sunt lucruri pe care nu trebuie să le spui nici în glumă!... Pe mine boabele nu mă minte!...

Nu stătea prea bine cu gramatica, dar la citit în boabe se pricepea!...

- Este pericol pentru tine, pentru familia ta. Este ceva frumos colorat, care îţi place, dar te cheamă la ceva rău din care nu vei mai putea ieşi!...

- Ce să zic, Nană!... O să fiu atent la tot ce este colorat şi o să o iau în partea opusă!...

- Aoleu!... Stai, că mi-am amintit de ce te căutam eu pe tine!... Am avut nişte visuri ciudate, visam că zbor, că zburam ca o pasăre. Ce înseamnă asta?...

- Că zbori nu este rău, dar încotro zbori?... Încotro zbori este important!

- Zbor în toate părţile. Zbor după nişte valuri colorate, care seamănă cu profilul unei femei.

- Bate-mă Dumnezeu!... Este acelaşi pericol care se arată şi la mine! Fii cu mare băgare de seamă, maică, să nu păţeşti ceva. Femeile sunt foarte periculoase când le visezi! Ştii tu ce să faci, că doar nu mai eşti copil de şcoală, eu doar am vrut să-ţi spun.

Mira venea destul de rar în ţară. Când venea, de multe ori programul lor nu se potrivea şi nu reuşeau să se vadă. Într-una din venirile ei acasă, urma să ia trenul din Gara de Nord spre Constanţa, iar el se afla prin prin apropierea gării, cu alte treburi. Brusc, i-a venit ideea de a-i face o surpriză aşteptând-o în gară. Ştia ora aproximativă a trenului din mesjele schimbate anterior. A mers în gară. S-a gândit că frumos ar fi să o aştepte cu o floare! Nu o mai văzuse de aproape două luni. I-a cumpărat un trandafir roşu, pe care l-a purtat un timp în mână prin gară, după care l-a pus în buzunarul hainei. Ora de sosire a trenului venise, dar ea nu ajungea. Credea că nu este trenul care trebuie. A mers la însoţitorul trenului de la ultimul vagon, să verifice dacă nu este o greşeală. A intrat în discuţie cu acesta, spunându-i că mai este cineva care încă nu a venit, rugându-l să mai tragă de timp cât poate. Omul a fost amabil şi, în limita competenţelor sale, a făcut tot ce a putut. În ultimul moment a văzut-o apărând la capătul liniei, grăbită şi agitată. Ea nu ştia că el o aştepta acolo.

Într-o fracţiune de secundă, surpriza întâlnirii, plăcerea revederii după o lunga perioadă de timp, i-au făcut să aibă o pornire interioară reciprocă de a se arunca unul în braţele celuilalt. Dar n-au facut-o. Prezenţa CFR-istului, plecarea iminentă a trenului, reţinerea venită din faptul că nu mai făcuseră niciodată acel gest, a condus la urcarea ei precipitată în tren, care imediat a şi plecat. La scurt timp după aceea, l-a sunat din tren. Cu respiraţia accelerată după alergarea după tren, dar şi de emoţie, încă nu-şi revenise, i-a spus "poate am prins trenul simbolic al vieţii noastre!". A fost surprins. Şi el se gândise la simbolistica acestei întâmplări în acelaşi mod. Şi-a întrerupt gândul, spunându-i că are un trandafir în buzunarul lui, pe care rapiditatea şi emoţia momentului l-au făcut să uite să i-l ofere. Îi promitea că o să i-l dea altădată, dar nu tot pe acela!... El căuta să se lege de orice întâmplare, de orice idee, fie şi simbolice, care ar fi putut să o aducă la aceleaşi sentimente cu ale lui.

A doua zi, soţia ştia deja că soţul său aştepta pe cineva în gară cu o floare în mână!...

Dorina nu putea să nu observe că se petrece ceva cu soţul său. Probabil iubirea îl schimbă pe om în aşa mod încât provoacă schimbări şi la cei din jur. Persoana îndrăgostită devine mai frumoasă, radiază bucurie, bunătate, ceea ce îi face şi pe cei din jur să se molipsească. Probabil din aceste raţiuni, sau altele necunoscute nouă, ea s-a reîndrăgostit de Alex, cu mai multă pasiune chiar decât atunci când erau tineri. De unde înainte era rece şi distantă cu el, brusc a devenit caldă şi iubitoare.

După refuzul Mirei, a fost atât de afectat încât, în disperarea sa, i-a povestit totul soţiei. Nu putea ţine în el o atât de puternică trăire! Poate a fost un moment de extremă sinceritate, poate a fost o mare greşeală! I-a arătat poeziile pe care le scrisese, majoritatea dedicate Mirei. I-a spus că el nu are pentru ce să mai traiască fără ea, că este în stare să se sinucidă. Spre surprinderea sa, aceasta a reacţionat cu calm şi înţelegere, căutând să-l liniştescă. Acum realiza ce se întâmplase cu el şi poate chiar şi cu ea. Cu ochii în lacrimi căuta să-l liniştească spunându-i că dacă nu o va mai vedea o perioadă o va uita şi totul va reintra în normal. El nu mai întrezărea însă nimic normal în viitorul său.

Întrerupsese orice comunicare cu ea, întrerupere pe care atunci el o considera definitivă. Ea nu dorea o relaţie totală cu el, dar ţinea foarte mult la păstrarea unei prietenii apropiate, profunde, între ei doi, să păstreze o relaţie profesională. Pentru el părea a fi imposibil!... Era atât de tulburat încât nu vedea decât două variante, ori o relaţie totală între ei, ori ruptura definitivă!... La scurt timp a primit un mesaj:

Bună,

De câteva zile şi nopţi aştept să primesc ceva de la tine. Mă trezesc din somn să văd dacă nu am vreun mesaj!... Îmi lipsesc enorm de mult mesajele tale. Am intrat în această relaţie fără să mă gândesc. La început, mi-au plăcut conversaţiile cu tine, apoi am fost impresionată de echilibrul tău, după care am început să apreciez sprijinul mental pe care îl simţeam alături de tine. Era pentru prima dată în viaţa mea când simţeam ocrotirea cuiva. Când ai început cu poeziile, m-a cuprins o avalanşă din care nu am mai putut ieşi. Nu am vrut să fac nimic care să oprească acel spirit creator care te cuprinsese. Am citit tot ce mi-ai trimis, contrar acuzaţiilor injuste pe care mi le-ai adus. Ai cuprins poetic esenţa vieţii mele. Nu

aş fi crezut că va putea cineva să o facă vreodată. Din puţinele informaţii pe care le-ai avut, ai construit poetic trecutul, prezentul şi poate chiar viitorul meu. Ai început să gândeşti ca mine, am început să gândesc ca tine. Există o comunicare de dincolo de noi, care funcţionează chiar şi atunci când noi hotărâm să nu mai comunicăm!...

Ţin enorm de mult la prietenia ta. Vreau să păstrăm o relaţie de ”prietenie profesională”, care nu ştiu până unde se poate întinde, dar ştiu sigur că nu se va termina în pat. Tu ai soţia ta, ai patul tău, cu mine, aş dori, enorm de mult, să fii doar prieten, un foarte bun prieten.

Poţi să nu-mi raspunzi, dar ţi-aş fi foarte recunoscătoare dacă mi-ai răspunde!

Cu bine, M.

Nu ştia ce să mai facă! Era un semn că nici ei nu-i era indiferentă relaţia cu el, numită de ea ”prietenie profesională”! I-a răspuns şi corespondenţa s-a reluat ajungând, treptat, la acelaşi conţinut ca înainte, nu doar ”profesional”.

Pe de altă parte, relaţia cu Dorina devenise fierbinte. Ea îl trata ca pe un înger şi nu ştia ce să mai facă să-i fie pe plac!...

De unde înainte ar fi fost în stare să-i facă viaţa un iad pentru cea mai nevinovată vorbă de apreciere a unei alte femei, sau pentru cea mai scurtă privire spre picioarele alteia, acum devenise partenerul de confesiuni al soţului său, inclusiv pentru relaţiile acestuia cu alte femei. Discutau deschis orice! Ea îşi schimbase total felul de a fi. Îl considera o victimă a altor femei, care voiau să profite de puterea lui administrativă, dar şi de sensibilitatea deosebită a acestuia. Considera că rolul său este de a-l apăra de acestea!...

Dacă pentru el găsise tăria să-l înţeleagă, să-i accepte ceea ce puţine soţii pe lume ar fi acceptat, pentru ele nu avea nici cea mai mică dorinţă de înţelegere. Le-ar fi dorit tot răul de pe lume, dar lăsa aceasta în seama lui Dumnezeu.

L-a rugat din tot sufletul, deşi recunoştea că nu soţiile sunt de regulă muzele poeţilor, să-i facă şi ei măcar o poezie. Nu a mai continuat, dar se subînţelegea comparaţia cu muza poeziilor sale, căreia îi dedicase un volum de poezii în doar câteva luni. Dar nu mai era pornită pe ceartă şi reproşuri.

La unul din momentele de confesiuni, care se întâmplau destul de des, i-a povestit că l-a visat împreună cu ea! În vis, ei doi se aflau într-o zonă întunecată, undeva sus, la capătul unei scări, iar ea într-o zonă luminoasă la baza scărilor. Se făcea că Mira trecea pe lângă Alex cu privirea îndreptată în altă parte. El striga după ea ”te iubesc, te iubesc, te iubesc”, dar ea părea ca nu-l aude. În vis, Dorina urmărea neputincioasă derularea acestei stranii premoniţii.

El avea un profund sentiment de vinovăţie faţă de soţia sa, dar simţea totodată cum îi revine iubirea care îi făcuse să se căsătorească cu zeci de ani în urmă. Comportamentul ei, total schimbat în bine, dar şi acel vis al ei, l-au inspirat şi chiar i-a dedicat o poezie. Nu a făcut-o din complezenţă. Visul ei aducea cu un simţământ ascuns pe care îl avea şi el, şi anume că există încă ceva nespus între ei. Acel ceva nespus o făcea pe aceasta să fie continuu gânditoare şi în momentele lor cele mai apropiate.

De multe ori în viaţa lor comună, constatase capacitatea de premoniţie a soţiei sale. De cele mai multe ori aceasta îl enerva, mai ales când era spusă sub forma ”Ţi-am spus eu şi nu ai vrut să

mă asculţi!...”. Visul acesteia l-a inspirat, dar l-a şi speriat totodată.

Dimineaţa în care a descărcat din minte poezia şi i-a trimis-o prin e-mail a fost singura dată de când lucrau împreună, când, copleşită de emoţie, plângând, a venit în biroul său de la institut şi, printre lacrimi, i-a spus cât de mult îl iubeşte. Nu realizase până atunci cât de mult l-a iubit soţia lui şi nici ce putere vindecătoare poate avea o poezie!

El era cu gândul aproape total la Mira, dar se dăruia fizic total Dorinei. Să fi fost de vină Zodia Gemenilor? Este posibil să iubeşti sincer două femei simultan!!!???

Din punct de vedere religios, nu îşi făcea prea multe griji. Faptul că există religii care acceptă sau chiar recomandă sistemul cu mai multe soţii, arată că problema este în dezbatere. Se dezbate de mai mult de o mie cinci sute de ani!...

Alex simţea că se rupe în două!... Nu ştia ce se va întâmpla cu el!...

Comunicarea cu Mira continua, deşi fiecare considera că este o relaţie imposibilă, care nu poate aduce decât frustrări şi nefericire. Era o luptă pe viaţă şi pe moarte a raţionalului cu iraţionalul. Situaţia devenise de acum şi mai grea. Dorina ştia de relaţia lor. Îi cerea să întrerupă orice comunicare cu această femeie, care nu-i putea aduce decât suferinţă.

Era raţional, dar nu şi fezabil. A încercat, de mai multe ori, dar nu a putut rezista mai mult de câteva zile. Când încerca să întrerupă comunicarea cu ea, simţea că îi crapă capul, nu putea să doarmă. În intimitatea gândirii sale, credea că situaţia cu Dorin stătea în calea fericirii lui, dar nu putea fi aşa de josnic încât să se aştepte că o femeie, mai ales o femeie ca Mira, ar putea să-şi părăsească soţul în asemenea situaţie. Nu putea în nici un caz să dorească moartea cuiva pentru fericirea sa!

Într-o discuţie anterioară, ea îi povestise cum Balzac fusese îndrăgostit o lungă perioadă de timp de o femeie din Polonia, care avea soţul bolnav. Aceasta nu a acceptat nici un fel de relaţie cu celebrul scriitor cât timp soţul său trăia. După moartea soţului acesteia, cei doi au fost

împreună, dar marele scriitor nu a mai trăit decât câteva luni.

Era un răspuns la o întrebare pe care el nu i-o pusese, dar care plutea în aerul pe care de ceva vreme amândoi îl respirau. Se considera parte într-o situaţie imposibilă. Începea să înţeleagă mult mai bine ce voia să-i spună când îl tot îndemna să încerce să-şi stăpânească sentimentele, pentru că situaţia nu era deloc simplă. Dar niciodată nu-i spunea în ce consta complexitatea situaţiei. Dar el parcă nici nu o auzea!

Anghel urma să vină la Bucureşti. Avea o problemă la minister, legată de dosarul lui de profesor universitar. I-a trimis o scrisoare lui Alex, din timp, în care îl anunţa data, ora, trenul cu care sosea. Acesta i-a răspuns că îl va aştepta la gară. Îi era teamă ca prietenul său să nu se rătăcească prin Bucureşti.

A sosit într-o după amiază şi au stat de vorbă până a doua zi dimineaţa.

- Cu ce treburi prin Bucureşti?

- Am scos o nouă carte şi am venit să o pun la dosarul de profesor. Trebuie să ai un număr de cărţi publicate. Când am depus dosarul, am pus o adeverinţă de la editură că este în curs de publicare. Acum a ieşit şi am considerat că este bine să o aduc.

- Ştiu, că şi eu am trecut prin faza asta. Alex era deja profesor deşi era mai tânăr. Nu cred că este o problemă din moment ce ţi-au primit dosarul.

- Sunt foarte birocraţi. Eu sunt foarte dezamăgit de cum merg lucrurile, deşi ministrul este de-al nostru, de la Cluj. Au tot fost miniştri de la Cluj, probabil pentru că ei cunosc mai bine problema cu ungurii, dar în rest, nimic.

- La ce te referi când spui că eşti dezamăgit?

- Pe mai multe planuri, atât în ceea ce priveşte învăţământul, dar şi în general, în ceea ce priveşte ţara în ansamblul ei. Au ajuns miniştri fel de fel de foşti politruci care coordonau cândva căminele studenţeşti, activişti de partid de pe vremuri. Eu am fost foarte revendicativ pe vremea comuniştilor. Este adevărat că nici nu eram bine văzut, că proveneam dintr-o mare familie, care a jucat un rol foarte important în

istoria Transilvaniei şi în unirea ei cu România. Nu am nici un motiv să-i laud pe cei dinainte, dar îşi alegeau mai bine cadrele. Ce s-a întâmplat după 1989 pare o glumă proastă, o rotire a cadrelor, dar cu unele de şi mai proastă calitate! Ce revoluţie capitalistă este aceasta, când toate frâiele puterii, sub toate formele ei, au ajuns în mâna foştilor comunişti? Şi nici nu pot fi atacaţi că au avut grijă ca totul să se întâmple sub o spoială de formă democratică.

- Bine, dar România şi-a atins toate ţintele mari! A intrat în NATO, în Uniunea Europeană şi în alte organizaţii internaţionale influente. Ţara asta nu a mai fost oficial în aceeaşi tabără cu Europa civilizată de la Imperiul Roman încoace! Este adevărat că Dacia nu a intrat în Imperiul Roman de bună voie!...

- Crezi că atingerea acestor ţinte a adus ceva bun pentru românul de rând?

- Cred că uneori trebuie să avem tăria să vedem în perspectivă, peste nivelul poporului de rând. În perioada lui Caragiale, părerea poporului a fost redată magistral de marele scriitor în celebrele lui piese de teatru. A ajuns într-o aşa de mare tensiune cu autorităţile încât a fost exilat în

ultima parte a vieţii sale. Dacă însă analizăm din perspectiva istoriei, perioada respectivă este cea în care România s-a format ca stat modern. Sub domnia lui Carol I au luat fiinţă instituţii fundamentale ale unui stat modern, precum Banca Naţională, Metrologia de Stat, Camera de Comerţ, Academia Română, marile universităţi etc. Unde este adevărul, în istorie sau în literatură? Este posibil să conveargă interesele omului de rând cu interesele statului? Probabil abia atunci România va fi un stat cu adevărat modern. Până atunci, trebuie să mai avem răbdare, îi răspunse Alex interlocuitorului său vizibil dezamăgit.

- Sunt puncte de vedere diferite. Nu neg realizările de care spui la nivel statal. Se vede pornirea ta spre a vedea nivelul global, de a privi lucrurile în general. Eu am reprezentat totdeauna punctul de vedere al cetăţeanului. Eu continui să cred că România a intrat în Uniunea Europeană cu curu' înainte. Ştii ce se zice la ţară, când fată vaca şi viţelul iese cu picioarele înainte? Că este pericol de moarte şi pentru viţel şi pentru vacă!... Ei bine, România, ca membru al Uniunii Europene, s-a născut cu picioarele înainte şi este un mare pericol pentru amândouă.

- Dar ce vrei să spui cu intrarea ”cu curu’ înainte”, cu naşterea ”cu picioarele înainte”?

- Aveam un profesor în liceu, care, ori de câte ori un elev nu ştia lecţia, îl chema la el şi-l pupa pe frunte. Apoi, îi zicea: ”Acum mergi la mă-ta, acasă şi spune-i că te-a pupat profesoru’ în cur, că ăsta-i cur, nu cap”. Acesta este unul din sensuri. Dar mai sunt şi altele. Odată, pentru că sunt o serie de reprezentante ale statului român la diverse instituţii europene care, în afară de ţâţe goale şi cururi goale, nu arată nimic! Sunt şi o serie de bărbaţi, foarte prezentabili şi guralivi, tot pe acolo, care au, vorba profesorului, un cur în loc de cap! Cu aşa ceva în frunte, România nu va avea victorii multe!...

- Să nu picăm în pesimism exagerat. Vezi vreo soluţie?

- Soluţii ar fi, dar sunt greu de aplicat, pentru că tot acest rău de care vorbim este acoperit de o poleială formată şi întreţinută de presă. Eu cunosc multe specimene din ”marii formatori de opinie” din presa noastră. Mi-au fost studenţi. Imaginea pentru proşti este perfectă, un ziarist cu studii de filozofie, dar în afară de imagine nu mai este

nimic. Înăuntrul lor nu este decât un gol de valoare şi un plin de interese.

Discuţia cu Anghel a umplut o noapte. Cu vocea lui puternică, nu l-a deranjat doar pe fiul lui Alex, care era într-o cameră vecină şi n-a putut dormi toată noaptea, dar şi pe vecinii de scară. Dimineaţa, fiul său i-a spus: ”Dacă-l mai prind pe ăsta pe aici noaptea, îl omor cu mâna mea!...”.

Sunt multe întâmplări care ne pot afecta decisiv viaţa! Unele sunt generale, şi nu te poţi apăra de ele, gen crize, războaie, dezastre naturale, dar sunt şi altele personale, precum greşelile făcute de noi, care ar putea, şi ar trebui, să fie evitate. Ca în tenis, greşeli neprovocate şi greşeli provocate.

Hans avusese toate premizele să aibă o viaţă plină de succese, cum era obişnuit de când se născuse. A apărut o oportunitate care ar fi trebuit să-l facă să crească, să se dezvolte, dacă ar fi avut mai mult noroc, şi anume investiţiile în fostele ţări comuniste. Acestea nu au dat rezultatele scontate şi astfel a ajuns dator la fisc. Nici banii obţinuţi din vânzarea averii personale nu au fost suficienţi pentru a scăpa de datorii şi a

putea să iniţieze altceva. Dacă nu ar fi existat contractul de căsătorie, care o supărase atât de mult pe Alina, fiscul i-ar fi luat şi averea ei, parţial moştenită de la Radu, parţial dezvoltată de ea, care se dovedise o foarte bună întreprinzătoare în perioada de după revoluţie.

Când posibilităţile economice i-au permis, Alina a investit mult în memoria lui Radu! A urmărit promovarea în ţară şi străinătate a lucrărilor lui, a luptat mult cu birocraţia românească pentru construirea unei statui a sa.

Viaţa a mers în aşa fel încât a fost nevoită să investească şi în Hans, care după falimentarea firmelor sale. Între timp, starea de sănătate a acestuia se deteriora continuu. Toate relele porniseră de la starea deosebită de stres în care trăise în trecut şi continua datorită faptului că în prezent nu reuşea deloc să se obişnuiască cu lipsa de activitate în care soarta îl adusese.

În acest timp, Dorin şi prietenii săi continuau întâlnirile lor. Boala nu-i permitea să facă efort fizic şi să se deplaseze în afara locuinţei, dar prin casă se putea deplasa şi îşi desfăşura normal viaţa de zi cu zi. Discuţiile lor îl ţineau la curent cu

toate evenimentele sportive, urmărea la televizor tot ce se întâmpla în societate. Evita astfel sentimentul de izolare. De multe ori se nimerea ca întâlnirile lor să aibă loc când era şi Mira acasă. Ea, datorită multiplelor sale activităţi interne sau internaţionale, nu era prea des prezentă acasă, dar angajase o femeie care să aibă grijă de toate treburile gospodăreşti, astfel ca lui să nu-i lipsească nimic. Prietenii lui căutau să o atragă în discuţiile lor, dar ea nu le dădea nicio atenţie. Îi trata ca pe oricare dintre cetăţenii pe care îi întânlea pe stradă. Era o persoană foarte selectivă în a-i alege pe cei cu care urma să comunice. Păstra totuşi cu ei o relaţie la limita aparenţelor, pentru că nu voia să-i îndepărteze, aceste întâlniri având un impact psihologic pozitiv asupra soţului său.

Paul îşi găsise modelul perfect la care visa de mult. Acesta se referea însă doar la viaţa lor personală. Nimeni nu ştia de viaţa lor comună. El o adora, iar pentru ea, el reprezenta bărbatul care îi lipsise atât de mult, pe care îl aşteptase mai bine de zece ani, după îmbolnăvirea soţului. Din exterior, ea era văzută, de cei destul de puţini cu care comunica, ca o icoană, i se spunea ”Maica

Domnului", iar el era poreclit de apropiaţii săi drept "homosexualul", pentru totala sa lipsă de interes pentru femeile din societatea lor. Visul lui suprem era să ajungă odată să poată fi împreună şi în public. I-ar fi plăcut enorm să poată apărea cu ea la multiplele reuniuni la care era invitat şi la care de multe ori aveau invitaţie amândoi. Mergeau împreună, dar acolo se comportau ca doi colegi oarecare. Era atât de mândru de ea, de faptul că era femeia lui, încât odată i-a spus că îi venea să-i agaţe o pancartă pe piept pe care să scrie "Ea este cu mine". Îl durea mult că nu se puteau afişa împreună, că nu arată şi public ceea ce sunt, ceea ce simt. El ar fi vrut foarte mult să aibă un copil împreună, dar ea nici nu a vrut să audă. El îi spusese întâmplarea cu Balzac.

Paul mai avea încă probleme cu fosta soţie, chiar dacă trecuseră aproape douăzeci de ani de la divorţ. Aceasta îl hărţuia tot timpul cu fel de fel de chichiţe din contractul de căsătorie şi din hotărârea de divorţ, ca să mai obţină diverse avantaje economice de la el. Nu-l interesau prea mult aceste aspecte. Tot ce-l interesa era relaţia lui cu Mira şi nimic mai mult. Într-o discuţie amicală, la mult timp de când se cunoscuseră, ea l-a întrebat, mai mult în glumă, cum ar reacţiona dacă, din diverse motive, relaţia lor ar înceta. „Aş

muri imediat”, a fost răspunsul lui, rapid şi ferm. Ea a fost foarte şocată de acest răspuns şi a schimbat repede subiectul discuţiei. A avut multe remuşcări că i-a pus această întrebare şi o cuprindeau fiorii de câte ori se gândea la răspunsul său.

Ei doi lucrau mult timp împreună, la diverse proiecte, cărţi. Pregăteau lansarea comună a trei cărţi, dintre care două erau cursuri universitare. Acestea aveau ca autori una pe ea şi Alex, îi spuneau ei “cartea română”, alta ea şi Paul pe care o numeau “cartea engleză”, iar a treia, un eseu filozofic privind comportamentul uman în climatul ultrainformatizat pe care îl trăim în prezent şi care îl avea ca autor doar pe Alex, dar pentru care aveau lungi discuţii împreună. Ea era muza lui inspiratoare! Lucrau tot timpul, când în direct, când prin corespondenţă. Lucrau independent, fiecare pe unde putea şi comunicau pe cale electronică. Îşi petreceau foarte plăcut timpul, la mii de kilometri distanţă, lucrând şi filozofând pe tema cărţii sau pe alte teme. Această comunicare a creat însă dependenţă. Când au terminat de lucrat la cărţi, au constatat lipsa acelei atmosfere creatoare.

Coperta cărţii lor comune a constituit o creaţie în sine, prin simbolistica deosebită a conţinutului. Simbolurile de pe copertă reprezentau legătura omului cu universul prin diferite canale, prin iubire, prin ştiinţă sau artă.

Colaborarea la aceste cărţi a reprezentat prima ocazie prin care Alex a aflat de existenţa lui Paul, fără a şti nimic de relaţia acestuia cu Mira. Se ocupa de detaliile realizării afişului care urma să fie făcut pentru lansarea comună a celor trei cărţi. El ţinea legătura cu editura, pentru definitivarea textelor de pe afiş, culorile, grafica etc. La un moment dat, Mira i-a trimis un comentariu de al lui Paul, coautorul "cărţii engleze". Spunea că i-a plăcut mult o anumită expresie pe care o propusese pentru afiş, referitor la cartea lor. Acest comentariu a stârnit o discuţie între ei pe tema coautorului celeilalte cărţi:

- Referitor la "cartea engleză", textul de pe afiş rămâne aşa cum l-ai propus tu. I-a plăcut mult celuilalt coautor. Văd că începi să fii apreciat printre homosexuali, a comentat ea referitor la coautorul celeilalte cărţi.

- Apropo, cine este coautorul celeilalte cărţi?

A pus această întrebare fără niciun gând ascuns. Îl considera pe celălalt coautor ca pe un coleg la distanţă, cu care lucra la o activitate comună, fără să îl cunoască fizic şi fără să ştie absolut nimic despre el.

- Este un coleg din Anglia. Este homosexual! Mulţi dintre cei cu care lucrez acolo au această "calitate".

- Bine că mi-ai spus, începusem să fiu gelos! Eu nu sunt homosexual, dacă cumva te întreabă cineva, i-a răspuns el, mai mult distrat decât preocupat.

Lansarea cărţilor a fost un moment de vârf al colaborării lor. A fost un eveniment de referinţă şi pentru universitate. Presa a preluat şi comentat pozitiv cărţile, iar primele ediţii s-au epuizat foarte repede.

Cartea comună despre filozofia cunoaşterii a fost activitatea care i-a unit o bună perioadă de timp într-un demers făcut cu pasiune, cu iubire. În glumă, ei spuneau că această carte este copilul lor, un copil foarte dorit.

Lansarea cărţilor a făcut obiectul unei emisiuni la Radio ”Cultural”. A fost doar Alex, Mira fiind plecată din ţară. A primit o înregistrare pe care au ascultat-o împreună în maşină, la întoarcerea ei.

- Ai dat-o gata pe reporteră! I se simte emoţia în voce! Ştii foarte bine să impresionezi femeile!

- Aşa ţi s-a părut? O cunosc de mult şi n-am simţit că a fost ceva deosebit de această dată! Tot cu ea am colaborat la multe emisiuni radio pe teme ştiinţifice.

- Nu încerca să te eschivezi! Femeile înţeleg mai bine pe alte femei decât o fac bărbaţii. Bărbaţii sunt atenţi numai la anumite părţi ale femeii, de cele mai multe ori la fizic. Uneori, ei nu sesizează anumite stări emotive ale femeii!

- Nu pot să te contrazic total! Apropo, din cartea noastră, ”cartea română”, fiind vorba de filizofia cercetării, care ţi se pare cel mai important aspect al unui demers de cercetare? Este întrebarea pe care o să ne-o pună cel mai des studenţii, doctoranzii, şi pe care ţineam mai demult să ţi-o pun!

- Măi,... eu cred că cea mai importantă este ”întrebarea cercetării”! De ce să faci un demers de

cercetare? Este cea mai bună protecţie la reinventarea la infinit a roţii! Se cam practică prin multe locuri, dar mai ales în România! Dar tu ce consideri că este cel mai important?

- Şi eu consider foarte importantă întrebarea de cercetare, dar la fel de important este ceva ce rezultă dintr-o axiomă de epistemologie a lui Nietzsche, care te atenţionează să te gândeşti apriori la "cât adevăr poţi suporta" din rezultatele unei cercetări! De multe ori, un demers de cercetare ştiinţifică, sau chiar de viaţă, te poate conduce la nişte rezultate pe care nu le poţi suporta şi rezultatele pot fi dezastruoase! Ar fi putut fi mai bine dacă demersul nu s-ar fi făcut! Aceasta ţine de teoria valorii adevărului, şi îi mai poate pondera pe apostolii adevărului absolut, care este foarte bun, însă, uneori, poate ucide!...

- Există adevăruri care ucid?...

- Nu ştiu să-ţi dau exemple concrete, dar categoria filozofică există!...

- Dar apropo,... ce ai vrut să zici, în cartea ta privind reinventarea omului, cu aceea afirmaţie *"Femeia tinde să fie o maşină de spus "Nu", dar*

care solicită bărbatului să fie o maşină de spus "Da" "? Sau cu acele diferite categorii de *"Da"*, respectiv *"Da fizic"*, *"Da filozofic"*, *"Da suprem"*? Ai văzut că şi reportera a insistat mult pe acel capitol?

- Nici nu mă mir!... Orice femeie care va citi acel paragraf va pune probabil aceleaşi întrebări. Este un punct de vedere al unui bărbat privind relaţia femeie–bărbat. Relaţia nu mai este ca cea de acum 100 de ani! Astăzi, mai mult ca oricând, din *"Da fizic"* s-a făcut o adevărată industrie.

- Nu ţi se pare cam misogin?...

- Nu este, pentru că nu face decât să scoată în relief nevoia de echilibru în această relaţie, chiar dacă doar bărbatului i se cere iniţiativa, iar femeia este partea din ce în ce mai rezistentă în a se uni pe fundamentul unui *"Da filozofic"*.

- Da, dar femeia este cea judecată dur de societate în cazul eşecului. S-ar părea că eşecurile bărbatului în relaţia cu femeile îi crează chiar un fel de reclamă!

- Aceasta doar dacă se limitează la simplul *"Da fizic"*. Celelalte forme de *"Da"* cresc rolul femeii şi le înalţă, dacă nu exagerează în a se opune.

Cartea a fost bine primită. Prima reacţie critică le-a arătat profunzimea reacţiei:

”Autorul eseului face o apreciere a comportamentului uman utilizând instrumente matematice. El afirmă: “Ca om de tehnică, inventator, dascăl, am fost tentat să cred că omul nu are limite în inventivitatea lui, ori de câte ori a mai depaşit câte o barieră. Dar există o latură a creativităţii pe care omul nici măcar nu şi-a imaginat-o, şi anume auto-reproducerea creaţiilor sale. Omul a creat atomobile, avioane, roboţi, dar nu a reuşit, nici n-a încercat, nici măcar nu şi-a imaginat reproducerea acestora dintr-un fel de sămânţă. Samovarul nu s-a născut, n-a crescut şi n-a devenit locomotivă. Dumnezeu a creat omul, animalele, plantele şi acestea se reproduc, cresc, trăiesc şi mor. La fiecare trecere de la o fază la alta, aceste creaţii au dorinţa de a fi mai bine în faza urmatoare şi se adaptează la condiţiile mereu schimbătoare. Chiar şi la moarte, omul speră să-i fie mai bine după.

Dorinţele ne diferenţiază pe noi, creaţii ale lui Dumnezeu, de creaţiile noastre, invenţiile noastre, oricât de complicate ar fi acestea. Tot acestea, însă, ne şi îndepărtează de Dumnezeu!

Religiile de tot felul au încercat să propovăduiască omul fără dorinţe lumeşti. Acestea au creat Raiul, sau altceva similar, ca răsplată a acceptării lipsurilor din timpul vieţii. A fost un eşec! S-a creat un om ineficient.

Socialismul a încercat, la fel, să promoveze omul fără dorinţe, inventând "omul unic" într-un "comunism biruitor". A fost alt eşec! S-a creat un sistem ineficient, bazat pe oameni fără iniţiativă.

Capitalismul de cumetrie de astăzi le a dus la extrema cealaltă. Să deducem că s-a terminat cu ineficienţa doar pentru că ne dorim să fie altfel, mai bine pentru noi?"

Semnul de întrebare cu care se termina articolul arăta că problematica deschisă de carte este departe de a fi închisă. Cartea era o invitaţie la meditaţie pentru societatea contemporană.

Anghel contribuise cu un capitol la o nouă carte. Era o culegere de texte despre Petre Ţuţea. A fost foarte apropiat de acesta. Fusese coleg de facultate cu tatăl său.

Îi trimisese lui Alex un colet cu noua sa carte. Corespondau doar prin poştă, prin scrisori clasice şi colete, fiind cunoscută lipsa de interes a lui Anghel pentru calculator şi telefon.

Vorbise de multe ori cu Mira despre prietenul lui, ”filozoful”, despre excentricităţile acestuia. Găsiseră şi elemente comune de interes. Socrul ei, tatăl lui Dorin, fusese prieten cu Petre Ţuţea încă dinainte de război. Gândiseră să-l roage pe Anghel să facă o prefaţă la cartea lor, ”Filozofia cunoaşterii”. La modul greoi cum se coresponda cu el, ideea nu a fost fezabilă, deşi era foarte bună.

Având în vedere că tocmai îi apăruseră două noi cărţi, Alex s-a gândit să-i trimită câte un exemplar. Era şi o compensaţie pentru cartea despre Petre Ţuţea pe care o primise de la el.

Coletul său a fost returnat de poştă cu menţiunea: ”Destinatarul decedat”. Nici nu se putea imagina o moarte mai adaptată filozofiei lui. În garsoniera lui plină de cărţi, într-o dezordine de nedescris, au fost găsite printre ultimele scrieri din jurnalul său ideea *”când aveam nevastă, nu puteam să mor, deşi voiam, când n-am mai avut-o, nu voiam să mor, deşi puteam!”*

A fost foarte afectat de moartea prietenului său. Era, acolo, undeva, cineva care gândea la rece asupra omenirii, neafectat de emoţiile vieţii cotidiene, de restricţiile instituţionale şi nici măcar de iubirea unei femei!...

Mira a hotărât să candideze la funcţia de europarlamentar! A pierdut, ceea ce nu a supărat-o prea tare, pentru că nu conta prea mult pe victorie. A făcut-o doar pentru a avea ocazia să trimită nişte mesaje de schimbare a unor mentalităţi nocive, care începuseră să domine societatea, chiar şi la nivelul universităţilor, unde, oricum, nivelul se aştepta să fie altul! Reacţia unor colegi din universitate împotriva ei, legată de această candidatură, a deprimat-o. Aceştia susţineau pe alţii, care îşi susţineau campania pe ideea "că au mâncat salam cu soia"! Nu şi-a imaginat că unii oameni din mediul universitar pot fi atât de josnici! Totdeauna a considerat că mediul academic este un spaţiu unde trebuie cultivată excelenţa, dar a constatat că nu este aşa, că degradarea umană pătrunsese şi în această zonă "elevată"! A susţinut-o, cam singur împotriva tuturor, considerând că este încă

prematur în România să-ţi faci o campanie bazată pe ideea de corectitudine!

La început, el a insistat ca ea să nu candideze. Cunoştea bine lipsa de scrupule a mjorităţii românilor în campaniile electorale. Se supunea unui stres inutil! Nu schimba ea comportamentul românilor prin participarea la o campanie electorală!

În privinţa implicării politice, Alex era adeptul lui Petre Ţuţea, care, la ieşirea din închisoare, a spus: *"Am fost cel mai mare prost! Am făcut 14 ani de puşcărie pentru un popor de tâmpiţi!"*. Avea mare dreptate!...

A ajutat-o în organizarea întâlnirilor şi a participat cu ea la acestea. A elaborat şi difuzat o excelentă scrisoare deschisă în favoarea ei, adresată celor care s-au ocupat de denigrarea sa, dar se adresa în principal celor care proveneau din universitate, care preferau să susţină un politruc de meserie. A intitulat-o sugestiv *"70 de pitici împotriva Albei ca zăpada"*.

Stimaţi colegi,

Alegerile pentru Parlamentul European nu au avut pentru mine nici un interes înainte de intrarea în competiţie a unei personalităţi de talia Doamnei ... Mira (numele complet, însoţit de toate titlurile ei). Aţi făcut însă ca bucuria unei competiţii democratice să-mi fie de scurta durată, fiind supus unei presiuni electorale şi unei avalanşe de scrisori de susţinere, circa 70 la număr, după modele de mult apuse, în favoarea candidatului puterii, ca şi cum un vânt de panică nejustificată s-ar fi abătut asupra oraşului nostru.

Libertatea de opinie este dreptul fiecăruia, dar vă asigur că, personal, mi-am păstrat tot discernământul şi pot să aleg în cunoştinţă de cauză. De nenumarate ori, am fost tentat să reacţionez, dar am respectat cadrul fixat de doamna, de a nu folosi astfel de scrisori de susţinere, a căror utilitate o consideră îndoielnică.

Nu vă înţeleg!... Eu, când am văzut pe site-ul Comisiei Europene fotografia Doamnei cu Preşedintele acesteia, dl. Barosso, am tresărit de bucurie, mândru, ca să vă citez pe dumneavoastră, „că e de-a noastră, de la noi”, iar

unii dintre dumneavoastră nu au ezitat să facă recomandări şi aluzii, la limita comportamentului academic sau chiar jignitoare la adresa unei femei.

Scrisoarea de faţă a fost declanşată de refuzul contracandidatului domniei sale, de la înalţimea funcţiilor politice pe care le ocupă, de a răspunde invitaţiei Doamnei la dezbateri publice, în faţa noastră, a întregului corp electoral, motiv pentru care m-am hotarât să precizez câteva lucruri în prezenta scrisoare.

Cum era normal, discuţiile pentru alegerea viitorului europarlamentar, din zona noastră, durează de ceva vreme. La unele am participat personal, chiar le-am mediat. Nu este niciun secret pentru mine referitor la un compromis final şi o victorie „decisă" în spatele uşilor închise a unui anumit personaj, a cărei „nepotrivire" o cunosc, ca şi dumneavoastră, de multă vreme. De aceea, alegerile formale nu au pentru mine nicio doză de surpriză, de neprevăzut. Eu, poate şi dumneavoastră, am fost luat prin surprindere de candidatura Doamnei. M-am bucurat însă că universitatea poate să se laude cu o asemenea candidatură, în interesul zonei. Sunt însă profund

dezamăgit de tenta neacademică dată acestei competiţii. De aceea, mă întreb şi vă întreb:

Am fi preferat deficitul major de democraţie care se prefigura, prin existenţa unui candidat unic? De ce mai facem alegeri? Să dăm o faţadă democratică şi să certificăm cu votul nostru rezultatul unor negocieri la care n-am participat?

Unde este dezbaterea de idei care s-ar fi cuvenit într-un moment aşa de important? Cui îi este frică de dezbateri? De ce, cei "de-ai casei", n-au găsit în cele două zile propuse de Doamna, nici macar o jumătate de oră pentru o dezbatere publică? Toate celelalte circumscripţii au organizat dezbateri publice. De ce la noi nu s-a dorit acest lucru?

Dacă singura variantă care poate asigura progresul zonei este continuitatea, sub o altă formă, a unui personaj cunoscut, de ce nu s-au atins până acum obiectivele propuse? Cum este plasată zona unde se află circumscripţia noastră în comparaţie cu altele, la nivel naţional şi internaţional?

Cum ar putea fi calificată goana după unanimitate care se manifestă de câteva zile? Nu se ştie că într-o devărată democraţie câştigatorului îi sunt suficiente 50%+1 din voturi?

Care mai este semnificaţia "votului secret", când o mulţime de votanţi şi-au deconspirat poziţia prin scrisori de susţinere penibile, multe cu stereotipuri ce amintesc de perioade revolute, mai

ales că ne aflăm într-o instituţie care se vrea de un înalt nivel de educaţie?

Credeam că o să am măcar o satisfacţie scriitoricească din toată această parodie electorală, dar este foarte greu şi asta, pentru că aş da inevitabil peste ”O scrisoare pierdută”, este adevărat, de data asta, în format electronic, care încercă să ne justifice alchimia iubirii dintre cei mai aprigi duşmani „de ieri”, dar, poate, şi „de mâine”, în susţinerea unui personaj compromis total.

Stimaţi colegi,

Este o onoare pentru mine să lucrez cu Doamna. Azi, mai mult ca oricând, îi admir parcursul profesional de excepţie, curajul, echilibrul, tăria şi înţelepciunea cu care priveşte frământarea electorală pe care a generat-o. Şi, cel mai important, apreciez viziunea Doamnei despre un climat de ţinută academică, fără niciun fel de interferenţă politică la nivelul unităţilor de învăţământ. Dacă am pierdut deja şansa unor schimburi colegiale de idei, nu rataţi dialogul real cu propria conştiinţă, care va avea loc în cabina de vot.

Urez Doamnei să rămână neschimbată, pentru că-n orice situaţie va ramâne adevărata

câştigătoare a acestor alegeri, prin lecţia de democraţie, de demnitate şi prin provocarea pe care ne-a lansat-o!

Alegeri plăcute!

Alex (numele complet, cu toate titlurile academice, plus calitatea de scriitor)

Ea intrase în campanie prea târziu. Poate dacă începea campania mai devreme chiar câştiga.

Aceste întâmplări, legate de candidatura sa, i-au adus iar la un loc. Au lucrat mult împreună pentru pregătirea diverselor activităţi din campania electorală.

A marcat-o atmosfera creată în jurul acelei candidaturi. A fost un moment când încrederea ei în oameni a fost puternic zdruncinată. Nu putea crede de ce sunt în stare oamenii pentru nişte bani în plus sau pentru o poziţie mai ridicată pe discutabila scară socială. Pe lângă discomfortul psihic legat de ce se întâmpla în jurul său, de ce se întâmpla în universitate, persistau şi celelalte lucruri negative din viaţa ei. Problemele de afaceri indirecte ale soţului său asistat de prietenii săi,

vânzarea apartamentului de la Londra, agravarea bolii lui Dorin, au condus-o într-o stare psihică limită. Încerca să-i atenueze această stare, dar nici el nu avea toate condiţiile necesare. Într-o dimineaţă, la scurt timp după alegeri, a primit de la ea un mesaj pe care nu ar fi dorit să-l primească niciodată:

Bună,

Azi noapte nu am avut nici măcar un minut de somn sau de linişte. Am luat de mai multe ori la rând viaţa mea şi ce se întâmplă în prezent cu mine. Am recitit de mai multe ori poemul tău, cel referitor la viaţa mea, căruia îi găsesc mereu noi aspecte, tot mai profunde.

Nu există cuvinte în limba română, şi nu numai, care să poată exprima recunoştinţa şi consideraţia pe care ţi-o port pentru ce ai făcut şi pentru ce însemni tu pentru mine!

Acest ultim an, de când ne-am cunoscut, va rămâne în amintirea mea ca fiind unul extraordinar. Eşti singura persoană, în afara familiei mele, pentru a cărei apropiere îmi propusesem să mă întorc definitiv în ţară pentru

restul vieţii! Cele ce s-au întâmplat în ultima perioadă m-au făcut să cred că am făcut o evaluare greşită. Societatea românească este încă destul de bolnavă pentru a avea o cât de mică garanţie că, întorcându-mă definitiv, voi putea să rămân eu însămi, în condiţiile în care, după cum mă ştii, nu pot face compromisuri, nici profesionale şi nici personale. M-am simţit ca un fel de „duşman al poporului" în tentativa mea de a face bine. Pe scurt, am decis să accept o ofertă de lungă durată de la o instituţie internaţională, care mă va ţine departe de ţară pe o lungă perioadă de timp.

Te rog mult să mă înţelegi, nu pot altfel!

Cu bine, Mira.

El i-a răspuns imediat:

Bună,

Te înţeleg mai mult decât am înţeles pe oricine în viaţa mea. Este opţiunea ta. Când iubeşti pe cineva cu adevărat, îi accepţi orice opţiune! Poate este mai raţională soluţia ta decât a mea. Tu ai fost totdeauna raţională. Ce mult mi-aş fi dorit să te convertesc la iraţionalismul meu! Poate era mai bine pentru amândoi!

Să ai grijă de tine pe unde vei fi! Eu te aştept oricât de mult!...

Toate bune, Alex.

Mira era de atunci şi mai mult timp plecată în străinătate. Chiar şi când era acasă nu se puteau întâlni prea des şi datorită precauţiilor privind menajarea sentimentelor soţiei, care, chiar dacă devenise mult mai înţelegătoare, urmărea atentă orice mişcare. Ţinta ei era finalizarea relaţiei celor doi, întreruperea totală a comunicării dintre ei. Chiar şi el era foarte tensionat de indecizia Mirei în ceea ce îl privea. Simţea că încă sunt multe multe lucruri pe care nici el nu le ştia. Era într-o aşteptare continuă, care nu se mai termina! Un anumit fel de "bine", pe care îl aştepta din relaţia lor, se tot amâna de azi pe mâine şi apoi pe mâine-poimâine. Din când în când îi mai trimitea câte o poezie.

Se bucura când primea poezii de la el! Constata însă că acestea aveau o tentă tot mai pesimistă, uneori chiar morbidă! O bucura, chiar şi aşa, menţinerea lui într-o dispoziţie creatoare. Ştia că el a început să scrie poezii datorită iubirii pentru ea şi în sufletul său se mândrea cu

aceasta. Atâta timp cât crea înseamna că o iubea! Nu ştia cât de dureroase erau aceste poezii pentru el. Ele veneau dintr-o disperare care se perpetua.

Dorina ajunsese să considere ca pe ceva normal anormalitatea în care trăia, fără voinţa sa, legată de relaţia soţului său cu Mira. A fost o mare surpriză pozitivă şi pentru el, ştiind comportamentul ei precedent. Ce este foarte important, este că adoptau o politică deschisă, adică discutau. Discutau, comparau, se certau, se împăcau, se iubeau, iar discutau…

Era o situaţie de un dinamism nebun.

- Cum crezi tu că ar trebui să mă comport eu, soţia ta, când tu îmi spui că iubeşti nebuneşte o altă femeie?...

- Nu ştiu!... Este ceva care mă depăşeşte. Aşa ceva nu am mai trăit niciodată! Am mai depăşit o relaţie cu altă femeie de când sunt cu tine, dar a fost altfel.

- Şi eu simt că este altceva! De aceea sunt şi foarte îngrijorată şi încerc să te înţeleg. Cealaltă era o femeie, care în lipsa bărbatului, mereu

plecat în străinătate, îşi umplea timpul şi îşi satisfăcea poftele cu tine. Tu erai foarte stresat şi aveai nevoie de ceva diversitate sexuală. Acum este altceva, eşti total schimbat, ai o privire aiurea. I-ai scris cărţi, poezii!... Te domină total această femeie şi eu chiar nu ştiu ce să mai fac! Mi-ai spus că nu faceţi sex şi te cred, dar asta este şi mai rău, pentru că va lungi la infinit această relaţie. Dacă o făceaţi, într-un an, doi, trecea şi veneai iar cu mintea acasă!...

- Dar nu văd de ce te deranjează această relaţie!... Este doar ceva mental!... Comunicăm doar la nivel artistic. Este pentru mine o muză. Ai văzut că şi Mircea Cărtărescu, pe care tu îl apreciezi atâta, şi care s-a declarat un familist convins, a spus că are muze şi le plasa pe acestea în zona divinităţii. Şi eu simt că aşa este! Poţi să te lupţi cu divinitatea? Este mai bine să o iei aşa cum este şi să lăsăm timpul să lucreze.

- Cât să mai lucreze şi timpul ăsta? Am crezut că odată cu vârsta o să termini cu divinizatul oricărei fufe care îţi iese în cale şi îţi zâmbeşte frumos!... Am pierdut orice speranţă când am auzit că taică-tu voia să se recăsătorească la 85 de ani!...

- De ce nu vrei să vezi şi partea pozitivă a lucrurilor? Am ajuns la o vârstă la care de obicei soţii trăiesc mai mult pentru alţii decât pentru ei. Aceste întâmplări de natură paranormală, după părerea mea, ne-au readus la viaţă. Parcă am întinerit cu douăzeci de ani fizic, iar din punct de vedere creaţie sunt mai creator ca niciodată. Ştiu că te supără, dar aceste transformări pozitive sunt legate de această femeie, de această muză.

- Taci, că îmi vine să-ţi dau cu ceva în cap!... O să caut o oală de lut. La ţară se spune că, atunci când unui bărbat îi ia minţile o femeie mai în vârstă ca el, leacul este să-i spargi în cap o astfel de oală!...

- Nu-mi prea place acest leac!... Dacă totuşi o să-l foloseşti, dogeşte un pic acea oală înainte. Bănuiesc că nu vrei să mă omori de tot!...

- Stai liniştit, că nu o să mori tu de mâna mea! Când te-am manipulat să mă ceri de nevastă, am făcut-o pentru că te iubeam, am făcut-o ca să te am pentru toată viaţa, nu ca să te omor! Te iubesc şi acum,... deşi nu meriţi!... Te şi invidiez într-un fel, pentru norocul de a iubi aşa, ca un liceean, la vârsta ta. Eşti un mare beneficiar al sorţii!... Dar, vezi, nu mai intra prin fel de fel de

combinaţii, cu fel de fel de curve, că poate te termină altcineva căruia îi strici cine ştie ce interese. Nu de la mine va veni răul tău, chiar dacă tu mă consideri, de mult, ca fiind cel mai mare duşman al tău!...

-Îţi mulţumesc pentru comportamentul tău. Cred că peste nouăzeci la sută din femei ar fi divorţat după asemenea întâmplări! Sunt afectat de ataşamentul tău, dar asta nu înseamnă că voi renunţa la scris, că voi renunţa la muze. Dacă simţi o dorinţă de revanşă, află că din partea mea nu va fi nicio supărare dacă şi tu ţi-ai găsi un alt barbat. Ştii filozofia lui Anghel şi de asemenea ştii că eu am fost adeptul lui.

- Să nu te mai aud vorbind de acel individ!... Apreciez realizările lui filozofice, dar din punct de vedere uman a fost un ratat!... Nu aş dori, sub nicio formă, să-l iei de model!... Eu nu voi dori niciodată un alt bărbat! Mie, oricare alt bărbat îmi produce silă. Dacă va fi vreodată să mă părăseşti, nu voi mai avea niciun alt bărbat în viaţa mea!... Nu înţeleg cum alţii pot gândi altfel!...

Au terminat amical o discuţie de care lui i-a fost foarte teamă. La sfârşitul acestei discuţii, i-a cerut să fie mai atent la afişarea în public, pentru

că ar afecta-o mult anumite discuţii care ar fi putut apărea pe tema relaţiilor lui amoroase.

Mira plecase iar la Londra. Dacă înainte căuta să găsească o soluţie să stea mai mult în ţară, după atmosfera creată, legată de campania de europarlamentar, venea mult mai rar în ţară. Avea ceva contradictoriu în gândire, ceea ce i se întâmpla rar. Pe de o parte, ar fi plecat cât mai departe de ţară, afectată de atacurile injuste şi nemeritate la care fusese supusă în campania electorală, pe de altă parte era atrasă de ţară, pentru că acolo era cel de care se reapropiase în dificila perioadă de alegeri. Făcuse atâtea sacrificii pentru ea, fusese aşa de corect, cald, echilibrat, cum nu şi-ar fi imaginat că poate fi un bărbat român.

O preocupa însă şi relaţia cu Paul! Deşi el se izolase undeva la ţară, se retrăsese din cele mai multe activităţi şi se vedeau mult mai rar, sentimental erau la fel de apropiaţi ca atunci când s-au cunoscut. Corespondau tot timpul, indiferent pe unde se afla ea, lucrau de la distanţă la o carte comună, se sfătuiau ori de câte ori unul sau altul simţea nevoia.

Stabiliseră împreună, atunci când au decis să aibă o viaţă comună, să se respecte reciproc şi atunci când va apărea o nemulţumire a unuia să o spună celuilalt fără nicio reţinere. Stabiliseră, încă de la început, că dacă relaţia lor nu va mai merge, să se separe amiabil. În fond, ei nu erau căsătoriţi şi nu voiau să introducă neajunsurile căsătoriei într-o relaţie liberă de alte constrângeri. Amândoi aveau experienţa unor căsătorii precedente, de care fiecare era nemulţumit în felul lui.

Avea o mare reţinere. Încercase odată să deschidă o discuţie de principiu cu Paul, privind vreo eventuală separare a lor într-un viitor nedefinit, şi răspunsul lui a fost atât de radical încât a întrerupt-o imediat. Îi spusese, atunci, că ar muri într-o asemenea situaţie! Convieţuirea îndelungată a două persoane creează aceleaşi deprinderi ca şi căsătoria, chiar dacă nu există o relaţie oficială!

Totuşi, discuţia trebuia făcută. Nu era drept faţă de cel care ardea ca o flacără în jurul ei, alături de care se simţea foarte bine şi al cărui viitor îl simţea legat de al său. Se apropiase de el exact cum se întâmplase cu 15 ani în urmă cu Paul, prin discuţii inteligente, modul comun de a gândi, căldură şi grijă reciprocă. În relaţia lor cu

Mira, cei doi bărbaţi se asemănau foarte mult. Acesta a şi fost şocul ei când a avut primele discuţii cu Alex. Se întreba cum pot să se asemene atât de mult doi oameni care s-au născut în locuri şi medii sociale diferite, în alte culturi, în alte vremuri. Doar ea realiza această asemănare şi nu dorea sub nicio formă ca ei să afle unul de altul. Nu ar fi dorit niciodată să-i spună ceva unuia despre celălalt!

Cum la nişte oameni normali existenţa unor copii este cea mai vie dovadă a relaţiilor lor ca bărbat şi femeie. În cazul unor intelectuali existenţa unor lucrări, a unor proiecte comune reprezenta rodul relaţiei lor foarte apropiate. Paul şi Alex, cunoscând gradul de exclusivitate al Mirei în privinţa abordării unor lucrări comune cu un bărbat, nu puteau să nu-şi manifeste măcar principial interesul unuia faţă de celălalt. La un moment dat, fiecare dintre ei ajunsese să se întrebe cine este "celălalt coautor"?... "Copiii" lor erau lucrările comune, cărţile comune!

De o persoană ca ea era greu să nu te ataşezi, dacă te accepta să lucrezi ceva în comun o perioadă mai lungă de timp. Aceşti doi bărbaţi erau dintre cei foarte puţini care au avut această mare şansă în viaţa lor.

Mira intuia această situaţie şi tocmai de aceea îi era teamă de discuţia cu Paul. A plănuit să-l viziteze la ţară, acolo unde el se retrăsese de mult timp. Poate şi această retragere a lui putea să fie un argument în favoarea ei, în discuţia pe care urma să o aibă.

Întâlnirea a decurs cald şi amabil, aşa cum au fost toate întâlnirile lor de când s-au cunoscut. Paul era un bărbat delicat, bine educat, cult, care făcea pe oricine să se simtă bine în prezenţa lui. Nu se mai văzuseră de câteva luni. I-a povestit de lansarea cărţilor, de campania electorală. Nu erau noutăţi pentru Paul, pentru că ei comunicau zilnic prin mijloace electronice, dar era prima oară când discutau aceste subiecte faţă în faţă. Nu a putut evita să arate rolul major al lui Alex în acele realizări, în acele evenimente majore din viaţa ei, la care el a intrebat-o direct:

- Cine este acest om? Cum l-ai cunoscut, care este rolul lui în viaţa ta?

De ceea ce se temea a şi apărut în discuţia lor, dar era de fapt şi scopul vizitei. A căutat să-şi găsească bine cuvintele, pentru a nu răni un om la care ţinea, pe care îl aprecia, alături de care a avut o viaţă comună îndelungată fără a-i avea

absolut nimic de reproşat. Trebuia doar să facă faţă tumultului vieţii, care vine peste noi fără ca noi să-l chemăm.

- Ştii că nu pot sta fără a lucra la ceva! Pe mine, inactivitatea mă omoară! Sper să nu ajung vreodată să nu am ceva de făcut, pentru că atunci voi muri! Am început să scriu cu el mai multe lucrări privind interdisciplinaritetea. Este un om interdisciplinar prin excelenţă, are un spirit creator deosebit. Este cercetător, inventator, om de afaceri, profesor, prozator şi, de acum, poet! Am lucrat mult împreună la modelarea matematică a fenomenelor economice. Este un bun matematician. A început să lucreze la ceva foarte interesant, la modelarea matematică a comportamentului uman! Pe acest subiect a şi scris un eseu, care s-a lansat odată cu ”cartea noastră”.

- Când spui ”cartea noastră”, te referi la cartea ta cu mine sau la cartea ta cu el?...

Această nuanţă comparativă, introdusă în discuţie de Paul, a făcut-o să se teamă de evoluţia ulterioară a discuţiei, dar nici nu putea să-i nu-i răspundă la întrebare.

- Cartea mea cu el, pentru că cea cu tine ştii bine că nu era gata! Nu este gata nici acum! Sper să fie gata cam într-o lună, dacă pot să mă ocup numai de ea. Mai am in paralel o serie de alte termene. Atunci când s-a făcut afişul comun, cartea mea cu tine a fost doar anunţată ca viitoare apariţie.

- Şi,... ce înseamnă "de acum poet"?...

- Pentru că celelalte calităţi le avea şi înainte, dar poet a devenit de când îl cunosc.

- Vrei să spui că a devenit poet de când te-a cunoscut pe tine, scriind poezii dedicate ţie?... Săracu' de el!...

Atât a mai apucat să spună. Ce o fi vrut să spună cu "săracu"? S-a schimbat brusc la faţă, a început să aibă convulsii.

Mira a chemat salvarea, care l-a dus în stare de inconştienţă la spital. A murit peste câteva zile. A mai avut posibilitatea să-şi vadă pentru ultima dată cei doi copii, cărora le-a spus despre binecuvântarea pe care a avut-o de a trăi în ultima parte a vieţii alături de o asemenea femeie.

La câteva zile de la plecarea ei din ţară, Alex a fost surprins când a văzut că avusese un apel telefonic nepreluat de la Mira, din străinătate. Se întâmpla destul de rar! De obicei, comunicau prin e-mail. Avusese telefonul închis, fiind într-o şedinţă. A sunat-o. Avea o premoniţie că se întâmplase ceva grav. I-a răspuns aproape plângând.

- Ce este,... ce s-a întâmplat?...

- Sunt aşa de supărată, cum nu am mai fost de când mi-au murit părinţii!... Scuză-mă ca te-am sunat, dar simţeam nevoia să vorbesc cu cineva şi despre aşa ceva nu pot vorbi decât cu tine. Nu am cu cine vorbi,... nu am pe nimeni altcineva căruia să-i pot spune prin ce momente dificile trec!...

- Nu este nici o problemă! Spune, descarcă-te, ştii că sunt un bun ascultător!...

- A murit cel mai bun om pe care l-am cunoscut în Anglia!... Era, aici, ceea ce eşti tu pentru mine în România. A fost cel mai important sprijin al meu, a fost pentru mine mamă, tată, frate, soră, prieten! A murit în faţa mea şi nu am putut să-l ajut cu nimic!...

- Bine, dar nu cred că trebuie să te învinovăţeşti pentru asta!... S-a întâmplat, doar nu eşti doctor!... Nu ai chemat salvarea?...

- Am chemat-o, dar nu a mai avut ce să mai facă! Era deja inconştient când a venit!

- Şi acum ce faci?... Unde eşti?...

- Mă doare foarte tare!... Îmi vine să urlu!... Te-am sunat ca să mă mai descarc, simt că mor şi eu!... Simt că nu mai pot trăi!... Am dureri mari în piept, pe care nu le-am mai avut până acum!...

- Bea apă rece, tuşeşte şi respiră adânc!... Ai o insuficienţă cardiacă pe fond de stres!... Eşti o femeie puternică, o să treci şi prin asta, aşa cum ai trecut prin multe altele!... Îmi pare rău că în aceste momente grele nu sunt cu tine acolo!...

- Mulţumesc mult,... îmi eşti de mare ajutor în aceste momente!...

- Mă bucur să te pot ajuta! Am avut şi eu ocazia, de mai multe ori, să învăţ de la tine ce înseamnă să fii puternic! Dacă nu te supăr, aş vrea să-ţi dau un sfat: când a murit maică-mea, singurele momente în care mai uitam de durere erau când făceam efort fizic. Odată am mers pe

jos de acasă până la institut, în partea cealaltă a oraşului. Cred că erau vreo cincisprezece kilometri!

- Exact asta şi fac în acest moment!... Sunt câteva ore de când merg pe jos! Am ajuns în anumite zone pe care nici nu le cunosc!...

Alex era deosebit de afectat de ce se întâmpla, nu avea nimic în gând referitor la fondul situaţiei, dar căuta să găsească orice subiect de discuţie pentru a-i distrage atenţia de la situaţia dureroasă în care se afla.

- Cine era acest om?...

- Îţi aminteşti când ne plimbam prin parc, la Sibiu? Ţi-am spus despre cineva care şi-a părăsit familia pentru mine. Despre el este vorba!...

Lui i-a părut rău că îi pusese această întrebare, pentru că răspunsul ei i-au răscolit anumite amintiri dureroase. Odată deschisă discuţia, trebuia s-o continue.

- Bine,... dar mi-ai spus că era un nebun,... dintre mulţi alţii, căruia nu i-ai dat nicio atenţie, şi despre care nu mai ştiai nimic ce s-a întâmplat!...

- Aşa şi este, dar acum mi-am dat seama că am greşit că l-am tratat aşa!... Ar fi trebuit să-i raspund pozitiv acestui om!... Acum a murit şi nimic nu se mai poate repara!... A murit în faţa mea!... Mă simt foarte vinovată. Uneori, în viaţă, poţi greşi, încercând să fii prea corect şi cu lumea şi cu Dumnezeu!... Este oare numai un bine şi numai un adevăr pe lumea asta? Este foarte greu alegi!... Când el trăia, nu aveam acest sentiment de vinovăţie, acum însă este altceva! S-a întâmplat ceva foarte rău, de care mă simt vinovată!...

- Dar ce s-a întâmplat aşa de rău şi nu poţi să-mi spui nici mie?... Ştii că mie poţi să-mi spui orice!... Eu nu vreau decât să te ajut.

- Nu pot să-ţi spun şi cred că nu este bine să afli vreodată acest adevăr!...

- Apropo de filozofie, de adevărurile care pot fi spuse şi adevărurile care nu pot fi spuse, a murit zilele acestea şi prietenul meu Anghel, ”filozoful”. A fost găsit mort în casă!...

- Of, Doamne!... Parcă suntem sortiţi să trăim mereu situaţii similare!... La amândoi ne-au murit cei mai buni prieteni!... Condoleanţele mele, ştiu cât de apropiat îţi era!

- Îi simt lipsa! Era cel care era în stare să moară pentru "adevărul absolut". Şi a murit! Adevărul absolut pe care îl trăim cred că este acela că, deşi populaţia creşte, oamenii sunt tot mai singuri. Cred că de singurătate a murit bietul Anghel!...

Mira era aşa de tulburată încât el a considerat că este bine să nu insiste. A lăsat-o pe ea să se descarce. A ascultat-o mult. Era surprins de depresia ei. Nu o cunoscuse niciodată aşa. De obicei, ea era cea tare, dovedind de multe ori acest lucru. Acum era cu totul altceva. Îi reveneu în minte temerile că nu ştie tot, că ea încă nu i-a spus tot. Însă, pe masură ce ea devenea tot mai patetică, începea să intre şi el într-o stare de tulburare. Ea vorbea cu el ca şi cum între ei n-ar fi existat nimic! Nu realiza faptul că vorbeşte cu un om care o iubea nebuneşte, care ar fi fost în stare să-şi dea şi viaţa pentru ea. Ea era atât de bulversată încât nu mai ţinea cont de nimic, iar în acest timp îl rănea continuu prin ceea ce spunea, prin regretele sale după un alt bărbat, despre care el nu ştiuse nimic până atunci. El s-a stăpânit, a ascultat-o până la capăt şi i-a promis în continuare tot sprijinul său moral pentru situaţia

prin care trecea. După aceea, a intrat însă el într-o criză existenţială. Se gândea la acel om, despre care nu ştia decât ce-i spusese ea, că era un nebun care a facut mari sacrificii, fără ca să-l încurajeze în vreun fel. Cu toate aceste sacrificii, nu a obţinut nimic, nici măcar în douăzeci de ani, confirmând astfel ce spuneau alţii despre ea, că este "Maica Domnului". Pe el nu îl preocupa ideea că ea nu i-a cedat acelui bărbat nici măcar în douăzeci de ani, ci îl durea faptul că, în sinea lui, el dorea o relaţie totală cu Mira şi acum îşi vedea toate năzuinţele năruite. Realiza imposibilitatea ajungerii la iubirea ei şi asta îl dezechilibra psihic. Pe de altă parte, dacă ea îl iubea atât de mult pe acel om care a decedat, iubirea ei s-a dus în pământ pentru totdeauna odată cu el! O iubea cu disperare, iar aceste noi întâmplări îl îndepărtau şi mai mult de momentul mult visat, când ea va fi a lui total, fără alte probleme de viaţă sau de conştiinţă. Acum se deschideau alte necunoscute între ei!...

A sunat-o în fiecare zi, pentru a o consola. Se temea de vreun gest necugetat din partea ei, în starea în care o simţea că este, mai ales că decisese să meargă la înmormântare, care putea să-i crească şi mai mult starea de deprimare în care se afla.

După înmormântare, s-a întors în ţară. S-au întâlnit. Amândoi erau într-o stare de extremă agitaţie. Dacă-i vedea cineva, nu i-ar fi recunoscut. Ea suferea mult pentru acel om, care tocmai murise, iar el suferea la fel de mult pentru ea. Ea era obosită, îndurerată, deprimată, iar toate acestea se puteau citi pe faţa sa, el era nebărbierit de o săptămână, cu privirea răvăşită, ceea ce îi dădea un aspect de sălbatic. Cu vocile sfâşiate de durere, au început o discuţie în care fiecare parcă venea de pe altă lume:

- Bună, a început el! Eşti mai bine?...

- Bună, dar numai bună nu este. Doamne, ajută-ne!...

- Spune-mi mai multe. De ce nu mi-ai spus nimic despre acest om?...

- Te rog, ajută-mă! O să-ţi spun tot, dar ia-mă uşor, că sunt foarte stresată, foarte obosită. Cred că nu am dormit de o săptămână!

- Dacă l-ai iubit atât de mult, de ce nu i-ai spus că-l iubeşti când trăia? Cum ai putut să chinui douăzeci de ani un om, să-l ţii într-o asemenea tensiune? Este inuman cum te-ai comportat cu el! Puteai să-l respingi clar de la bun început, îl durea

un timp şi pe urmă îi trecea, dar nu-l ţineai atâta timp într-o asemenea tensiune!

- Nu a fost aşa! Am avut o relaţie totală cu el, dar el a dorit să ne căsătorim oficial şi eu nu am vrut asta, iar acum îmi pare foarte rău.

- Bine, dar asta nu era ceva nou, să-i creeze un şoc acum! Bănuiesc că acest refuz i l-ai spus cu mult timp în urmă?

- Da!... Îmi pare rău. El a fost pentru mine şi mamă, şi tată, şi soră, şi frate, şi amant, şi coleg, şi profesor, şi sfătuitor, spunea ea, repetând această idee, realmente pierdută în amintiri dureroase.

Ea părea a nu realiza motivul pentru care Alex era atât de tulburat. Când iubim cu disperare pe cineva, nu îi înţelegem totdeauna pe cei care ne iubesc pe noi. Acest fapt făcea ca pe el să-l doară şi mai tare. El simţea că ea încă nu i-a spus tot, că mai sunt încă lucruri nespuse între ei. Cine ştie câţi alţi asemenea necunoscuţi mai erau în viaţa ei? Deja se năruia sistemul lui de încredere.

Se constituise un pentagon al iubirii, dar şi al morţii, în care Dorin era aproape mort fizic de zeci de ani, Paul dispăruse aşteptând moartea acestuia

şi căsătoria cu Mira, aceasta era împovărată de regrete după pierderea lui Paul, Alex era dărâmat de iubirea neîmpărtăşită pentru muza sa, iar Dorina regăsise marea sa iubire pentru Alex. Doar Dumnezeu mai putea şti ce avea să urmeze! În epistemologia iubirii lor pentagonice se pare că unii dintre ei au neglijat una dintre întrebările esenţiale ale existenţialismului lui Nietzsche, *"cât adevăr poţi să suporţi?"*.

Alex încerca să se echilibreze şi căuta să-i insufle şi ei o speranţă de viitor alături de el, să o scoată din disperarea în care intrase. Trăind fiecare cu durerea sa, a trecut ceva timp.

Pentru a mai uita durerea, el încerca să facă ceva, să lucreze câte ceva. Ea îl rugase să o ajute să-şi actualizeze CV-ul. Căutând nişte citări ale sale din cărţi şi reviste, pe internet, a căutat atât pe numele ei cât şi pe numele coautorilor săi la diferite lucrări. Paul era unul dintre aceştia. Căutând aceste citări a văzut, din întâmplare, anunţul mortuar al lui Paul, alături de diverse alte ştiri legate de activitatea lui.

A fost un şoc pentru Alex! Atunci a realizat că decedatul, "nebunul" care abandonase totul pentru ea, era "homosexualul" cu care a scris

”cartea engleză”. De ce i-a ascuns totul? Când el îi scria poezii răscolitoare despre intangibilitatea ei pe post de icoană, de ”Maica Domnului”, ea avea un amant!... Mintea lui a început să i-o ia razna. Căuta metode care să-l ajute să se depărteze de ea. De câte ori credea că s-a apropiat mai mult de ea, apărea ceva care îi îndepărta şi mai mult. Părea că intră şi el în rândul blestemului bărbaţilor care au reuşit să se apropie de ea. Cu toată durerea pentru situaţia ei, începuse să nu-şi mai poată stăpâni propria suferinţă. Nu putea suporta minciuna care l-a însoţit pe toată perioada de iubire dezlănţuită pentru ea. Se tot întreba cum a putut să-i facă aşa ceva. Acum începea să înţeleagă acel „ceva” care o împiedica să se apropie decisiv de el, să fie femeia lui.

A sunat-o, să-i spună despre dureroasa lui descoperire. De data aceasta el era cel cu vocea stinsă şi-i vorbea printre lacrimi. Ea i-a simţit disperarea, a intuit că s-a întâmplat ceva rău şi cu el. Până atunci, el era cel care încerca să o ajute, care o liniştea când era tensionată, care căuta să-i orienteze gândirea spre viitor, când poate va fi mai bine. Acel viitor al ei, pe care el îl vedea indiscutabil legat de viitorul lui, părea că nu mai

vine! De data aceasta, el era cel care avea nevoie de ajutor.

- Ce este? Ce s-a întâmplat?

- Căutând acele citări din cărţi şi reviste, de care m-ai rugat pentru CV-ul tău, am găsit întâmplător anunţul mortuar al coautorului tău, cel cu care ai scris "cartea engleză"!... El este decedatul pentru care suferi acum,... "nebunul" care şi-a părăsit familia pentru tine,... "homosexualul" care-mi aprecia textul de pe afiş?...

Simţea în telefon tuburarea ei. Era ceva la care nu se aştepta. Era ceva care trebuia să dispară odată cu Paul, să dispară pentru totdeauna! Era ceva despre care nimeni nu ar fi trebuit să mai ştie, precum nimeni nu ştiuse despre toată viaţa ei, trăită în umbră cu Paul.

- Da,... el este! Îmi pare extrem de rău că ai aflat. Aş fi vrut să nu afli niciodată!...

- De ce nu mi-ai spus că el este cel care a murit? Eu oricum nu-l cunoşteam nici pe el, nici pe altcineva!

- Nu vreau să vorbim mai mult despre el. Mă doare foarte tare dispariţia lui şi nu sunt pregătită pentru această discuţie. Aş fi dorit să nu afli niciodată de existenţa relaţiei mele cu el. Dumnezeu m-a binecuvântat să vă cunosc pe amândoi, dar nu am dorit ca aceasta să se suprapună în timp. Este prea mult pentru mine!... Vorbim altă dată. Ajută-mă să îmi treacă această durere!...

Alex a încercat să lase un pic timpul să lucreze pentru a i se atenua durerea. Mira însă, care era în continuare distrusă de dispariţia lui Paul, nu făcea altceva decât să-i sporească această durere. Dacă înainte a căutat să-i ascundă identitatea decedatului, acum, de fiecare dată când se întâlneau, îi vorbea numai despre el, despre meritele lui, despre talentele lui. Se refugiase total în trecut. I-a trimis copii după scrisorile primite de la Paul, ceea ce l-a afectat foarte tare. Văzând că mesajele ei cuprindeau doar această avalanşă de laude aduse defunctului său amant, o perioadă nu i-a mai răspuns la mesaje.

A încercat, ca şi altădată, să iasă din starea de haos mintal în care se afla, scriindu-i poezii rele.

Îşi făcea speranţe că o va uita, chiar cu riscul că va trebui să o urască pentru aceasta. De multe ori ura înlocuieşte dragostea neîmplinită! Îşi făcea iluzii că astfel iubirea pentru ea va trece.

A compus poezia "Şi totuşi trece". I-a trimis-o cu sufletul îndoit, dar i-a trimis-o!...

Şi totuşi trece

Cândva, pe când
primeam mesajul tău,
era precum
trimis de Dumnezeu,
nimic pe lume
nu era mai sfânt,
el îmi umplea pe loc
întregul gând.
Gândeam la tine
atât de mult,
că toţi înţelegeau,
dar tu te-ai prefăcut!...
Azi nici măcar
nu mai tresar
când văd mesajul tău
că vine iar,
căci este *ca al tuturor*,
fără inimă şi fără dor!

De farmec sfânt
tu te-ai cuprins,
acum o ştiu prea bine,
dar tot atât de bine ştiu
că n-a fost pentru mine!...
Eu te-am privit,
de la început
smerit, ca pe-o icoană,
dar tu ai vrut să fii
doar... o cucoană!
Eu o vedeam în tine
pe Maria, sfânta şi eterna,
iar tu erai, de fapt,...
Maria Magdalena!

Nu mai găsea nicio raţiune la nimic, nu o mai înţelegea deloc, nu mai credea în ea. Nu mai avea încredere în viitorul său alături de ea, se gândea la câte alte lucruri nu i le-a spus şi ce altceva mai putea ţine ascuns.

Între timp, în derularea proiectului lor se ajunsese la organizarea unei Şcoli de vară la Constanţa, similară celei de la Sibiu, care fusese cu un an în urmă.

Urmau să se întâlnească acolo şi îi era foarte teamă de poziţia ei după citirea ultimei poezii. Îi părea rău că i-a trimis-o! Partea lui din Şcoala de vară a ieşit excelent. Împreună cu doctoranzii săi, au prezentat în plen două brevete de invenţie premiate la Salonul Internaţional de la Geneva. Invitaţii lui, mari personalităţi naţionale, veniseră, se aflau acolo, crescând nivelul acestei manifestări. Profesional, avea toate motivele să fie satisfăcut.

În prima parte a zilei nu a putut discuta cu ea. Era tot timpul în vorbă cu altcineva. Erau foarte mulţi participanţi. Mulţimea, care la Sibiu îi unea, de data aceasta îi despărţea. Cu un an înainte, nu ştiau aproape nimic unul despre altul, dar erau plini de speranţe, iar acum ştiau aproape totul, dar nu mai aveau nicio speranţă!...

A sunat-o pe telefon şi au stabilit să se întâlnească la masa de prânz, la o masă mai separată, pentru a putea vorbi. A acceptat fără comentarii. A început el:

- Mi-a fost frică de întâlnire! Te rog să mă ierţi pentru ultima poezie. Îmi pare rău că am vrut să

mă descarc, aruncând spre tine. Mi-a părut rău imediat ce ţi-am trimis-o!

- Nu este o nicio problemă! Nu mă supăr eu pe tine pentru atâta lucru! Pentru ce ai spus, ai scris, ai compus, ai făcut tu pentru mine, nu mă voi supăra pe tine niciodată! Te înţeleg şi pe tine prin ce treci!... Cât ne-o mai încerca Dumnezeu?...

Era bucuros că a trecut de acest prim pas al discuţiei! A continuat ea:

- Am găsit prin calculator şi pe acasă, fel de fel de scrisori, începuturi de romane de la Paul, care îmi erau adresate, dar pe care nu mi le trimisese când trăia!...

Alex deja se schimbase la faţă. De la moartea lui Paul, de câte ori vorbeau, acesta era unicul subiect! El nu se mai regăsea în nimic, parcă nici nu mai exista! Ea se afunda tot mai mult în trecut, fără nici cea mai mică intenţie de a trăi în prezent. De viitor nici nu mai putea fi vorba! Noţiunea de viitor parcă nu mai avea niciun sens pentru ea. Avea un dureros gând, că prezenţa lui începuse să o deranjeze în peregrinările ei prin trecut!

- Este extraordinar!... Iată,... şi el îmi scria romane!... Uite ce scria!...

Era prea mult pentru el. Nu o mai urmărea atent, dar o auzea cum se mira că, în scrieri făcute cu peste cincisprezece ani în urmă, Paul folosea expresii precum ”eşti o parte a codului meu genetic”, ”să dăm timpul înapoi”, ”să dăm timpul înainte”, ”să trăim în alte vieţi” etc., expresii cu care Alex o obişnuise în poeziile lui scrise cu câteva luni în urmă!... Chiar şi modul cum o apelau fiecare, în alt timp şi spaţiu, era la fel, Paul îi spunea ”Mymira”, iar Alex, ”Miramea”, prin unirea articolului de nume.

Ea continua să citească din scrierile lui Paul, iar Alex zicea, doar pentru el, din când în când, ”Da”, cu mintea pierdută. Era vizibil preocupat, dar totuşi continua să urmărească tot ce spunea ea. L-a observat că este absent şi l-a întrebat la ce răspunde când tot zice ”Da”. I-a spus că îşi răspunde singur la nişte întrebări personale. Acel răspuns se referea la faptul că ea continua să se refugieze în trecut şi părea că nu dă nicio şansă viitorului.

Nu ştia ce să facă şi cum să schimbe această situaţie. Evident, nu putea să-i ceară să şteargă

aşa repede toate amintirile dureroase din trecut, dar se aştepta să vadă la ea măcar o intenţie de a se gândi şi la viitor. A întrebat-o:

- Ce îţi spunea Paul acum cincisprezece ani îţi spuneam şi eu acum câteva luni. Pe mine de ce nu mă crezi?

- Cine ţi-a spus că nu te cred?...

- Privirea ta, comportamentul tău....

Nu au mai continuat discuţia, ea nu mai era atentă. Ca să o rupă din acea cădere în trecut, s-a gândit să o invite la o plimbare prin oraş. Timpul permitea, pauza de prânz a conferinţei era suficient de lungă. Gândea că mersul pe jos, schimbarea ambianţei, ar putea să-i schimbe şi starea psihică. La un moment dat, treceau prin piaţă, pe lângă o tarabă cu flori. Se auzea o voce de bărbat strigând în direcţia lor:

- Doamnă, doamnă, ...

Mira şi-a dat seama că striga după ea. S-au îndreptat în direcţia tarabei cu flori. Erau vânzătorii de flori, un bărbat şi o femeie. Probabil soţ şi soţie.

- Doamnă, vă rugăm ceva. Dar nu vă supăraţi?...

Era cu mintea cu totul în altă parte. Cu o voce pierdută, le-a răspuns celor doi:

- Nu mă supăr!... Cu ce vreţi să vă ajut?

- Doamnă, noi am pus pariu, între noi, care ghiceşte vârsta dumneavoastră. Tot oraşul vă cunoaşte, vă admiră şi discută!...

Mira arăta foarte bine. Arăta cu mult mai tânără decât vârsta ei reală. Cu toată tristeţea ei din ultima perioadă, nu îşi pierduse cu nimic acea frumuseţe nobilă, acea maiestuozitate în gesturi, plus grija zilnică de a se îmbrăca elegant. Era totdeauna foarte mândru să meargă alături de ea.

Pariul celor doi florari, departe de a o supăra, a scos-o din starea tensionată în care era. Un zâmbet a apărut pe faţa ei. A devenit şi el, brusc, mai bine dispus. Părea că ideea lui cu plimbarea prin oraş va da roade. Continuă discuţia cu cei doi:

- Uite cum facem: dacă îmi faceţi un frumos buchet de flori care să îmi placă, atunci arbitrez între voi, cu cartea de identitate la vedere! Nu

vreau ca cineva dintre voi să rămână cu ideea că a fost păcălit! Dacă nu îmi place buchetul, nu mă interesează propunerea voastră!...

Timp de câteva minute, s-au mai plimbat prin apropiere. Cei doi florari i-au făcut o splendoare de buchet, de care ea a fost evident mulţumită. Cei doi au scris fiecare pe un câte un bileţel varianta lui de vârstă, iar apoi Mira le-a arătat documentul de identitate. A câştigat bărbatul. Întâmplarea a distrat-o şi părea că pentru moment părăsise durerea trecutului. Ştia că se discută mult şi apreciativ despre ea, despre frumuseţea, dar şi despre vârsta ei. Ambii păreau mulţumiţi, chiar au schiţat un zâmbet. Nu a fost însă de durată. Imediat, i s-a adresat lui Alex:

- Zâmbeam, pentru că un moment gândul mi-a zburat la cel care nu mai este şi care, într-o asemenea situaţie, ar fi zis: ”Aş vrea să-ţi pun o pancartă pe piept pe care să scrie ”Ea este a mea” “. Văd că şi pe tine te-am distrat. Mă bucur că ţi-am smuls un zâmbet!

Îi smulsese un zâmbet, dar era un zâmbet trist. Remarca ei, referitoare la cel dispărut, arăta că de fapt ea era în continuare cu gândul în trecut şi

toate speranţele lui, puse în acea plimbare, s-au dovedit a fi deşarte.

A condus-o înapoi către Centrul de conferinţe. La întoarcere au mers tăcuţi, fiecare având alte cărări ale gândurilor.

El a plecat după masa de prânz, deşi seara urma să fie o mare petrecere. La cea similară de la Sibiu, din urmă cu un an, ei au fost animatorii petrecerii şi s-au simţit foarte bine. Atunci, Alex organizase atunci un concurs de dans cu premii, care dinamizase mult pe tinerii participanţi. De data aceasta, nu a mai avut nici măcar dispoziţia de a participa. Când a aflat de plecarea lui, nici ea nu a mai participat. Seara, de acasă, i-a trimis un mesaj:

Bună,

Îţi trimit acest mesaj, pe care nu aş fi vrut niciodată să fiu în situaţia să-l scriu! Înţeleg durerea prin care treci şi am făcut tot ce a fost posibil să te ajut să depăşeşti momentul. Simt că insistenţele mele nu te ajută, ci chiar te supără! Cred că acum nu este momentul de a discuta de iubire, ci de existenţă! Astfel, am hotărât să trec

la o tranziţie dureroasă către o existenţă raţională:

- Voi face eforturi să-mi reprim sentimentele de iubire faţă de tine, sentimente pentru care am observat că ai imunitate;

- Îmi propun să apreciez mai mult ceea ce am, o soţie iubitoare şi înţelegătoare şi un fiu excepţional;

- Îmi propun să te las să-ţi trăieşti în linişte durerea şi doliul.

Să ai grijă de tine, Alex.

A doua zi, foarte de dimineaţă, a primit de la ea un mesaj:

Dragul meu,

Este pentru prima dată când îţi spun aşa, deşi totdeauna am gândit-o! Viaţa nu m-a învăţat să fiu foarte darnică cu vorbele de iubire. În principiu, analiza ta este corectă. Nu trebuie să faci nimic în plus pentru a mă convinge de iubirea ta. Sunt de mult convinsă de puternicele tale sentimente în ceea ce mă priveşte, dar fac apel acum la raţiunea ta, de care, deasemenea, m-ai convins că dispui din belşug. Înainte de orice alte

exerciţii de logică, care îţi plac în mod deosebit, te-aş ruga să-ţi răspunzi în interiorul tău la următoarea întrebare, dacă eu aş fi murit, tu ai mai fi putut să fii atent la iubirea altei femei???...

Îţi mulţumesc din tot sufletul meu pentru ce ai scris, pentru ce ai fost, pentru ce ai ai compus şi pentru tot ce ai făcut pentru mine în această perioadă, dar eu nu mai pot să mă bucur de nimic! Va trebui să mă izolez de toţi şi de toate! Există ”ceva”, care face ca doliul meu pentru Paul să se prelungească mult, sau să nu se termine niciodată! Acel ”ceva” este legat şi de tine, dar este bine ca tu să nu-l ştii niciodată! M-am considerat totdeauna o femeie puternică, dar iată că peste acel ”ceva” nu pot să trec. Când a murit Paul, am zis că nici celor mai mari duşmani ai mei nu le-aş dori să păţească aşa ceva!

Ai o familie frumoasă, o soţie care te iubeşte şi care îţi vrea binele, chiar dacă te mai supără uneori restrângându-ţi pornirile tale de libertate, ai un fiu excepţional, care îţi vor umple viaţa şi aşa plină de mari realizări. Pentru a nu ne mai chinui unul pe altul, este bine să întrerupem total orice comunicare între noi. Există o legătură dincolo de noi, pe care o simt şi care ne va ţine uniţi pentru totdeauna. Eu te-am atenţionat de

mai multe ori să-ţi păstrezi controlul sentimentelor, dar nici măcar eu nu am reuşit aceasta!...

Acesta fiind ultimul mesaj al meu către tine, îţi doresc linişte şi multe împliniri!

Te rog să nu îmi răspunzi.

Mira

Cu toată rugămintea ei de a nu-i răspunde, el i-a răspuns, totuşi:

Bună,

Este pentru prima dată în viaţa mea când mă doare enorm că cineva este de acord cu mine! Am aşteptat din tot sufletul să mă contrazici. Îţi doresc sănătate şi noroc pentru tine şi cei apropiaţi!

Alex

Deşi ea fusese cea care stabilise întreruperea totală a comunicării dintre ei, la scurt timp după acest mesaj, i-a răspuns:

Bună,

Scuze pentru ultimul meu mesaj!... Nici eu nu mai ştiu ce se întâmplă cu mine!... Îţi mulţumesc pentru eforturile tale de a mă face să mă rup de durerea trecutului! Am încercat de mai multe ori, dar nu am putut. Am apreciat totdeauna eforturile tale! Nu este adevărat că m-ai supărat cumva, că m-ai deranjat în vreun fel. Sper că nu te-ai supărat prea tare pe mine şi putem avea împreună un nou început. Ca dovadă că am început să gândesc pozitiv şi cu speranţe de viitor, te anunţ că am acceptat să merg la două nunţi, una în ţară şi alta în Anglia. Cea din Anglia este în familia unui lord. Iniţial, le refuzasem pe amândouă!...

Dacă am hotărât aşa, acum am o grămadă de treabă!... Trebuie să-mi fac două rochii noi. Ştii doar cât de exigentă sunt cu îmbrăcămintea!

Cu bine, Mira ta

PS: Semnătura este un răspuns la întrebarea din finalul poemului tău.

După întoarcerea de la Sibiu, într-o singură noapte, îi scrisese un poem fluviu, cu zeci de strofe, care se încheia cu întrebarea ”Oare, vei fi vreodată Mira mea?”

Acest mesaj nu a mai ajuns însă în timp util la el! Era exact la un an de la plimbarea prin parcul din Sibiu. Sentinţa din penultimul mesaj al ei era ultimativă, dar şi el simţea că o altă soluţie nu există. Diferenţa dintre ei era doar că ea ştia, iar el nu ştia la ce se referă acel ”ceva” legat de moartea lui Paul!...

Nu mai spera nimic. În definitiv, acel ”ceva” nu îl interesa decât prin faptul că i-a luat definitiv speranţa la iubirea Mirei. Iubirea ei plecase pe lumea cealaltă odată cu Paul!...

A luat două cutii de somnifere, să nu se mai trezească niciodată, să uite de toţi şi de toate. I-a trimis pe e-mail o scrisoare şi o poezie de adio:

Draga mea,

Am plecat la Paul!... Este singurul mod în care mai sper să pot avea acces la iubirea ta, care s-a dus odată cu el pe lumea cealaltă! Sper, să împart cu el ceea ce tu nu ai reuşit să împarţi pe lumea

asta, să îmi spună el, acolo, ceea ce tu nu ai putut, aici!...

Alex

Iubirea de dincolo

Te aşteptam s-apari de undeva,
să ne iubim!...
Voiam, dar nu ne cunoşteam!...
Ne-am cunoscut!...
Dumnezeu în cale mi-te-a scos,
şi totul s-a întors pe dos!...
Ai fi vrut şi tu să mă iubeşti,
dar n-ai vrut să păcătuieşti,
datorii de viaţă îţi stăteau în faţă,
care au trecut,... dar tot nu ai putut!...
Fiindcă te iubeam, m-am rupt de toţi,
am rămas singur cuc,...
ştiind cât ţii de mult la morţi,
m-am pregătit şi eu,... ca să mă duc!...

Poezia spunea acelaşi lucru cu textul, dar succesiunea lor sugera trecerea dintr-o lume în alta, parcă textul ar fi spus că ”am plecat”, iar poezia spunea ”am ajuns”.

Ea a primit răspunsul la penultimul mesaj. Începuse să se impacienteze că nu primea nici un răspuns la ultimul. El era de obicei foarte rapid în răspunsuri!

Nu era unul oarecare, ci era mesajul în care ea îi spunea, în sfârşit, magicul "Da". Acel "Da", pe care el îl aştepta dinainte de cunoaşterea lor fizică, de la apariţia ei ca o nălucă în gândurile şi visurile lui. Acum, când acest răspuns venise, el lipsea de la întâlnirea cu destinul!...

Ea nu a primit însă răspunsul la care s-ar fi aşteptat, cel care presupunea extazul lui Alex la acceptul ei de a avea un viitor comun, ci a primit scrisoarea de adio şi poezia sumbră prin care-i transmitea iubirea lui de pe lumea cealaltă. A trimis mai multe e-mail-uri, mai multe SMS-uri, de la care altădată primea răspunsuri chiar şi în Togo. De data aceasta, nu a primit niciun răspuns!

A sunat la telefon, să vadă dacă este adevărat. Stabiliseră între ei să nu-l sune acasă. Nu putea vorbi când era soţia prin preajmă. Dar nu avea altă soluţie. A sunat insistent şi cineva i-a răspuns la un moment dat. Era Nana.

- Alo!... Cine este?... Pe cine căutaţi?...

- Pe domnul profesor!

- Pe domnul profesor?...

- Da!... Îl caută cineva de la universitate.

- Păi,... nu aţi auzit?...

- Ce să aud, doamnă?...

- Eu nu sunt doamnă!... Sunt o ţaţă de la ţară, care m-am nimerit pe aci!... Domnu' profesor s-a otrăvit!... El era un domn!... Un mare domn!... Praful şi pulberea să se aleagă maică de cine l-a supărat atâta!...

- Alo,... Alo,... Alo!... Nu i-a plăcut vocea mea!... Nana, a insistat, dar din partea cealaltă nu mai răspundea nimeni!...

Mira a înţepenit cu telefonul în mână!... O durere mare în piept a făcut-o să se încovoaie, după care a căzut. S-a încovoiat pentru totdeauna corpul său superb, svelt ca o trestie! Făcuse infarct!... A venit salvarea, dar nu a mai putut fi salvată.

În fracţiunea de timp dinaintea morţii, a gândit că vor fi, în sfârşit, împreună toţi trei, pe lumea cealaltă, într-o înţelegere totală şi linişte eternă.

A fost prea mult pentru ea să piardă doar într-o lună singurii bărbaţi pe care i-a iubit în viaţa sa! Tot ce făcuse, de când se ştia, făcuse cu raţiune, cu excepţia relaţiilor cu aceşti doi bărbaţi.

Îşi găsise satisfacţia de femeie, alături de Paul, după o lungă perioadă, de la îmbolnăvirea gravă a soţului. Simţea frustrarea lui că nu pot fi ca soţ şi soţie şi public, dar, în rest, relaţia lor a decurs perfect. L-a cunoscut şi legătura lor a crescut în acelaşi mod cum se întâmplase cu mulţi ani în urmă cu Paul. Aceşti doi bărbaţi iubeau aceeaşi femeie, scriau despre ea utilizând aceleaşi expresii, o apelau în acelaşi mod, la o bună distanţă în timp unul de celălalt. Ea, care îi cunoştea pe amândoi, sesizase această tulburătoare asemănare de gândire şi comportament şi, uneori, credea că Dumnezeu a vrut să-i ofere o perioadă mai lungă de iubire, compensând astfel anii pe care îi pierduse prin boala lui Dorin.

Când l-a cunoscut pe Alex, a apreciat plăcerea unor discuţii elevate, apoi, citindu-i cărţile, l-a

cunoscut şi mai bine, au scris împreună alte cărţi, apoi au venit poeziile dedicate ei şi aşa a intrat într-un vârtej din care n-a mai putut ieşi, deşi îşi propunea permanent. Simţea că sunt într-o situaţie iraţională, dar nu puteau face nimic!... A constatat că nu mai putea trăi fără el, devenise dependentă de el.

A murit şi nu a mai putut să-i spună cât de mult l-a iubit! Cât a trăit nu i-a spus niciodată că îl iubeşte, nu s-au sărutat, nu s-au îmbrăţişat niciodată!... În modul său laconic de a vorbi de iubire, acea semnătură "Mira ta" din ultimul ei mesaj, însemna "Sunt a ta, şi eu te iubesc!..." Dar la ultimul ei mesaj nu primise niciun răspuns!...

A mai dus în Pământ şi acel "ceva" pe care numai ea îl ştia, şi anume, că Paul a murit când i-a spus că îl iubeşte pe Alex!... De aceea se simţea atât de vinovată. A avut aceeaşi francheţe pe care o avea de regulă. Şi în iubire voia să fie la fel de clară şi concisă ca în celelalte activităţi ale sale. O întrebase cine este şi ce relaţie are cu coautorul celeilalte cărţi, "cartea românească", despre care spusese o vorbă de laudă când lucrau la afişul lansării comune. Ea i-a răspus în modul ei, iar el nu a putut supravieţui răspunsului! Paul nu a putut supravieţui realităţii că situaţia nu mai

concordă cu modelul său. Moartea sa a influenţat decisiv ceea ce avea să se întâmple ulterior între Alex şi Mira, pentru că niciodată moartea nu leagă,... moartea rupe!...

Alex a fost salvat. Norocul său a fost Nana, care venise întâmplător, cum venea ea de obicei. A chemat salvarea, care a venit în timp util.

Când şi-a revenit, nu ştia nimic de moartea Mirei. În familia lui numele ei era un cuvânt interzis de multă vreme şi nu avea de unde să ştie ceva. După ceva timp, când îşi mai revenise, Nana i-a spus că, într-una din zilele anterioare, îl căutase o doamnă de la universitate la telefon. A sunat la universitate unde era ascultat ca şi cum ar fi sunat de pe lumea cealaltă! Acolo zvonurile erau că ar fi murit amândoi şi au fost foarte surprinşi de telefonul lui. Până la urmă, din această discuţie, a aflat de moartea ei, ceea ce a avut un efect devastator asupra lui. El nu ştia absolut nimic de ea până atunci. Ar fi încercat să repete tentativa de sinucidere, dar era foarte controlat în tot ce făcea şi nu mai avea acces la medicamente. Nu mai avea niciun rost pe lume, nu ştia ce sa facă, timpul parcă se oprise în loc! Până la urmă, pentru a găsi o preocupare, a insistat şi a obţinut un calculator. Când a deschis

prima dată calculatorul, după cumplitele evenimente, prin mulţimea de e-mail-uri primite, a găsit ultimul mesaj al Mirei, cel care se încheia cu ”Mira ta”. Era mesajul pe care îl aşteptase cel mai mult în viaţa lui! Disperarea că un asemenea mesaj nu va veni niciodată, l-a făcut să-şi piardă echilibrul, l-a făcut să-şi piardă răbdarea, să-şi piardă încrederea în viitor. Acum ajunsese la destinatar, dar nu mai avea nicio importanţă! Întârzierea acestui mesaj a condus la succesiunea de evenimente care avea să ducă la dispariţia Mirei. Simţea o vină apăsătoare!... Mai multă răbdare, mai multă încredere din partea lui ar fi însemnat salvarea ei!...

Nu reuşea deloc să intre într-o activitate care să-l preocupe cu adevărat şi să-i abată gândurile spre altceva. După un timp, s-a gândit la metoda Alinei, după ce a murit Radu. A hotărât să înceapă să cultive memoria Mirei.

Foarte puţini cunoşteau ce a facut ea, ce a reprezentat ea pentru cei mulţi. A fost o adevărată protectoare a săracilor din lumea a treia. În lumea economică, a fost aceea care, de pe poziţii de conducere a unor organisme internaţionale, a spus totdeauna adevăruri care nu conveneau multora, mai ales celor bogaţi.

Pentru studenţi şi doctoranzi, a fost totdeauna o plăcere să o asculte şi a facut mari eforturi să-şi păstreze cursurile, să nu lipsească niciodată. Nu a folosit metoda, mult uzitată de alţii, de a trimite nişte înlocuitori de nivel mult inferior. Lipsa unui soţ valid, care să o poată însoţi în diversele întâlniri protocolare de nivel înalt cu şefi de state, de guverne, cu miniştri din multe ţări, cu care avea relaţii curente, a reprezentat pentru ea un mare handicap. Pentru a nu da naştere unor discuţii neplăcute, a preferat să evite partea informală a multor astfel de evenimente, unde se ştie că se tranşează marile hotărâri. România a pierdut mult datorită acestei situaţii. Evita cu diplomaţie şi delicateţe discuţiile pe acest subiect. Tot din această cauză, ea nu a avut concedii cu familia sau alte momente de recreere, absolut necesare după munca intensă dusă pe multiple planuri. Singurul refugiu era la ţară, la fosta casă părintească, unde îşi amenajase o locuinţă şi unde, când ajungea, trăia în cele mai simple condiţii, ca ţăranii de acolo. Localnicii îi spuneau "ţaţa Mira".

Timpul curgea greu fără ea. Nu găsea nimic care să-i suplinească lipsa. De multe ori îi reveneau în minte momente când o supăra şi apoi îşi făcea reproşuri. Se gândea la unele poezii rele

pe care i le-a făcut. Pe unele i le-a trimis, pe altele nu. Dar toate nu mai aveau acum niciun sens! Singurul lucru care conta era absenţa ei definitivă, fără să mai existe posibilitatea repetabilelor ei întoarceri. Jocul supărare-bucurie, care însoţea repetabila ei plecare şi întoarcere, se terminase. Se terminase cu o plecare definitivă. Ultima ei plecare avusese deja loc!... El era cu mintea dusă permanent după ea!...

A căutat-o pe Alina. Odată, să aibă o discuţie referitoare la diverse metode de promovare a îmaginii unei persoane. Ea, ca jurnalistă, cunoştea multe în acest sens, dar şi pentru că simţea nevoia de a mai discuta cu cineva. Nu avea cu cine vorbi deschis despre ceea ce îl frământa pe el. Deşi relaţia lor se terminase în defavoarea lui, au păstrat legătura, mai discutau la telefon, mai colaborau în unele mici afaceri comune. Chiar despre relaţia lui cu Mira îi spusese cu ceva timp în urmă. Era la curent cu întâmplările. A acceptat fără prea multe formalizări întâlnirea. Nu arăta prea bine! Viaţa o încercase greu şi pe ea şi asta se vedea pe întreaga ei fiinţă.

- Nu prea ţi-ai ales bine femeile din viaţa ta, a rupt ea tăcerea, în loc de bun venit!

- Nu te pot contrazice. Faptele îţi dau dreptate. Tot atât de adevărat este şi că bărbatul are un rol mai mic în procesul de alegere.

- Nu mai face pe neajutoratul!... Vă cunosc eu la ce vă duce capul!...

- Am auzit una bună, căută el să ridice nivelul discuţiei. Cică femeia alege bărbatul care trebuie s-o aleagă!

I-a plăcut. Se vedea pe faţa ei că vrea să-l scoată din gândurile rele, înainte de a intra efectiv în subiect. Ultima lui reacţie însă a făcut-o să tresară, ca în vremurile ei bune, când era ziaristă şi când un interlocuitor îi dădea un răspuns inteligent.

- Uite, de aceea m-am îndrăgostit eu cândva de tine! Aveai nişte remarci deştepte.

- Mulţumesc, dar până la urmă nu ai ales deşteptăciunea!...

- Nu aş vrea să fiu în locul tău!... Am trecut şi eu prin momente groaznice când a murit Radu. Nu mi-a trecut nici acum de tot, dar nu avem ce face. Viaţa merge înainte. Am mai avut un eşec înaintea lui Radu. Am trăit mai bine de zece ani cu

cel mai vânat bărbat din televiziune. Ştiam eu că nu este un sfânt, dar ce am aflat la un moment dat întrecea orice înţelegere! Am găsit la el, din greşeală, o listă de circa patru sute de femei, dintre care pe unele le cunoşteam. Lista mai avea poziţii goale până la numărul o mie. Era lista femeilor cu care se culcase! Îşi propusese, ca ţintă, să se culce cu o mie de femei! Evident că am rupt-o cu el, deşi era un bărbat excepţional. Noroc că Hans m-a lăsat, chiar m-a ajutat, să-mi fac toate damblalele referitoare la amintirea lui Radu. Nu este gelos, nu este meschin deşi are şi el cusururile lui!

- Hai, că nu ne-am întânlit să-l bârfim pe soţul tău!... Eu îl ştiu ca pe un tip simpatic.

- Este foarte simpatic, dar a făcut greşeli mari în afaceri, a sfârşit rău. A ajuns să traiască pe seama mea, el, marele magnat care a fost! Nici asta nu ar fi o problemă, dar s-a înbolnăvit de fel de fel de boli şi nu respectă nimic din ce îi spun doctorii. Îmi este teamă să nu o păţească şi mai rău şi să-l duc cu căruciorul! Uneori, mă gândesc la momentul când am ales între tine şi el şi mai-mai că îmi spun c-am greşit!...

- Apropo, că tot nu mai contează, cum ai ales?...

- Tu erai însurat iar el era liber!... Tu erai foarte competitiv atunci!... Erau mulţi care doreau, la diferite niveluri ale înaltei societăţi, să te atragă spre ei pentru farmecul tău natural. Ai un farmec al tău, de care poate nu-ţi dai seama, pentru care nu faci eforturi speciale! Ţi-am urmărit mereu zodia şi evoluţia. Am avut o mare durere în suflet când mi-ai spus despre această femeie pe care ai iubit-o atât, căreia i-ai scris atâtea poezii şi romane! Ştii cum este treaba, voi, bărbaţii, ţineţi să fiţi primii în viaţa unei femei, la noi este invers, vrem să fim ultima femeie iubită de un bărbat. Femeile vor ca bărbatul pe care l-au iubit cel mai mult, să moară cu ele în minte!...

- Hai, că mă faci să mai fiu stresat şi pentru tine! Nu-mi ajunge mie durerea mea actuală?

- A trecut!... Dacă tot suntem la momentul adevărului, am vrut să ştii.

S-au despărţit amiabil. A rămas că vor comunica mai des în viitor, să ştie lumea ce oameni mari au fost Radu şi Mira.

Dorina aflase de moartea Mirei. Nu a comentat în niciun fel, dar nici nu a iertat-o. Bombănea ceva legat de pedeapsa lui Dumnezeu!

Când a ajuns acasă, după discuţia cu Alina, a fost întâmpinat încă de la intrare:

- Ce faci acum, ai reluat-o cu cealaltă?...

- Stai liniştită!... Nu este vorba de o relaţie de dragoste. Ce mai vrei? Ai câştigat! Îmi voi petrece tot restul vieţii cu tine!... Nu asta ţi-ai propus? Poate Dumnezeu a considerat că tu ai avut dreptate! Mişcarea luminii în defavoarea întunericului, din visul tău, s-a făcut în sensul dorit de tine.

- Aşa să fie, dar eu rămân prudentă! Eu nu consider că am câştigat ceva. Toţi am murit!... Unii sunt ”morţi morţi”, iar noi, cei care am supravieţuit, suntem nişte ”morţi vii”. Mintea noastră a fost foarte afectată şi trăim acum în alte vieţi, trăim vieţile altora!...

El i-a răspuns calm, fără urmă de supărare sau reproş. Şi-a văzut de treburile lui în linişte. Nu mai avea puterea să suporte interminabilele discuţii contradictorii cu ea. Încerca să înţeleagă şi durerea ei. Din punctul ei de vedere, a luptat cu

armele ei şi a câştigat, deşi nu era o victorie plină de satisfacţii. Ea îl iubea cu toată fiinţa ei pe Alex, cu toate relele pe care i le făcuse. Considera că Dumnezeu i l-a lăsat ei pentru totdeauna!...

Analizând, în lungile nopţi când nu putea dormi, ce ar putea face în viitor, s-a gândit că puterea lui de creaţie ar putea fi instrumentul cultivării memoriei celei care îi umpluse şi continua să-i umple toate gândurile. Putea să scrie despre ea, despre momentele trăite împreună, despre viaţă şi moarte. Putea să-i dedice în continuare poezii. Trecuse rapid dar semnificativ prin viaţa lui. Rămăsese devastat după această relaţie, ca Pământul după trecerea unei comete. Era imaginea care i se părea cea mai sugestivă.

Situaţia lăsată după "trecerea cometei" a încercat să o trateze cu ceva care să-i aducă liniştea mult dorită, cu scrisul şi munca fizică. Şi-a completat astfel CV-ul cu competenţe aplicate de zidar, tâmplar, fierar, zugrav etc. Munca fizică, dusă până la extenuare, a constituit cel mai bun remediu psihic pentru situaţia în care se afla.

A făcut o "cură de filozofie" pentru tratarea "bolii" sale. În situaţii limită, Nietzsche, foarte bolnav

fizic şi psihic, a introdus necesitatea psihanalizei bazate pe teoria ”morţii la momentul potrivit”. Aceasta însemna că dacă nu mai ai un rol în viaţă, mai bine mori, dar dacă reuşeşti să-ţi găseşti un asemenea rol, merită să trăieşti. Marele filozof, bolnav fizic, motiv pentru care fusese nevoit să părăsească universitatea, şi căzut psihic, după ce marea sa iubire la părăsit, căsătorindu-se cu cel mai bun prieten al său, a găsit un rol în viaţă, să scrie cărţi de filozofie!... Aşa a creat cel mai mare filozof al omenirii din ultimele două secole!...

Alex a început să-şi caute un nou rol în viaţă pe fondul confuziei create de evenimentele în care a fost implicat. Mulţi nu mai ştiau cine a murit şi cine trăieşte! La un moment dat, se zvonise că a murit!... În asemenea momente apar emoţii ce se manifstă pe principiul ”despre morţi numai de bine”.

Este fascinant să vezi ce ar fi zis lumea despre tine după ce ai murit! Unii cârcotaşi chiar l-au acuzat că şi-ar fi regizat moartea în acest sens. Nu-l mai interesau aceste micimi ale vieţii cotidiene, se făcea că nici nu le aude, ceea ce înainte nu putea face.

Devenise un apreciat moderator de evenimente. Era căutat pentru asemenea activităţi. Avea un amestec de exactitate cu umor, cu poezie, care atrăgea audienţa. Era după un asemenea eveniment. Era seară. Aştepta, pe scările Palatului Parlamentului, să vină şoferul pentru a trece apoi pe acasă să o ia pe Dorina şi să meargă la un cocktail. Acesta era organizat de către tinerii săi prieteni, Nadia şi Cătălin, cu ocazia închiderii unui grup de evenimente, expoziţie, conferinţe şi întâlniri culturale. Avea satisfacţia unor evenimente reuşite, deşi era foarte obosit. Moderase în acea zi două sesiuni, de dimineaţă şi după-amiază şi se ajutase pe parcurs cu vreo patru cafele. Printre activităţile sale din acea zi, în pauzele dintre sesiuni, avusese plăcuta ocazie să participe la anumite întâlniri culturale care acompaniau derularea evenimentelor economice, cu participarea unor actori renumiţi precum Horaţiu Mălăele, George Mihaiţă, Eusebiu Ştefanescu, care veniseră la invitaţia organizatorilor expoziţiei.

La un moment dat, a simţit o furnicătură la o mână. Uitându-se spre ea, observă cum venele i se umflau, de parcă voiau să iasă de sub piele. La unul dintre degete a apărut şi o dilataţie de mărimea unei măsline. Intrase în panică. Nu ştia

ce se întâmplă, cât se vor mai umfla venele sale. În câteva zeci de secunde acestea au revenit la normal şi după câteva minute s-a retras şi umflătura de pe deget.

A ajuns acasă. Ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, au plecat la cocktail. Pe drum, a vrut să-şi citească e-mail-urile pe telefonul mobil, dar nu şi-a amintit parola. A abandonat, fără să se impacienteze. Punea întâmplarea pe seama oboselii.

Au ajuns. S-au aşezat la masă cu organizatorii evenimentului, precum şi cu renumiţii actori cu care mai discutase în dimineaţa respectivă la expoziţie. În scurt timp, constată că nu mai cunoştea persoanele de la masă. Nu-i mai cunoştea nici pe Cătalin, nici pe Nadia, nici pe actori, nu-şi mai cunoştea nici soţia! Îşi pierduse memoria. A fost poate soluţia cea mai uşoară pe care a găsit-o Dumnezeu pentru a-l salva de amintirile dureroase.

Dorin îşi continua aceeaşi viaţă, doar că acum se ocupau copiii de ceea ce făcea soţia înainte. Copiii însă simţeau mult lipsa sprijinului mamei lor.

Prietenii lui, care nu l-au părăsit niciodată, erau şi mai des cu el, încercând să compenseze o tendinţă de depresie care apăruse şi la el. Totuşi, întâlnirilor lor le lipsea ceva. În subconştientul lor, acel ceva era lipsa soţiei. Toţi o adoraseră, dar acum ea nu mai era. Intangibilitatea ei mărea, în mintea lor, valoarea de bărbat a lui Dorin. Prin dispariţia ei scăzuse implicit valoarea lui, scăzuse şi miza întâlnirilor.

Era mult mai gânditor. Era prima dată în viaţa lui când îşi punea întrebări referitoare la soţia sa. Ea a fost totdeauna fără sentimente, fără incertitudini, parcă era de fier. Ce ar fi putut afla de la acel telefon încât să o afecteze atât de mult şi să moară cu el în mână? ”Miţa lui” nu-i mai dădea niciun telefon, pentru că ajunsese undeva unde nu avea semnal.

El nu ştiuse niciodată amănuntele vieţii soţiei sale, care se desfăşurau în afara casei lor. Simplul fapt că ea este bine era tot ce îl interesa. Când se întorcea acasă, vedere ei, la intrarea pe uşă, îi umplea viaţa.

Pentru psihicul lui nici nu ar fi fost bine să ştie infinitatea de idei, sentimente, suferinţe, bucurii, tristeţi, speranţe, care se găseau între cheful lui

cu băieţii de pe terasa din Hamburg şi acel telefon. Ar fi stricat liniştea bătrâneţii acestui om bun, care nu a ştiut niciodată ce barieră a reprezentat în calea multora în drumul lor spre Mira. Mulţi ar fi dorit doar o privire, un zâmbet, un mesaj din partea ei!... Foarte puţini au fost cei care au obţinut mai mult. Toţi acei norocoşi au ajuns rău! Şi Dorin era unul dintre ei!

El a fost farul a cărui lumină a adus-o mereu acasă. A avut un singur sprijin care să-l ajute să suporte o astfel de viaţă. Acel sprijin a fost însă de nădejde. A fost sprijinit de Dumnezeu, în care el nu a crezut niciodată!... Între el şi Dumnezeu a stat ea!...

Nicolae VASILE

Data şi locul naşterii: 16 Iunie 1954, Ludeşti, Dâmboviţa

Părinţi: Gheorghiţa şi Ştefan

Ocupaţie: Profesor universitar.

Studii liceale la Găeşti şi Mangalia, studii universitare şi doctorat în ştiinţe tehnice la Bucureşti.

Asociaţii profesionale:

Membru al Academiei de Ştiinţe Tehnice, din 1998;

Membru al Societăţii Scriitorilor Târgovişteni, din 2011;

Membru al Uniunii Ziariştilor Profesionişti, din 2015.

Debut publicistic în reviste:

Despre cercetare, editorial-eseu, Revista Lucrările ICPE, Nr. 1-2, Bucureşti, 1996.

Debut literar în volum:

Punctul de sprijin, Editura Mediamira din Cluj-Napoca, anul 2000.

Publicaţii tipărite:

Cărţi:
Punctul de sprijin, Roman, Ediţia 1, Editura Mediamira, Cluj-Napoca, 2000;
Punctul de sprijin, Roman, Ediţia 2, Editura AGIR, Bucureşti, 2007;
Echilibrul Marinarului, Roman, Editura AGIR, Bucureşti, 2006;
Ştiinţă şi prejudecăţi, Eseu, Ediţia 1, Editura Electra, Bucureşti, 2010;
Reinventarea omului, Eseu, Ediţia 1, Editura Bibliotheca, Târgovişte, 2011;
Reinventarea omului, Eseu, Ediţia 2, Editura Bibliotheca, Târgovişte, 2012;
Omul ciclic, Poezie, Editura AGIR, Bucureşti, 2013;
Taxa lui Caron, Poezie, Editura Editgraph, Buzău, 2014;

Ştiinţă şi prejudecăţi, Eseu, Ediţia 2, Editura Electra, Bucureşti, 2014;
Universul ciclic, Poezie, Editura LAURENT, Bucureşti, 2015.
Românul ciclic, Proză scurtă, Editura AREFEANA, Bucureşti, 2015.
Dominoul iubirii. Iadul, Roman, Editura INSPIRESCU, Satu Mare, 2015.
Dominoul iubirii. Raiul, Roman, Editura AREFEANA, Bucureşti, 2016.

Antologii:
Cuvinte sculptate, Antologie de poezie, Lenuş Lungu, Cafeneaua literară, 2014;
Limba noastră cea română, Antologie de poezie, Ligya Diaconescu, STAR PRESS, Editura OLIMPIAS, Galaţi, 2014.
Priveşte visând, iubito... , Antologie de poezie şi proză, Trandafir Sâmpetru, Colecţia Grai Românesc, Editura Editgraf, Buzău, 2014.
Din livada înflorită a iubirii, Antologie de poezie contemporană, Ionel MARIN, Editura EMMA, 2014.
Scrieri pentru istoria literaturii române, Antologie de poezie, Trandafir Sîmpetru, Editura Editgraph, 2015.

Publicaţii on-line:

Cărţi on-line:

Taxa lui Caron, volum de poezie: http://en.calameo.com/read/00013741739d74392c11b

Punctul de sprijin, roman: http://lenusa.ning.com/group/bibliotecacronopedia/forum/topics/nicolae-vasile-punctul-de-sprijin?xg_source=activity

Reviste şi poezie on-line:

http://www.poezie.ro/index.php/author/0039629/Nicolae_VASILE

http://english.agonia.net/index.php/author/0039629/Nicolae_VASILE

http://espanol.agonia.net/index.php/author/0039629/index.html

http://clubulcafeneaualiterar.ning.com/members/NicolaeVASILE

http://www.agir.ro/literar-ing/

http://clubulcafeneaualiterar.ning.com/grupuri/revista-chronos-penita-de-aur

http://revistabogdania.ro/arhiva-revista-bogdania

Texte muzicale:

Lieduri:

Lumina de Paşte: https://www.youtube.com/watch?v=G-jysqVAmF8

Dor:
https://www.youtube.com/watch?v=7IMR4-eLBTU

Aproape departe:
https://www.youtube.com/watch?v=TyqbT4wXEhQ

Compozitor şi pian: Daniele Stoicescu;

Voce: soprana Adina Ciocoveanu.

Muzică uşoară:

Adresa Cheia cerului, pe Youtube:

Compozitor şi interpret: Gregorio de Romania ;

https://www.youtube.com/watch?v=zw5E94jRv8o

Publicaţii în reviste:

Literar ing, Gândul Anonimului, Chronos, Bogdania, Apollon, Independenţa română, Amprentele sufletului, Cronica Timpului.

Referinţe critice :
Aurelian Ionuţ: Revista **Cristalul**, Nr. 8, 2001, p.6.
Emil Vasilescu: Revista **Biblioteca**, Nr.8, 2002, p.247-248.
Cristi Groza: Revista **Apollon**, Nr. 20, 2011.
Constantin P. Popescu: Blog **Semn de carte**, 5 decembrie 2012.

Michaela Al. Orescu: Revista **Apollon,** Nr. 3(46), Martie 2014, Revista **Bogdania,** Nr. 4, Martie 2014, Nr.8, Februarie 2015.
Vintilă Anastasescu: Revista **CHRONOS- Peniţa de aur**, nr. 19-20-21, 2014, Revista **Amprentele sufletului**, Nr. 2, Aprilie 2015, Nr. 4, Iunie 2015, Revista **Bogdania**, Nr. 11-12, Iunie 2015.
Maria Niculescu: Revista **Bogdania**, Nr. 11-12, Iunie, 2015.
I. C. Ştefan, Revista **LITERE**, Nr. 9(186), Septembrie 2015.

Premii literare :
Reinventarea omului, Premiul "Costache Olăreanu" al Societăţii Scriitorilor Târgovişteni, pentru eseu, pe anul 2012.
Taxa lui Caron, Premiul pentru poezie al Revistei BOGDANIA, pe anul 2014.

Activităţi literare :
Redactor şef la Revista **"Lucrările ICPE"**, 1993-2005;
Coordonator al Cenaclului literar **"Literar ing"** al AGIR, din anul 2013;
Redactor şef la Suplimentul literar **"Literar ing"** al Revistei **Univers Ingineresc**, din anul 2013;
Director adjunct la Revista **Chronos-Peniţa de aur**, din anul 2013;
Senior editor la Revista **Bogdania**, din anul 2013;
Senior editor la Revista **Amprentele sufletului**, din anul 2015;
Senior editor la Revista **Cronica Timpului**, din anul 2015.

Referinţe:

Wikipedia: Poeţi români contemporani;
Florica Andreescu: Monografia Comunei Ludeşti, judeţul Dâmboviţa, Editura Transversal, Târgovişte, 2009;
Mihai Stan: Societatea Scriitorilor Târgovişteni. Din istoria unei grupări literare, Editura Bibliotheca, Târgovişte, ediţiile 2013, 2015;
George Toma Veseliu: Istoria literaturii târgoviştene contemporane. Şcoala artistică şi literară de la Târgovişte azi, Editura Bibliotheca, Târgovişte, 2015.

Prietenia este mai durabilă decât iubirea, pentru că în cazul acesteia cei doi se sprijină necondiţionat, acceptându-se aşa cum sunt. În cazul iubirii, fiecare vrea să-l schimbe total pe celălalt, după dorinţa şi asemănarea sa. Când este vorba de asemenea trăiri înălţătoare, durata este mai importantă decât intensitatea. Totuşi, în faţa celui care a trăit o mare iubire, trebuie să te închini, căci acela l-a cunoscut pe Dumnezeu! Iubirea vine de la Dumnezeu, căsătoria vine de la popa. Alege-l pe Dumnezeu !...

ISBN : 078-606-8652-69-6